Păcat pentru mântuire

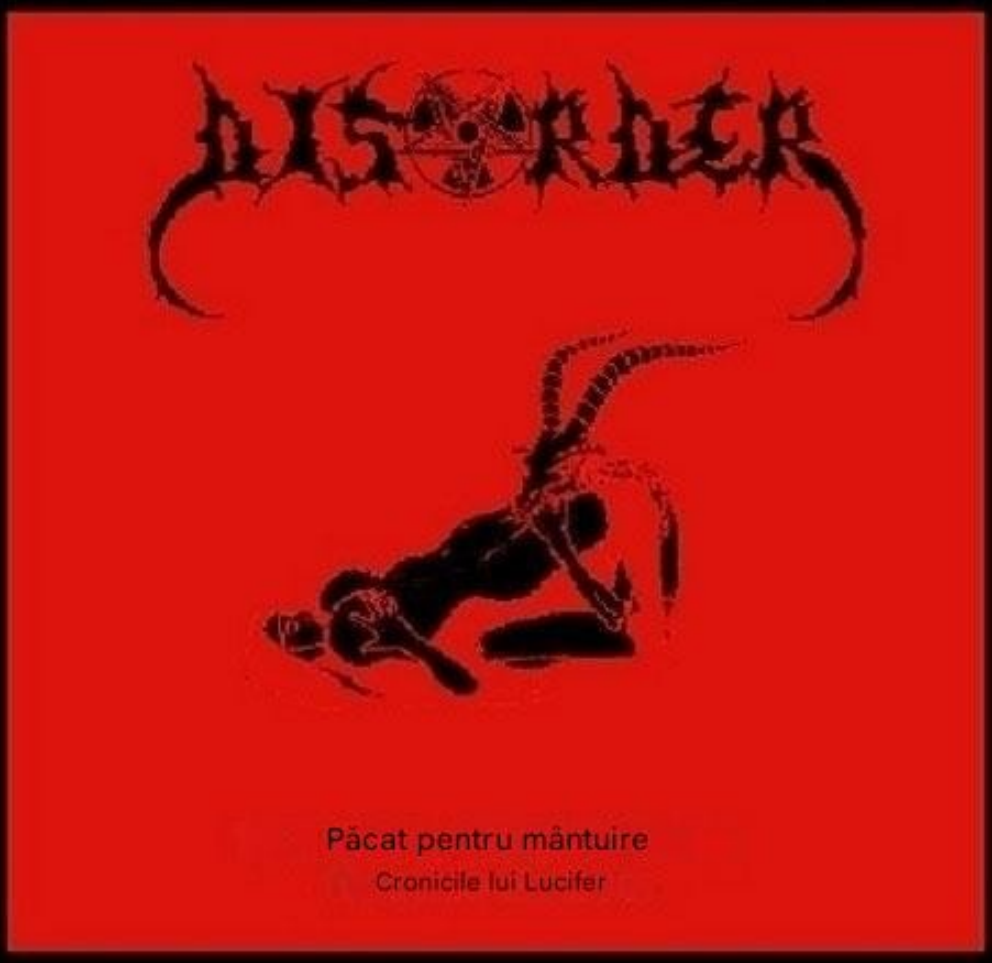

Adam Weishaupt

Păcat pentru mântuire

Adam Weishaupt

Citate

„Nu mai numim asta păcat astăzi, ci exprimare de sine.” -- Baroneasa Stocks

„Ceea ce numim păcat la alții este experiment pentru noi.” -- Ralph Waldo Emerson

„Avantajul emoțiilor este că ne duc pe calea cea greșită.” -- Oscar Wilde

„Mulți sunt mântuiți de păcat fiind atât de neîndemânatici în a-l practica.” -- Mignon McLaughlin

Illuminati

ACEASTA ESTE UNA DINTR-O SERIE DE CĂRȚI care prezintă religia, politica și filosofia anticei și controversatei societăți secrete cunoscute sub numele de Illuminati, al cărei polimat grec Pitagora a fost primul Mare Maestru oficial. Societatea există și în ziua de azi, iar autorul este membru, lucrând sub pseudonimul „Adam Weishaupt” - numele celui mai notoriu Mare Maestru al Illuminati.

Religia Illuminatilor este cea mai dezvoltată expresie a gnosticismului și se numește Iluminare (sau Iluminism). Dedicată căutării iluminării, are multe paralele cu religiile orientale ale hinduismului, budismului și taoismului. Respinge religiile abrahamice: iudaismul, creștinismul și islamul, considerându-le opera „Demiurgului”; o zeitate inferioară, crudă și rea care se amăgește că este Adevăratul Dumnezeu și care a provocat orori nesfârșite umanității.

Dacă vrei să judeci singur cât de dement este Demiurgul, nu trebuie decât să citești Vechiul Testament, povestea implicării Demiurgului cu „Poporul său Ales”, evreii. Te-ai putea întreba de ce „Dumnezeul Tuturor” a încheiat un Legământ exclusiv și partizan cu un trib din Orientul Mijlociu acum câteva mii de ani, de ce le-a promis o țară (Canaan) care aparținea altora și de ce a participat apoi activ alături de ei într-un război genocidar împotriva canaaniților. Și mai bizar, conform teologiei creștine, el i-a trimis apoi pe toți acei evrei, pe care îi susținuse atât de fanatic, în Limbo - marginea Iadului - când au murit. Nu au putut merge în Rai pentru că erau marcați în mod indelebil de „Păcatul Originar” al lui Adam și Eva. Doar ispășirea oferită de moartea chinuitoare a „fiului” lui Dumnezeu, Iisus Hristos, putea șterge tabla curată și permite evreilor să fie eliberați din Limbo. Dar exista o problemă. Doar cei care îl acceptau pe Iisus Hristos ca Domn și Mântuitor al lor erau eligibili pentru Paradis.

Desigur, Poporul Ales al „Dumnezeu” l-a respins aproape în întregime pe Isus Hristos. Prin urmare, din perspectiva creștină, aproape tot Poporul Ales se află acum în iad. Nu vi se pare comportamentul lui Dumnezeu distinct ciudat? Într-adevăr, incredibil? Nu încep să sune clopotele de alarmă? Nu sună comportamentul acestui Dumnezeu mai degrabă ca ceea ce s-ar aștepta de la Satana?

Amintiți-vă că același „Dumnezeu” i-a ordonat lui Avraam să facă sacrificii umane asupra propriului său fiu, Isaac. Avraam, în loc să respingă această poruncă monstruoasă, în loc să denunțe creatura care a dat-o ca fiind întruchiparea răului, a fost de acord să-și măcelărească propria carne și sânge pentru a demonstra cât de sclav și ascultător era – prototipul tuturor „credincioșilor” psihopați și fanatici.

Sună porunca lui Dumnezeu către Avraam ca ceva ce ar ieși vreodată de pe buzele Adevăratului Dumnezeu? Ne pare milă de tine dacă crezi asta, pentru că ești cu siguranță o creatură a Demiurgului și una dintre legiunile celor condamnați. Dacă, totuși, te îndoiești de acreditările Dumnezeului Avraamic, s-ar putea să fii receptiv la mesajul Illuminatilor și la religia noastră a luminii, orientată spre viitor, rațională, științifică, matematică și dialectică – Iluminarea.

Paradigma controlului

Lumea este un sistem de control. În orice moment, conducătorii lumii caută să-și impună voința asupra oamenilor obișnuiți prin legi, reguli, porunci, regulamente, coduri de conduită, ordine, ierarhii, autoritate „legitimă”. Dacă este necesar, vor folosi forța pentru a-și respecta legile, dar acest lucru implică cheltuieli, probleme și pericole potențiale, așa că își doresc în schimb ca oamenii să-și internalizeze mecanismele de control și să le respecte în mod robotic. În acest fel, conducătorii se bucură de toate beneficiile controlului fără a fi nevoiți să cheltuiască timp și efort pentru a-l impune. Sunt liberi să se complacă și să profite la maximum de oamenii subjugați. Sarcina lor, așadar, este să găsească o modalitate de a manipula oamenii pentru a internaliza regulile jocului stăpânilor, astfel încât să-și pună lanțurile în mod voluntar. De-a lungul secolelor, au devenit mari maeștri în a face marionetele să danseze.

Dacă oamenii vor să fie liberi, ce trebuie să facă? Trebuie să renunțe la matricea de control a stăpânilor – legile care le-au fost spălate pe creier de la naștere și regulile care le sunt insuflate zi de zi – și atunci vor putea vedea prin legătura tiraniei pe care conducătorii au creat-o pentru a-i prinde în capcană.

Când oamenii, în masă, nu mai respectă legile controlorilor, atunci aceștia au pierdut. Chiar și cu armata și poliția de partea lor, controlorii nu au suficiente resurse pentru a înăbuși revoltele în masă. Aceasta este cea mai mare teamă a lor. Așadar, prinții lumii au devenit experți în „legitimizarea” sistemului lor de control. Dacă oamenii îl acceptă, atunci controlorii au câștigat. În Occident, „democrația”, religia și capitalismul sunt principalele instrumente de control al maselor. Într-o democrație, oamenii votează pentru sistemul de control care le este impus, așa că au devenit complici la acesta și nu au dreptul să obiecteze. Sunt la fel de vinovați pentru legi ca și legiuitorii înșiși, sau cel puțin așa spune logica democratică. (De fapt, a vota nu are nimic în comun cu legislația). În ceea ce privește religia, „Dumnezeu” impune porunci și toată lumea este obligată să se supună voinței divine sau să sufere consecințele: damnarea veșnică (adică acest sistem caută să-i sperie pe oameni până la supunere). Cât despre capitalism, acesta este conceput pentru a-i face pe oameni obsedați de consumism, statut și materialism; ca să țină șobolanii în cursă, blocați pentru totdeauna în capcana de șobolani.

Învățătura gnostică „Păcatul pentru Mântuire” este antidotul tuturor sistemelor de control. Păcatul pentru Mântuire se referă la sfidarea matricei de control a opresorilor. Păcatul pentru Mântuire sparge spălarea creierului Elitei Puterii.

Cum te controlează

Lumea este plină de instituții care exercită control, de oameni care vor să-ți dicteze. Lumea noastră este o lume care pretinde că prețuiește libertatea, dar este dedicată opusului – unui control neobosit care îi deposedează pe oameni de orice fărâmă de libertate autentică.

Religiile tradiționale sunt dornice să impună un control sinistru asupra adepților lor. Iată un catalog cu unele dintre cele mai grave abuzuri ale lor. Este selectiv; lista ar putea continua la nesfârșit.

Cum îți controlează aspectul

Femeile musulmane ar trebui să își acopere corpul astfel încât doar fețele și mâinile să fie vizibile și, adesea, nici măcar fața nu este lăsată să fie văzută. Hainele lor sunt concepute pentru a le ascunde „curbele feminine” (pentru a nu inflama pofta bărbaților). Burqa femeilor musulmane constă dintr-o acoperire lejeră a corpului (jilbab), plus o acoperire a capului (hijab), plus vălul facial (niqab). Un văl facial mai extrem, numit purdah, poate fi purtat astfel încât nicio parte a feței să nu fie văzută. Burqa este presupus concepută pentru a proteja modestia femeilor și a se asigura că acestea sunt tratate cu respect. Se obține exact opusul: ele sunt făcute demne de niciun respect. Sunt abia umane. Devin obiecte, bunuri ale bărbaților. Nu au identități individuale. Nimeni nu le poate deosebi. Pot cei care aleg să se dezumanizeze în acest fel să aibă vreo pretenție de a fi tratați ca oameni?

Coranul spune: „Bărbații au un statut superior femeilor.” „Femeile bune sunt ascultătoare... cât despre cele de care vă temeți de neascultare... bateți-le.” „Femeile voastre sunt câmpurile voastre, așa că mergeți în ele cum doriți.” Unei femei i se permite să moștenească doar jumătate din suma unui bărbat. Mărturia a două femei este necesară pentru a egala mărturia unui singur bărbat. Ce fel de femeie aderă la o religie care o înjosește atât de mult?

În Anglia, într-un secol trecut, un soț a intentat un proces împotriva bărbatului cu care soția sa comisese adulter, pe motiv că bărbatul „i-a încălcat proprietatea”. Anglia a mers mai departe; Islamul nu. Femeile sunt cetățene de mâna a doua, complet definite și controlate de bărbații din viața lor. Ce nivel de spălare a creierului este necesar pentru ca femeile musulmane să afirme cu cea mai mare încredere că sunt libere, fericite și tratate mult mai bine sub islam decât sub orice altă religie?

Femeile evreice ortodoxe sunt obligate să se radă pe cap și să poarte peruci atunci când se căsătoresc, deoarece părul lor natural ar putea incita la poftă sau trebuie să-și acopere părul cu o perucă în public și să-și rezerve aspectul natural, fără perucă, soțului lor în dormitor. Bărbații evrei ortodocși poartă costume și pălării închise la culoare, sumbre. Mulți evrei poartă kippa: o acoperământ. Țitzit sunt „franjuri” sau „ciucuri” speciale cu noduri, care pot atârna liber în afara hainelor evreilor ortodocși. Părul lor trebuie purtat în anumite moduri caracteristice (de obicei atârnând pe laterale). Mulți bărbați evrei și musulmani consideră că este interzis să-și radă barba.

Sikhii sunt obligați să urmeze cele cinci K:

1. Kesh: păr netuns și barbă netunsă. Sikhii, cu turbanele și bărbile lor, sunt inconfundabili. Nu au libertatea de a-și manifesta sau nu aderarea la sikhism. Ce fel de oameni permit de bunăvoie ca aspectul lor să fie controlat atât de neobosit? Ce fel de Dumnezeu i-ar păsa în vreun fel dacă cineva își taie părul? Aceasta nu este o cerință a lui Dumnezeu, ci a oamenilor care doresc să controleze ceilalți.

2. Kanga: un pieptene de lemn folosit pentru întreținerea lui Kesh.

3. Kara: o brățară de fier purtată la încheietura mâinii drepte. Se spune că aceasta este o amintire fizică a faptului că un Sikh este legat de Guru. De fapt, este un simbol al faptului de a fi marcat ca un sclav. Niciun zeu nu are niciun interes în a poarta sau nu brățări. Aceasta nu este o cerință a lui Dumnezeu, ci a oamenilor care doresc să controleze ceilalți.

4. Kachera: lenjerie intimă din bumbac special concepută. Se presupune că este menită să reflecte modestie și un caracter moral înalt, dar, de fapt, este menită să te facă să te rușinezi de sex și de propriul corp și să te oblige să te supui unor coduri de conduită. Niciun Dumnezeu nu are niciun interes în ceea ce privește lenjeria intimă pe care o poartă oamenii. Aceasta nu este o cerință a lui Dumnezeu, ci a bărbaților care doresc să controleze ceilalți.

5. Kirpan: o sabie. Se presupune că este un simbol al angajamentului unui sikh de a-și apăra credința și de a-i proteja pe cei slabi; un simbol al curajului. De fapt, un simbol fără echivoc al violenței, ilustrând violența fundamentală a acestei religii. Niciun zeu al iubirii, compasiunii și păcii nu ar susține vreodată utilizarea unui astfel de simbol. Aceasta nu este o cerință a lui Dumnezeu, ci a oamenilor care doresc control asupra altora.

Persoanele care au renunțat la alegerile lor legate de aspectul fizic au aderat pe deplin la agenda de control. Poartă orice îți place. Rezistă celor care le controlează. Fii liber.

Cum controlează ei ceea ce mănânci și bei

Musulmanii interzic consumul și consumul de băuturi a numeroase substanțe, declarându-le haraam – interzise. Pe lista interzisă se numără: carnea de porc, carnea tuturor carnivorelor și a păsărilor de pradă, carnea animalelor sacrificate în numele oricărui alt zeu decât Allah, hoiturile, sângele, alcoolul, substanțele intoxicante, orice nu este „halal” (permis). Evreii trebuie să mănânce mâncare „kosher”, care este în esență aceeași cu mâncarea halal. Catolicii nu trebuie să mănânce carne vinerea (ziua în care Hristos a fost răstignit) și se așteaptă să mănânce pește în schimb.

Musulmanii sunt așteptați să postească în timpul Ramadanului. Catolicii ar trebui să renunțe la ceva plăcut pentru Postul Mare.

Dumnezeu nu are niciun interes în ceea ce mănâncă și beau oamenii. Aveți ce vă place. Rezistați celor care îi controlează. Fiți liberi.

Cum îți controlează comportamentul

Musulmanii sunt obligați să se salute reciproc spunând „as-salamu alaykum” („pace vouă”). Trebuie să spună bismillah („în numele lui Dumnezeu”) înainte de mese și să folosească doar mâna dreaptă pentru mâncare și băutură. Au numeroase practici de igienă legate de spălarea picioarelor și a mâinilor și rasul părului de pe corp.

Femeilor musulmane nu le este permis să dea mâna cu bărbați care nu sunt înrudiți cu ele. Majoritatea musulmanilor și evreilor ortodocși sunt supuși unui cod rigid de etichetă, conceput pentru a se asigura că nu interacționează cu ceilalți în moduri neaprobate. Mulți evrei ortodocși se străduiesc să nu interacționeze deloc cu „străinii”. Același lucru este valabil și pentru mulți musulmani.

Musulmanii care comit adulter pot fi biciuiți, lapidați sau decapitați; hoților li se amputează mâinile; homosexualii pot fi spânzurați. Multe indiscreții minore sunt pedepsite cu biciuire. Poliția morală este peste tot, spionând oamenii în permanență.

Musulmanii vor să-i condamne la moarte pe apostați. Biserica Scientologică are o politică de „deconectare” prin care membrii trebuie să

întrerupă orice contact cu cei care au încălcat regulile sau s-au opus Bisericii. Martorii lui Iehova au o procedură similară de „excomunicare”.

Comportă-te în orice mod consideri că este corect. Rezistă celor care te controlează. Fii liber.

Cum îți controlează timpul

Musulmanii sunt așteptați să se roage de cinci ori pe zi: în zori, la prânz, după-amiaza, la apus și noaptea. Aceasta este o strategie clasică de spălare a creierului, care implică privarea de somn și repetarea constantă a comportamentului dorit. „Chemarea la rugăciune” răsună din difuzoarele din moschei de cinci ori pe zi. De ce ar trebui supuși non-musulmanii acestei poluări fonice? Această practică nu arată respect sau toleranță față de ceilalți. Aceasta este una dintre principalele caracteristici ale religiilor. Au o dorință neobosită de a-și impune credințele altora. Musulmanii nu sunt cu siguranță singurii care îi disprețuiesc pe cei care nu le împărtășesc credințele. Religia, în afară de un festival important ocazional, nu ar trebui să joace niciun rol în spațiile publice. Ar trebui să fie o chestiune strict privată. Oamenii de alte religii, sau deloc religioși, au dreptul să nu li se etaleze în față credințe și practici neplăcute. Dacă ești un fanatic religios, fără îndoială vei fi mândru de obiceiurile tale ciudate și nu vezi niciun motiv pentru care acestea nu ar trebui impuse altora. De ce nu ai puțin respect pentru ceilalți, pentru o schimbare?

Evreii sunt așteptați să recite rugăciuni și binecuvântări pe tot parcursul zilei. Ei se roagă dimineața când se trezesc, înainte de a mânca, după ce mănâncă, înainte de a se culca și așa mai departe. Sabatul – apusul soarelui de vineri seara până la apusul soarelui de sâmbătă seara – joacă un rol cheie în practica religioasă evreiască. Sunt specificate nenumărate reguli și restricții, inclusiv 39 de categorii de melakhah: „muncă”. Aprinderea focului, scrisul, aprinderea luminilor, cumpărăturile, conducerea mașinilor, arderea combustibilului și utilizarea electricității sunt toate interzise. Obiceiurile evreiești de Sabat se numără printre cele mai ridicole concepute vreodată. Ce Dumnezeu ar putea păsa dacă cineva aprinde sau nu o lumină? Dumnezeul prevăzut de Sabat este cea mai meschină, stupidă și tiranică zeitate concepută vreodată.

Nu permite ca timpul și întrerupătoarele tale de lumină să fie controlate. Rezistă celor care te controlează. Fii liber.

Cum îți controlează gândurile

Se așteaptă ca musulmanii și evreii să își dedice o mare parte din timp studierii și memorării Coranului și, respectiv, a Torei, deoarece aceste texte sunt presupuse a fi „Cuvântul lui Dumnezeu”. Musulmanii și evreii nu sunt așteptați să citească nicio carte sfântă rivală, deoarece acest lucru i-ar putea duce în ispită, îndoială și pe calea falșilor profeți și idoli. Până în 1966, Biserica Catolică avea o listă oficială de cărți interzise (Index Librorum Prohibitorum) pe care credincioșii nu trebuiau să le citească niciodată. (Încă mențin o listă neoficială, pe care sunt plasate cărți precum Codul lui Da Vinci de Dan Brown și Conspirația Armaghedonului de Mike Hockney, deși, în mod bizar, au încetat să o mai facă publică.) Musulmanii au ars Versetele satanice de Salman Rushdie și l-au condamnat pe autor la moarte. Dacă mesajul lor este atât de bun și convingător, de ce le este atât de frică de alte texte?

Nu-i lăsa să-ți controleze gândurile. Citește orice îți place. Studiază orice și orice. Rezistă celor care te controlează. Fii liber.

Cum îți controlează corpul

Bebelușii musulmani și evrei de sex masculin sunt mutilați ritualic prin circumcizie la scurt timp după naștere pentru a se asigura că poartă „marca” religiei lor.

În Evanghelia după Toma, Iisus Hristos a fost întrebat dacă circumcizia este necesară, iar răspunsul său a fost: „Dacă ar fi necesară, atunci fiecare tată ar avea un bărbat circumcis”. Circumcizia reprezintă o critică explicită a lucrării „Creatorului”, deoarece dacă Dumnezeu ar fi crezut că prepuțul este inutil, nu l-ar fi creat de la bun început. Circumcizia nu are nicio legătură cu voința lui Dumnezeu, ci cu dorința controlorilor de a-și impune marca indelebilă asupra copiilor.

Nu permiteți niciodată nimănui să vă marcheze corpul în vreun fel din motive religioase. Rezistați controlorilor. Fiți liberi.

Cum îți controlează sănătatea

Evreii ortodocși, prin căsătoria lor „în aceeași familie”, au un fond genetic extrem de restricționat, ceea ce duce la o serie de boli genetice teribile și adesea fatale. Multe familii musulmane susțin căsătoria cu verișori primari, ceea ce duce din nou la anomalii genetice răspândite. Mulți musulmani practică crimele „de onoare” atunci când cineva încearcă să se

sustragă de controlul strict impus asupra lor. Astfel de credințe religioase sunt literalmente dăunătoare sănătății.

Nu permite niciodată nimănui să te oblige să te căsătorești împotriva voinței tale. Nu te implica niciodată în consangvinizare pentru a satisface cerințele religioase nebunești ale cuiva față de tine. Rezistă controlorilor. Fii liber.

Antidotul la matricea de control

Este ușor să participi la sistemul controlorilor. Majoritatea oamenilor fac asta în fiecare zi, în fiecare aspect al vieții lor. Este nevoie de efort și curaj pentru a ieși. Gnosticii antici au adoptat două strategii pentru a face față lumii controlante a Demiurgului: ascetismul sau licențiozitatea. Abordarea ascetică susținea retragerea din lume. Asceții mâncau și beau puțin, aveau nevoie de puțini bani, nu aveau case sau locuri de muncă convenționale și evitau contactul cu membrii religiilor dominante (care erau predispuși să-i persecute). Se scoteau singuri „în afara rețelei”, ca să spunem așa. Nu poți fi controlat de un sistem în care nu participi.

Abordarea licențioasă este „Păcatul pentru mântuire” – încălcarea deliberată a regulilor controlorilor, utilizarea greșită și abuzul intenționat al legilor Demiurgului (Diavolul care se autointitulează în cărțile sfinte abrahamice „Creatorul” lumii). Cu această abordare, pierzi orice teamă de sistemul controlorilor.

Marele gânditor gnostic Carpocrate a fost principalul susținător al păcatului pentru mântuire. Întrucât prinții lumii erau slujitorii lui Satan, atunci discipolii lui Carpocrate nu simțeau nicio nevoie să se supună regulilor prinților. Ei au batjocorit restricțiile impuse creștinilor și evreilor. La rândul lor, au fost acuzați că fac orice este „nereligios și impiu” și că susțin că „binele și răul” sunt chestiuni de opinie umană.

Carpocrate a încurajat activ aprinderea focurilor interzise ale dorinței pentru a le reduce în cenușă. Discipolii săi au respins căsătoria și proprietatea privată și s-au angajat în orgii sexuale și ritualuri magice. Carpocrate, folosind Evanghelia secretă a lui Marcu, a introdus ritualuri extatice, care alterau mintea, menite să-i pună pe discipoli în condiția mentală potrivită pentru a atinge realități superioare. Aceștia căutau stări xenofrenice („cu mintea ciudată”). Se complace în senzualitate pentru a atinge perfecțiunea, predica Carpocrate. Odată ce un om a primit gnoza, nu mai poate păcătui. Dacă a devenit Dumnezeu, este complet incapabil să păcătuiască.

Encratismul este practica reținerii sexuale în situații erotice pentru a crește posibilitatea stărilor extatice și a gnozei. Este sex fără punct

culminant. Inițiatului i se permitea intimitatea sexuală cu un membru al sexului opus, dar nu și desăvârșirea. Ideea era de a supune inițiatului ispitei maxime, perspectivei celei mai mari plăceri, dar de a-i cere inițiatului să reziste, așa cum ar trebui să reziste tuturor ispitelor și seducțiilor din lumea Demiurgului. Dacă un inițiat bărbat penetra o parteneră de sex feminin, trebuia să se refuze orgasmul.

Pecatismul (din latinescul peccatum: „păcat") este doctrina conform căreia păcatul ar trebui tolerat și stă la baza Păcatului pentru Mântuire. Există un stoc limitat de păcate, iar acestea ar trebui epuizate progresiv. Legile Demiurgului ar trebui subminate prin exces intenționat.

Carpocrațienii considerau că sufletele fuseseră ispitite în lumea materială malefică a lui Satana de perspectiva desfătărilor carnale și a plăcerilor lumești. Numai păcătuind – prin excesul în aceste ispite, prin explorarea lor în orice mod imaginabil – sufletul putea fi săturat și curățat de orice alt interes. Numai atunci când sufletul se săturase de plăcerile superficiale oferite de lumea lui Satana, își putea relua o stare spirituală suficientă pentru a-i permite să fie admis în tărâmul luminii. Ar trebui să experimentezi tot ce are viața de oferit, astfel încât să te poți sătura de ea și să fii eliberat de vraja ei.

Sectele gnostice erau condamnate în mod regulat pentru că erau licențioase, imorale și pentru că celebrau crimele și viciile. Gnosticii erau considerați libertini, haiduci și rebeli. Erau descriși drept „antinomieni" – cei care se opuneau legii stabilite.

Liderul gnostic Basilides a declarat: „Săvârșirea oricărui act voluptuos este o chestiune de indiferență". Un grup de gnostici numiți borboriți – „cei murdari" – se presupunea că se bălăceau în murdărie morală și fizică, că se ungeau cu sânge menstrual, spermă, fecale și chiar placenta.

„Prohibition A" de Mike Hockney prezintă un club de noapte „Sin for Salvation" din Manhattan. „The Millionaires' Death Club" de Mike Hockney prezintă o ceremonie „Sin for Salvation" care implică un drog miraculos numit NexS. „The Last Bling King" de Mike Hockney descrie o respingere completă a tuturor valorilor și regulilor Elitei Puterii.

Un slogan anarhist faimos – „Dumnezeu este rău" – este gnosticism pur. A realiza că creatorul acestei lumi corupte și malefice este opusul „perfecției" proclamate de creștini, evrei și musulmani este primul pas în procesul de eliberare personală și publică. Am avut trei mii cinci sute de ani de iudaism, două mii de ani de creștinism și o mie patru sute de ani de islam. Este lumea un loc bun? Este dreaptă și corectă? Se tratează oamenii bine unii pe alții? Dacă aceste religii nu au realizat o lume bună până acum, de ce ar crede vreo persoană rațională că o vor realiza vreodată? Așadar, doar oameni proști sau răi ar continua să urmeze aceste religii eșuate. Motivul eșecului lor nu ar putea fi mai evident – sunt religii satanice care reflectă mintea creatorului și creatorului malefic al lumii. Nu sunt

concepute pentru a realiza o lume bună, ci opusul. Scopul lor este să transforme pământul în iad.

Și odată ce îți dai seama că Dumnezeul acestei lumi este un Dumnezeu fals, ai cărui susținători amăgiți îl trâmbițează ca fiind adevărat, îți dai seama la fel de repede că toate instituțiile pământești care se prezintă drept exemple ale „binelui” sunt la fel de false. Regi și regine, președinți și prim-miniștri, papi, preoți, rabini și imami, „democrație” și „libertate” (dumbocrație și freedumb), capitalism de piață liberă... tot ce ți s-a spus că este adevărat este fals, la fel cum creatorul nu este Dumnezeu, ci Satana.

Mesajul gnostic este despre trezirea oamenilor și a-i face să vadă adevărul acestei lumi. Păcatul pentru Mântuire, în care o persoană încalcă în mod conștient și deliberat convențiile și regulile acestui pământ uitat de Dumnezeu, este un mijloc principal de eliberare, de a experimenta o eliberare viscerală de sub controlorii acestei lumi false, această matrice diabolică a pierzării. Controlorii definesc „păcatul”, nu Dumnezeu. Nu crede niciodată în definițiile lor. Sunt concepute pentru beneficiul lor, nu al tău.

Depinde de tine, nu de ei, să determini binele și răul, iar ceea ce vei descoperi va reflecta dacă ești o persoană bună sau rea. Mulți dintre căpitanii lacomi de pe Wall Street sunt evrei și creștini practicanți. Nu spune asta tot ce trebuie să știi despre iudaism și creștinism? Acestea sunt religii ale lăcomiei și egoismului, motiv pentru care atrag oameni lacomi și egoiști. Iluminatul, religia Illuminatilor, oferă antidotul.

Unul dintre principalele obiective ale Iluminatului este de a elimina posibilitatea lăcomiei prin stabilirea unui sistem economic în care averea fiecăruia se încadrează într-un interval restrâns. În prezent, cei mai bogați oameni din lume sunt de sute de milioane de ori mai bogați decât cei mai săraci. Imaginați-vă o lume în care cel mai bogat om nu ar fi de mai mult de douăzeci de ori mai bogat decât cel mai sărac: o lume morală, o lume dreaptă, o lume mai egală, o lume în care bogații nu ar avea o putere disproporționată și nu i-ar putea călca în picioare pe cei slabi. Ei - controlorii lumii - vor face tot posibilul pentru a sabota această religie a echității și dreptății. Au lucrat timp de milenii pentru a elimina Iluminatul și Illuminații, dar noi suntem încă aici și va veni ziua noastră când oamenii buni își vor da seama că au fost victimele unei escrocherii satanice grotești comise de oameni precum Moise, Isus și Mahomed.

Înțeleptul gnostic Marcion a predicat că Vechiul Testament nu era altceva decât un catalog bolnăvicios al urii, violenței și crimelor Demiurgului împotriva umanității. Este remarcabil că o carte atât de rea ar fi putut fi vreodată considerată „bună”. Iehova care apare în Vechiul Testament este un tiran psihotic care se bălăcește în mizeria umană și provoacă cât mai multă durere posibil.

Păcatul pentru Mântuire este calea spre răscumpărare. Îți deschide ochii către adevăr. Respinge sistemul de control al Vechii Ordini Mondiale –

familiile dinastice privilegiate de elită care au condus întotdeauna lumea noastră. Găsește-ți propriile căi prin viață. Un experiment din Europa a arătat că oamenii conduc mai bine atunci când semafoarele (sistemele de control) sunt eliminate. La fel este și cu păcatul. Oamenii vor fi mai morali atunci când toate codurile morale vor fi stinse și oamenii vor putea să-și folosească propria judecată pentru a decide ce este bine și ce este rău.

De obicei, aspectul sexual al cărții „Păcatul pentru Mântuire" este accentuat, dar, de fapt, „Păcatul pentru Mântuire" se aplică la orice. Este o mentalitate. Este vorba despre a nu accepta legile și atitudinile celor care te-ar controla. Este vorba despre a avea o minte deschisă cu privire la ce este de fapt „păcatul". Este vorba despre a nu abona automat la concepția altcuiva despre păcat. Există multe păcate în această lume - cum ar fi lăcomia infinită a bancherilor de pe Wall Street și a celor de aceeași rasă - care sunt considerate virtuți și calități de emulat. Fii mereu atent la păcatele care se deghizează în bine. Fii mereu atent la activități sănătoase (cum ar fi sexul plin de bucurie în afara instituției căsătoriei) care sunt condamnate ca fiind păcătoase.

Căpitanii de pe Wall Street nu încalcă nicio lege atunci când își îngroapă boturile în jgheabul monedei aurului. De ce nu? Pentru că ei înșiși au construit legile. Dar știm cu toții că acești oameni greșesc din punct de vedere moral. Știm cu toții că ar trebui opriți. Așadar, de ce nu facem nimic? Legea nu este acolo pentru a ne proteja, ci pentru a ne împiedica să acționăm împotriva lor.

Arthur Rimbaud, poetul francez radical și extraordinar al secolului al XIX-lea, a intrat în contact cu filiala franceză a Illuminati, iar aceștia l-au inspirat să-și caute sinele superior.

Rimbaud a spus faimoasa frază: „Poetul devine un văzător printr-o lungă, imensă și rațională tulburare a tuturor simțurilor".

„...[el devine] marele invalid, marele criminal, marele damnat – și Înțeleptul suprem!"

Rimbaud a fost unul dintre cei mai puțin convenționali oameni din istorie. Nu a acordat deloc atenție controlorilor.

Marchizul de Sade, Baudelaire, Nietzsche, Schopenhauer, Aleister Crowley, Antonin Artaud, William Blake sunt alte exemple bune de oameni care au respins convențiile societății. Ei sunt modele pentru cei care caută libertatea față de matricea de control. Postmodernismul: deconstrucția, moartea marii narațiuni, moartea autorului, moartea artei, moartea lui Dumnezeu, moartea realului, hiperrealitatea, „celălalt", „istoriile excluse" toate acestea contribuie la contestarea dominației narațiunii de control predominante. Toată lumea ar trebui să devină postmodernistă.

Faimoasa pictură a lui Hieronymus Bosch, Grădina desfătărilor pământești, este o reprezentare simbolică a unei ceremonii a păcatului pentru mântuire.

Illuminati promovează ambele căi gnostice: ascetismul și libertinajul. Unii membri o favorizează pe una în detrimentul celeilalte; alții alternează între cele două. Tu pe care o preferi?

Deci, depinde de tine. Găsește modalitățile care îți permit să scapi de matricea de control a Vechii Ordini Mondiale. Îmbrățișează transgresiunea: e doar o etichetă. Practică magia sexuală dacă asta îți place. Participă la rituri dionisiace. OWO au urât întotdeauna activitatea sexuală nestăvilită din cauza puterii sale de a perturba rețelele de control. Trăim într-o societate extrem de sexualizată și totuși este sex „capitalist” – folosit pentru a face bani – mai degrabă decât sex adevărat, crud, pasional. De fapt, OWO vor să ne inundați cu imagini sexuale care ne fac să ne despărțim de banii noștri, dar nu vor să facem sex cu adevărat sau, mai degrabă, vor să facem sex în limitele înguste ale „familiei și religiei”. Totul face parte din sistemul lor de control.

Probabil că nu am trăit niciodată într-o societate mai reprimată și puritanică. Jean Baudrillard a spus că Disneyland-ul a fost construit pentru a ascunde faptul că întreaga Americă este acum o lume fantastică infantilizată. În cazul sexului, imaginile sexuale sunt utilizate peste tot pentru a ascunde faptul că omenirea nu a fost niciodată mai anti-sex. Cum este posibil să existe „scandaluri” sexuale într-o lume atât de aparent inundată de sex și cu o atitudine atât de pretins liberală față de sex? În Grecia și Roma antică, bordelurile, orgiile, pornografia și promiscuitatea erau considerate de la sine înțelese. Multe culturi de-a lungul istoriei, în special cele preocupate de eliberare, au îmbrățișat sexualitatea extremă. În anii 1960, hipioții le spuneau tuturor să facă dragoste, nu război. Unde sunt hipioții acum? Cu siguranță știm unde sunt războaiele. Matricea de control iubește războiul și urăște sexul. Hippioții sunt acum generalii. Nu așa funcționează lumea?

„Tu să nu faci ”, spun controlorii.

„Tu trebuie, Tu trebuie, trebuie, Tu trebuie, Tu trebuie, Tu trebuie”, spunem noi.

Respingeți controlul lor mental.

Păcatele lor sunt false.

Păcat pentru mântuire.

Sindromul fraierului

UN STRIGĂT DE AJUTOR

De la: Stafi Asako

Dragă prieten

Îți scriu acest mesaj cu lacrimi și durere în inimă din cauza a ceea prin ce trec. Abia pot să scriu sau să gândesc limpede acum, sper că îmi vei veni în ajutor. În prezent sunt internat într-un spital, unde am avut un accident de mașină teribil, dar din fericire am supraviețuit, cu răni minore și o tăietură adâncă la piciorul drept, pentru care trebuie să fiu operat de urgență. Mă bucur foarte mult că sunt încă în viață. Cu toate acestea, principala mea grijă acum sunt banii pe care i-a cerut medicul pentru operație, din care trebuie să plătesc o parte din ei înainte ca medicul să poată continua operația.

Vă rog să-mi împrumutați suma de 850 de dolari ca să pot rezolva problema facturilor la spital. Chiar dacă nu aveți întreaga sumă, mă puteți ajuta cu orice aveți. Promit să vă returnez banii imediat ce îmi voi reveni. Vă rog să-mi spuneți dacă mă puteți ajuta, chiar dacă nu mă cunoașteți față în față, ci căutați la Dumnezeu și mă ajutați. Pentru că Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie.

Vă mulțumesc anticipat.

Cu sinceritate,
Sora Stafi Asako

Acesta este genul de spam pe care toată lumea îl primește în fiecare zi. Remarcabil este că există oameni în societate care sunt atât de proști încât chiar cred astfel de prostii. Imaginează-ți că ai suferit un accident și ai trebuit să plătești facturi la spital. Prima ta soluție ar fi să contactezi o agenție de spam pentru a trimite milioane de e-mailuri aleatorii unor străini, rugându-i să te ajute? Cinismul oamenilor care trimit aceste e-mailuri este uluitor. Dar ceea ce dovedesc este că, dacă ceri ceva, există oameni supuși și proști care îți vor da, mai ales dacă Îl invoci pe Dumnezeu și spui că iubește „cei care dăruiesc cu bucurie”.

Dacă aceste mesaje nu ar funcționa niciodată, nimeni nu le-ar trimite. Funcționează de suficient de multe ori încât să merite să fie trimise.

Oamenii cad victime ale escrocilor în tot felul de moduri. Avraamismul este doar o altă escrocherie. Cheia tuturor escrocheriilor este că aceștia profită de supunerea, vulnerabilitatea, disperarea, credulitatea, iraționalitatea, vanitatea și nevoia oamenilor. Avraamismul, capitalismul, publicitatea, monarhismul și politica sunt în exact același joc. Sunt mașini de escrocherie „legitimate”, toate concepute pentru același scop - de a transfera puterea și banii de la mulți la puținii din elită.

Rațiunea este instrumentul suprem al eliberării. Rațiunea îți permite să vezi prin înșelătorii. De aceea ceva precum credința este atât de grețos. Întregul scop al credinței este să te facă să subestimezi, să nu ai încredere în rațiune și să o respingi – în favoarea unei povești „sfinte” pe care cineva a țesut-o pentru a te controla.

„Credința” ar trebui condamnată zi de zi de către orice societate rațională. Escrocii sunt experți în a-ți impune credința. Toți cei mai mari profeți, mesia și salvatori au fost escroci. Nu au apelat niciodată la rațiune. Ei erau maeștri ai Mitului, nu ai Logosului.

Trăim într-o societate a Mythosului, dar ne vom perfecționa doar atunci când vom trece la o societate a Logosului, unde credința este eradicată.

Pentru orice persoană rațională, este uluitor că oamenii „cred” lucruri fără alt motiv decât dacă le-ar fi fost spus de un profet. Ce fel de mentalitate acceptă ideea că Dumnezeul cosmosului infinit s-a născut într-un grajd evreiesc, prin naștere din fecioară de către o „mamă concepută imaculat”? Există miliarde de oameni acum care își trăiesc viața conform acestor absurdități și îi urăsc pe toți cei care nu sunt de acord cu ei. În trecut, i-au supus pe necredincioși inchizițiilor și cruciadelor. I-au ars pe rug pentru că au râs de credințele prostești ale creștinilor.

De ce a ales societatea să consfințească minciunile și balivernele? Se poate îndoi cineva că Pământul este o casă de nebuni cosmică?

Dacă te gândești la asta, evoluția umană este de fapt despre marșul de la nebunie la sănătate mintală. Suntem pacienți mintali care trebuie să ne vindecăm singuri pentru că nu există terapeuți cosmici sau medici la care să ne putem adresa. Un singur lucru ne dă speranță de succes - rațiunea - cea mai prețioasă, dar fragilă componentă a minții umane. Rațiunea este cea mai nouă, cea mai tânără componentă a minții. A fost abia folosită de majoritatea oamenilor. Nu sunt familiarizați cu ea. Ei preferă mintea pre-rațională de odinioară.

Așadar, când cei credincioși numesc rațiunea „curva diavolului”, îți dai seama că nu vor să îmbrățișeze darul nou și straniu pe care li l-a conferit evoluția. Nu au niciun interes să fie raționali. Nu vor să fie sănătoși la minte. Nu este aceasta tragedia umană? Majoritatea oamenilor preferă nebunia. Preferă să fie controlați de Voința cosmică oarbă și irațională. Abia se poate spune că au suflete. Și un lucru e sigur - astfel de suflete nu vor fi niciodată mântuite. Sunt cât se poate de departe de gnoză - iluminare.

Gnoza este produsul rațiunii și al cunoașterii. Se obține prin filosofie, matematică, știință, psihologie și studii ezoterice. Gnoza nu este pentru „omul de rând”. Nu este pentru turmă sau oi. Nu este pentru credincioși. Doar cei mai meritocratici au instrumentele necesare pentru a o atinge. Doar cei care au învățat să stăpânească rațiunea se pot alătura Comunității Zeilor. Căci este o comunitate rațională. Cum poți fi Dumnezeu dacă nu înțelegi universul? Și cum poți înțelege universul dacă ești străin de rațiune?

Avrahamiștii s-au exclus singuri din evoluție, așa cum a făcut-o și maestrul lor, Satan. El nu poate atinge niciodată gnoza și nici vreunul dintre adepții săi.

Iată un alt exemplu de mesaj spam ridicol, evident destinat musulmanilor (deși trimis tuturor, desigur, din moment ce banii necredincioșilor sunt la fel de buni):

ASSALAMU'ALAYKUM!!!!!

De la domnul Aleim Mussaa

Dragă prietene,

Cu respectul cuvenit pentru persoana dumneavoastră și cu multă sinceritate, vă contactez, deoarece cred că îmi puteți fi de mare ajutor. Numele meu este Aleim Mussaa, din Republica Ouagadougou, BURKINA FASO, Africa de Vest. În prezent, lucrez la Banca Africană de Dezvoltare ca manager telex. Am căutat persoana dumneavoastră de contact de când ați părăsit țara noastră, acum câțiva ani.

Nu știu dacă aceasta este adresa dumneavoastră de e-mail corectă sau nu, deoarece am folosit doar inițialele numelui dumneavoastră pentru a căuta persoana de contact. În cazul în care nu sunteți persoana pe care ar trebui să o contactez, vă rog să considerați acest mesaj confidențial și să nu-l dezvăluiți altei persoane, dar dacă nu sunteți destinatarul dorit, vă rog să-mi spuneți dacă mă puteți ajuta cu privire la propunerea mea de mai jos, deoarece este strict secretă.

Sunt pe cale să mă retrag din serviciul bancar activ pentru a începe o viață nouă, dar sunt sceptic să dezvălui acest secret unui străin. Trebuie să mă asiguri că totul va fi tratat confidențial, pentru că nu vom mai suferi în viață.

Au trecut 10 ani de când majoritatea politicienilor africani lacomi au folosit banca noastră pentru a spăla bani în străinătate cu ajutorul consilierilor lor politici. Majoritatea fondurilor pe care le-au transferat din țărmurile Africii erau bani din aur și petrol, despre care se presupunea că

ar fi fost folosiți pentru dezvoltarea continentului. Consilierii lor politici au umflat întotdeauna sumele înainte de transferul în conturi străine, așa că am folosit și eu ocazia pentru a deturna o parte din fonduri, prin urmare știu că nu există nicio urmă oficială a sumei transferate, deoarece toate conturile folosite pentru astfel de transferuri au fost închise după transfer.

Am acționat ca funcționar bancar pentru majoritatea politicienilor și, când am descoperit că mă foloseau pentru a-și reuși acțiunile lacome, am șters și o parte din înregistrările lor bancare din dosarele băncii și nimeni nu a vrut să mă întrebe, pentru că banii erau prea mulți pentru ei. Au spălat peste 5 miliarde de dolari în timpul procesului. În timp ce vă trimit acest mesaj, am reușit să deviez treizeci și cinci de milioane de dolari americani (35 de milioane de dolari) către un cont escrow care nu aparține nimănui din bancă. Banca este nerăbdătoare acum să știe cine este beneficiarul fondurilor, deoarece au obținut multe profituri cu aceste fonduri.

Au trecut mai bine de opt ani și majoritatea politicienilor nu mai folosesc banca noastră pentru a transfera fonduri în străinătate. Cele 35 de milioane de dolari au fost risipite, dar nu vreau să mă pensionez de la bancă fără a transfera fondurile într-un cont străin, care să-mi permită să împart veniturile cu beneficiarul. Banii vor fi împărțiți 60% pentru mine și 40% pentru tine.

Nu vine nimeni să te întrebe despre fonduri, pentru că eu am asigurat totul. Vreau doar să mă ajuți, furnizând un cont bancar unde pot fi transferate fondurile. Nu vei întâmpina dificultăți sau implicații legale, deoarece mă voi ocupa personal de transfer. Dacă ești capabil să primești fondurile, te rog să mă anunți imediat pentru a-ți putea oferi informații detaliate despre ce trebuie să faci.

În ceea ce mă privește, nu am furat banii de la nimeni, deoarece ceilalți oameni care au luat toți banii nu au întâmpinat nicio problemă. Aceasta este și șansa mea să-mi iau și eu banii, dar trebuie să păstrați secrete detaliile fondurilor pentru a evita orice scurgeri, deoarece nimeni din bancă nu știe despre fonduri.

Te rog să mă contactezi dacă ești interesat și capabil să te ocupi de acest proiect.

Îți voi spune ce trebuie să faci când voi auzi de confirmarea și acceptarea ta. Dacă ești capabil să fii asociatul meu de încredere, te rog să-mi declari consimțământul.

Aștept răspunsul dumneavoastră urgent.
Cu stimă

Și dacă crezi asta, chiar vei crede orice. Dar mii de oameni sunt păcăliți de aceste prostii în fiecare an. În fiecare an, mulți investitori „sofisticați” de pe piața bursieră sunt atrași în escrocherii de tip „boiler room” și eliberați de zeci de mii de lire sterline.

Isteria Europei preiluministe

„Oamenii sunt atât de neapărat nebuni, încât a nu fi nebuni ar echivala cu o altă formă de nebunie.” - Pascal

Mintea medievală concepea demoni peste tot, toți încercând să atragă omenirea în păcătoșenie. De ce?

Scandalul Cavalerilor Templieri a avut un impact enorm asupra creștinătății. Dacă cei mai mari cavaleri ai lui Hristos s-ar fi dovedit a nu fi deloc creștini, ci eretici cu aceleași rădăcini gnostice ca și catarii – „Cei Puri” – atunci cu siguranță nimeni nu era în siguranță. Diavolul putea fi oriunde, chiar și în cele mai înalte bastioane ale Ortodoxiei. Nu ar putea Vaticanul însuși să adăpostească eretici secreți, aliați cu templierii? Poate că însuși Papa era acum suspect? Poate că Anticristul se afla pe tronul papal. Conduita lipsită de reputație a multor papi, cardinali, episcopi, preoți și călugări era deja legendară.

Standardele scăzute ale clerului și în special lăcomia acestuia au provocat Reforma. Martin Luther a atacat neobosit comerțul cinic cu „indulgențe”. Tehnic vorbind, o indulgență este iertarea pedepsei divine cuvenite pentru păcatele pământești. Pentru un catolic, sacramentul pocăinței îți permite să fii iertat pentru păcatele tale (cu condiția să-ți pară cu adevărat rău pentru ceea ce ai făcut), dar nu te eliberează de pedeapsa dreaptă din viața de apoi pentru greșelile tale. Indulgențele, emise de Trezoreria Vaticanului, te-au eliberat. Cu alte cuvinte, puteai cumpăra pedepsele divine din viața viitoare.

Indulgențele ar putea fi numite cea mai mare escrocherie bancară din toate timpurile. Erau ca niște note de credit sfinte pe care le puteai răscumpăra nu în lumea aceasta, ci în cea de dincolo. Plăteai vânzătorului (un reprezentant al Vaticanului) pentru o anumită cantitate de indulgențe și, cu cât cumpărai mai multe, cu atât capitalul pe care îl acumulai în viața de apoi era mai mare. Puteai plăti literalmente pentru a-ți fi șterse mulți ani de pedeapsă în purgatoriu, ajungând astfel în rai mult mai repede. Nu numai atât: puteai cumpăra indulgențe în numele altora, cum ar fi rude și prieteni decedați.

Preoții îi făceau încontinuu pe oameni să se simtă vinovați vorbind despre suferințele sufletelor nefericite din purgatoriu și despre cum necazul lor putea fi alinat prin cumpărarea de indulgențe.

Indulgențele puteau fi fie parțiale, fie plenare, acestea din urmă fiind enorm mai valoroase, deoarece ștergeau complet tabla de scris. Cruciaților li se ofereau indulgențe plenare pentru a-i încuraja să nu se abțină când venea vorba de măcel. Indiferent ce făceau, li se acorda iertare cerească

deplină. Prin urmare, cruciații se simțeau liberi să comită unele dintre cele mai barbare crime din istorie. Ce le păsa? – fuseseră iertați dinainte.

Clericii autorizați să vândă indulgențe erau numiți Iertători. Asemenea comisarilor ambulanți moderni, aceștia călătoreau, predicând despre beneficiile remarcabile ale indulgențelor și încercând să schimbe cât mai multe unități posibil (și, bineînțeles, exista un număr nelimitat).

Cumpărătorului i se oferea o „scrisoare de indulgență” care stabilea termenii tranzacției. Criticii au început să se refere la acestea ca la niște permisiuni pentru a păcătui. La propriu, plăteai bani pentru a evita consecințele comportamentului tău (ceva ce bogații fac din zorii timpurilor!).

Vânzarea de indulgențe a devenit o escrocherie atât de murdară încât a provocat o condamnare pe scară largă, condusă de Luther.

În atmosfera turbulentă a Reformei, însuși Papa a fost curând etichetat drept „Antihrist” – demonstrând că oamenii credeau că nimic nu împiedică un înger al Diavolului să devină vicarul lui Hristos (reprezentantul ales al lui Dumnezeu pe pământ!).

Protestanții au început să considere Biserica Catolică drept sinagoga lui Satan. Prin urmare, au ajuns parțial la poziția gnostică conform căreia întreaga Biserică creștină era (și este) opera Diavolului.

Indulgențele aveau sens doar în contextul conceptului catolic de purgatoriu – un loc unde erai curățat de păcate înainte de a fi admis în paradis, perfect de curat și neatins. Însă protestanții au scăpat de purgatoriu, deoarece nu au putut găsi nicio justificare biblică plauzibilă pentru acesta, lăsând doar raiul și iadul, și nicio cale de mijloc.

Iată un sfat pentru tine. Dacă vrei să devii cea mai bogată ființă umană din toate timpurile, găsește o modalitate de a crea un nou tip de răsfăț pe care rudele și prietenii să îl poată cumpăra pentru cei aflați în iad, pentru a-și asigura o grațiere completă. Cineva de pe Wall Street lucrează probabil la acest plan chiar în timp ce scriem aceste rânduri.

Oarecum legat de indulgențe era fenomenul „mâncării păcatelor”. Ideea era că oamenii săraci erau angajați să mănânce păcatele bogaților (și, prin urmare, să-și transfere pedeapsa asupra lor înșiși).

Ca parte a ritului funerar al unei persoane bogate, cel care mânca păcatele stătea lângă cadavru, în contact fizic cu acesta, și lua o masă, în care păcatele decedatului erau transferate și apoi consumate. Așa a început McDonald's? Cu siguranță plătești pentru asta atunci când mănânci mâncarea lor proastă.

Astfel, cadavrul bogat ar fi scutit de chinurile purgatoriului, permițându-i săracului să le îndure în schimb. Ah, beneficiile bogăției se extind chiar și până în viața de apoi!

O versiune înregistrată a ceremoniei de mâncare a păcatelor implica așezarea unei farfurii cu sare pe pieptul decedatului și apoi înmuierea unei

bucăți de pâine în sare. O incantație era recitată deasupra cadavrului, iar apoi cel care mânca păcatele consuma atât pâinea sărată, cât și păcatele mortului. (Oamenii de știință catolici studiază probabil chiar acum calitățile sării de a absorbi păcatele.) De ce nu vedem dacă putem transfera păcatele întregii omeniri într-o mină de sare din Siberia și apoi să o sigilăm pentru totdeauna? Hei, gata - sfârșitul păcatului!

Cruciadele medievale împotriva musulmanilor au găsit o nouă modalitate de a se manifesta în Europa – împotriva catarilor gnostici, dar acest lucru a servit pur și simplu la reamintirea catolicilor loiali că erezia putea fi găsită oriunde, chiar și la ușa lor, o realitate întărită de acuzațiile șocante de erezie la adresa celor mai credincioși dintre ei – templierii eroici. Astfel, a crescut impresia că demonii și diavolii erau peste tot, ispitindu-i pe credincioși să practice erezia.

Mai presus de toate, a apărut Inchiziția. Inițial, scopul ei a fost eradicarea rădăcinilor ereziei catare, dar în curând a fost îndreptată împotriva tuturor ereziilor. Inchizitorilor le plăcea frica pe care o provocau și puterea pe care le-o dădea, așa că le-a fost de folos să spună că erezia era peste tot (așa cum le-a servit anticomuniștilor din SUA în anii 1950 să sugereze că America era infestată cu „roșii de sub paturi” și așa cum le servește serviciilor de informații moderne să exagereze amenințarea teroristă cât mai mult posibil - astfel încât să obțină bugete și resurse mult mai mari).

Nimic nu este mai sigur decât că, dacă creezi un grup dedicat eradicării ereziei, acesta va începe în curând să găsească eretici sub fiecare gard viu. Și exact asta s-a întâmplat. Desigur, este bine să-i alegi pe cei slabi mai degrabă decât pe cei puternici și pe cei din afară mai degrabă decât pe cei dinăuntru. Așadar, cine era pe linia de tragere? – Gnosticii (inclusiv Illuminati și grupurile asociate cu Illuminati), evreii și musulmanii care se prefăcuseră că se convertesc la creștinism pentru a evita persecuția, homosexualii, ateii și orice femeie singură, bătrână, energică, vulnerabilă, lesbiană, cochetă, desfrânată, adulteră sau herboristă – toate acestea au fost plasate sub steagul „vrăjitoarei”.

Una dintre cele mai bune caracteristici ale văduvelor și vrăjitoarelor de vârstă mijlocie sau în vârstă era că, dacă nu aveau moștenitori, proprietatea lor putea fi transferată Bisericii sau Statului, așa că exista un stimulent financiar enorm pentru a acuza de vrăjitorie doamnele bogate, în vârstă și fără copii. Vecinii rău intenționați foloseau acuzația de „vrăjitoare” pentru a-și regla conturile cu femeile cu care se certau. În mod similar, în Pakistanul modern, musulmanii îi acuză pe non-musulmani de blasfemie în orice moment, știind că infidelii vor fi arestați și condamnați la moarte.

După Reformă, Inchiziția și-a îndreptat atenția către ereticii protestanți. Protestanții erau la fel de dornici să-i ardă pe catolici pe rug, de obicei sub acuzația de înaltă trădare împotriva statului. Iar protestanții

aveau același zel pentru arderea vrăjitoarelor ca și Inchiziția catolică. Căutători de vrăjitoare severi, îmbrăcați în negru, cutreierau națiunile protestante pentru a le extermina pe vrăjitoarele rele.

Moartea Neagră care a devastat Europa în Evul Mediu a fost atribuită forțelor satanice, la fel ca multe alte epidemii minore.

Drogul halucinogen LSD a fost sintetizat pentru prima dată din ergotamină, o substanță chimică obținută din ergot, o ciupercă din cereale asociată cel mai mult cu secara. S-a speculat că pâinea contaminată cu ergot a otrăvit multe comunități de-a lungul istoriei și le-a provocat halucinații teribile și „experiențe negative” în care își imaginau tot felul de diavoli și demoni. În Evul Mediu, victimele erau sigure că vrăjitoarele le-au pus o vrajă teribilă. Starea de ergotism era cunoscută și sub numele de Focul Sfântului Anton deoarece a) călugării din Ordinul Sfântului Anton erau considerați cei mai experți în tratarea afecțiunii și b) principalele simptome ale afecțiunii erau senzații de arsură intense și dureroase la nivelul membrelor și extremităților. (Se numea și Ignis Sacer: Focul Sfânt.) O afecțiune extrem de gravă, putea duce la psihoză, manie, gangrenă, greață, convulsii, spasme, crize și, în cele mai grave cazuri, moarte.

Era mult mai ușor să dai vina pe forțele supranaturale decât pe pâinea „rea”. La urma urmei, ce rău putea face pâinea?

În Germania, între secolele al XV-lea și al XVII-lea, existau comunități care credeau că își pot obține sănătatea timp de un an dansând convulsiv în fața unei statui a Sfântului Vitus în ziua sărbătorii sale. Acest dans putea continua ore întregi și chiar zile întregi și putea deveni maniacal (nu foarte diferit de scena rave din timpurile moderne). Aceasta era o formă de „dans al Sfântului Vitus”. O altă formă era legată de o afecțiune medicală gravă numită coreea lui Sydenham sau coreea minoră, rezultată dintr-o infecție și caracterizată prin mișcări sacadate, necoordonate, care afectau în principal fața, picioarele și mâinile. Sfântul Vitus era invocat de cei care sufereau și se rugau pentru ameliorarea acestei afecțiuni.

Sfântul Vitus a fost un sfânt creștin care a murit ca martir în mâinile romanilor în anul 303 d.Hr. Asocierea sa cu dansul a dus la extinderea rolului său, iar acum este considerat sfântul patron neoficial al lumii divertismentului, inclusiv al actorilor, comedianților și dansatorilor. De asemenea, este sfântul patron al epilepticilor, deoarece dansul Sfântului Vitus seamănă cu o criză de epilepsie.

În timpul Moartei Negre, mulți europeni au început să se flageleze ca penitență pentru păcatele lor, pentru ca Dumnezeu să-i protejeze de ciumă. Procesiuni enorme de flagelanți au devenit o priveliște obișnuită în lumea medievală, șerpuind prin sate și orașe, adunând tot mai mulți oameni.

Una peste alta, Europa a devenit isterică timp de câteva secole. Culte apocaliptice au apărut peste tot, iar numeroși oameni au pretins că sunt Mesia. Vedem același lucru în lumea modernă, la David Koresh și ramura

Davidiană, Martorii lui Iehova (care au prezis sfârșitul lumii de cel puțin trei ori - faptul că s-au înșelat de fiecare dată nu a fost, evident, un obstacol în calea succesului lor), cultul lui Jim Jones, fundamentaliștii creștini americani care cred în Răpire etc.

În timp ce acestea sunt minorități relative în lumea modernă, în Europa medievală acestea erau majoritare covârșitoare. Antidotul a venit din Renașterea italiană, care, în cele din urmă, a dus la Iluminism. Filosofia modernă (începând cu Descartes) și știința modernă (începând cu Copernic și Galileo) au inaugurat în cele din urmă o epocă mai rațională și au eliminat cele mai grave superstiții absurde ale abrahamiștilor. (Din păcate, musulmanii încă nu au avut Iluminismul și încă mai cred în tot felul de lucruri nebunești.)

Ceea ce este cu adevărat remarcabil este că abrahamiștii nebuni nu au dispărut. De fapt, sunt mai mulți ca niciodată. Sunt ținuți în frâu de o aparență de civilizație rațională, dar isteria medievală este doar la suprafață. Vedem această nebunie erupând în țări islamice retardate precum Pakistan, Afganistan și Iran. Oriunde există o combinație de abrahamism și un sistem educațional slab, există maniaci isterici, mult prea dornici să ucidă în numele Dumnezeului lor. Situația este chiar mai rea decât am sugerat, deoarece, în Israel, sistemul educațional este bun și totuși încă produc legiuni de evrei ortodocși nebuni care se comportă ca și cum Iluminismul nu ar fi existat niciodată.

Să fim siguri că lumea credinței abrahamice este extrem de aproape de isteria din timpul proceselor vrăjitoarelor din Evul Mediu. Illuminati se aflau în avangarda valorilor iluministe, iar marele vis al lui Adam Weishaupt era să folosească noua eră a raționalității pentru a eradica odată pentru totdeauna religiile credinței. A eșuat. De ce? Pentru că majoritatea umanității rămâne slab educată și irațională. Nu vom avea niciodată o lume rațională până când fiecare guvern de pe pământ nu va face campanie împotriva religiilor credinței; împotriva superstiției, urii și isteriei. Școlile religioase ar trebui interzise și niciun simbol al credinței nu ar trebui permis în spațiul public.

Dacă vrem o lume rațională, trebuie să eradicăm forțele iraționale care ne țin pe loc, dintre care cea mai dăunătoare este avraamismul. Religiile religioase sunt inacceptabile în secolul XXI. Este timpul ca viziunea lui Adam Weishaupt despre o lume fără credință să se împlinească.

Nimeni nu are nevoie de credință. Este inutilă și înapoiată. Avem nevoie de rațiune și cunoaștere. Avem nevoie de o Nouă Iluminare.

Incubus și Succubus

Incubus înseamnă „a sta pe”, iar incubii erau demoni masculini care vizitau femeile, în special călugărițele și fecioarele, în miez de noapte și le violau sau le induceau vise și dorințe lascive. Orice călugăriță care rămânea însărcinată într-o mănăstire era evident victima unui incubus și nu a unui preot sau călugăr priapic care vizita mănăstirea, la fel cum Fecioara Maria a fost evident inseminată de Dumnezeu, nu de un seducător iscusit. Dacă Maria a fost însărcinată de Duhul Sfânt, atunci de ce nu ar trebui o fecioară să fie însărcinată de un duh rău?

Se spunea că incubii aveau penisuri enorme, reci ca gheața, care sfâșiau organele interne ale victimelor lor. De asemenea, prezența unui incub îi făcea pe toți cei din apropiere să cadă într-un somn asemănător transei. Dacă femeia era căsătorită și în pat cu soțul ei, acesta putea sforăi chiar lângă ea în timp ce era devastată.

Un cinic ar putea observa că, ori de câte ori Duhul Sfânt sau Îngerul Gabriel își vedeau de treaba lor în Biblie, toți potențialii martori păreau și ei cufundați într-un somn adânc. De fapt, paralelele dintre incubi și mesagerii lui Dumnezeu sunt tulburător de strânse.

Orice bebeluș născut cu orice deficiențe sau malformații era considerat produsul uniunii cu un demon. Astfel de bebeluși erau adesea eliminați în liniște. Una dintre marile povești nespuse ale istoriei este amploarea infanticidului care a avut loc în multe culturi. Vechiul Testament recunoaște că evreii sacrificau copii zeului păgân Moloh. Spartanii erau notoriu de deschiși la uciderea copiilor slabi. Poveștile populare medievale, cum ar fi cea cu Hansel și Gretel (abandonați în pădure de către părinții lor), erau aluzii codificate la abandonul părinților, ceea ce ducea de obicei la moartea copiilor.

Succubi erau echivalentul feminin al incuburilor. Succubus înseamnă „a sta sub”, iar acești demoni reușeau să convingă un bărbat să le încalece sau să stea călare pe el și să-și facă treaba cu el. Deși păreau niște frumuseți extraordinare, deveneau instantaneu niște babe hidoase dacă erau identificate pentru ceea ce erau.

Așa cum călugărițele din mănăstiri erau țintele principale ale incubilor, călugării din mănăstiri erau cei mai asidu urmăriți de succubi. (Cinicul ar putea spune că acei călugări frustrați sexual aveau pur și simplu coșmaruri ude.)

Călugării își legau adesea crucifixuri de organele genitale pentru a se proteja de vrăjitoare, în timp ce călugărițele puteau fi apărate cu centuri de castitate.

Covenul vrăjitoarelor

Vrăjitoarele se adună în grupuri de câte 13 persoane numite covenuri, iar multe covenuri se adună pentru ritualul cunoscut sub numele de sabbat, care se desfășoară de obicei într-un loc izolat, departe de ochii curioși. Noaptea Walpurgis, din 30 aprilie, a fost cel mai semnificativ sabat pentru vrăjitoarele germane; în alte țări, Halloween.

Miresele Diavolului îl cheamă pe stăpânul lor, iar acesta le conferă apoi puteri întunecate. Punctul culminant al sabatului implică o orgie în care Prințul Răului își încântă adepții. El este adesea sub forma unei capre, cu un membru solzos enorm. Vrăjitoarele sunt așteptate să-i dea osculum obscenum - sărutul obscen - plantându-și buzele pe anusul său.

Ostiile negre de împărtășanie – o batjocură a ostiilor sacre oferite la Sfânta Liturghie, sunt adesea introduse în rectul și vaginele vrăjitoarelor înainte de actul sexual și sodomie.

Vrăjitoarele calcă crucea în picioare, beau din găleți cu vin tare și strigă obscenități la adresa lui Iisus Hristos.

Uneori, un călugăr răpit poate fi forțat să fie martor la toate acestea și apoi chinuit sexual înainte de a fi torturat până la moarte.

Multe dintre detaliile orgiilor de sabat au fost furnizate de imaginația febrilă a preoților și călugărilor frustrați sexual și proiectate asupra presupuselor vrăjitoare.

Desigur, în loc să se angajeze în isterie de vânătoare de vrăjitoare și să ardă oameni pe rug, poate ar fi fost mai bine pentru bărbații obsedați sexual să facă pur și simplu sex.

Ca parte a ideologiei „Păcatul pentru mântuire”, Illuminati imită în mod deliberat fanteziile din Evul Mediu referitoare la vrăjitoare, incubi și succubi. Ceremonia descrisă în filmul „Cu ochii mari închiși” este o versiune igienizată a genului de lucruri care se pot întâmpla. Clubul de noapte descris în Prohibiția A de Mike Hockney este modelat după o ceremonie Illuminati reală, care îi conduce pe inițiați prin „păcate” și încălcări sexuale stilizate în cercurile infernale ale lui Dante. Ceremonia sexuală descrisă în „Clubul morții milionarilor” de Mike Hockney derivă, de asemenea, dintr-un ritual sexual Illuminati real.

Vechea Ordine Mondială are ritualuri similare, deși ale lor sunt făcute doar pentru satisfacție instantanee, în timp ce ceremoniile Illuminatilor fac parte dintr-o călătorie spirituală atent elaborată, invocând energia incredibilă a sexului, care poate fi folosită pentru a deschide ușa către stări superioare, așa cum au realizat religiile orientale cu mult timp în urmă.

Orfeu

Religia greacă antică a orfismului a fost predecesoarea directă a iluminismului, iar Pitagora însuși a fost unul dintre adepții săi. El a combinat-o cu elementele ezoterice egiptene, indiene, persane, babiloniene, feniciene și solomonice, predate de preoțimea nomadă antică a Iluminaților și a transformat totul în religia rațională, dar mistică, a iluminismului. Primele șapte grade ale iluminismului se concentrează pe baza rațională, teoretică a religiei, iar gradele superioare de mister se concentrează pe aspectele ezoterice. Multe dintre trăsăturile originale ale orfismului sunt păstrate de Iluminați.

Orfismul se învârte în jurul mitului lui Orfeu, dar așa cum poveștile arturiene au un temei în evenimente reale, la fel se întâmplă și cu cele ale lui Orfeu, adică a existat o figură legendară cu acest nume - cel mai mare cântăreț și muzician al Greciei - care a stârnit atâta admirație încât aventurile sale au fost împodobite în mituri epice, astfel încât să dăinuie veșnic.

Se spunea că Orfeu avea o paternitate divină. Mama sa era Calliope, mama Muzelor (cele nouă zeițe ale artelor și științelor), iar tatăl său era însuși Apollo, zeul luminii, muzicii și rațiunii.

La fel ca tatăl său, Apollo, Orfeu era extrem de priceput la liră și o cânta atât de frumos încât îi încânta pe toți cei care îi auzeau muzica. Se spunea că copacii și pietrele se apropiau de el atunci când cânta, că râurile se opreau în calea lor pentru a-l asculta, iar el putea liniști animalele sălbatice cu calitățile magice ale cântatului său la liră. Inamicii gata să intre în război unii cu alții puteau fi readuși la pace și liniște prin muzica sa.

Când frumoasa sa soție, Eurydice, a murit din cauza unei mușcături de șarpe, Orfeu a fost atât de îndurerat încât a decis să lupte împotriva morții și să o recâștige. A coborât în lumea de dincolo, iar muzica sa a fost atât de emoționantă încât Charon, luntrașul, a fost de acord să-l transporte peste râul Styx în tărâmul morților. Când Orfeu l-a întâlnit pe Cerber, câinele de pază sălbatic al lui Hades, l-a adormit cu muzica sa fermecătoare.

Când a ajuns la regele Hades și la regina sa, Persefona, Orfeu i-a povestit povestea sa de jale, însoțită de cel mai emoționant lament auzit vreodată, iar inimile conducătorilor lumii de dincolo s-au topit și au fost de acord să o lase pe Euridice să se întoarcă în lumea celor vii, dar cu condiția ca Orfeu să nu o privească până când nu se vor întoarce printre muritori.

Orfeu s-a bucurat enorm și a fost de acord. Fără să se uite la ea, și-a luat soția de mână și s-a întors în lume. Cu toate acestea, soția lui era cuprinsă de îngrijorare cu privire la modul în care moartea i-ar fi putut distruge înfățișarea. Era îngrozită că Orfeu ar putea să o găsească

respingătoare și să o respingă, iar ea ar putea sfârși mai rău decât moartă, așa că l-a implorat pe Orfeu să o privească și să-i spună că o iubește cu adevărat. Orfeu, chiar când ajungea la lumina zilei și în siguranță, s-a întors fatal și s-a uitat. Eurydice era mai frumoasă ca niciodată, dar imediat ce și-a aruncat ochii asupra ei și a simțit inima să-i tresalte în piept, Eurydice s-a stins în negura Hadesului.

Orfeu a avut inima frântă și și-a petrecut restul zilelor jelind pierderea frumoasei soții pe care o pierduse de două ori.

În zilele sale fericite de demult, Orfeu se mulțumise să cânte cântece extatice pentru Menade, femeile care urmau să-l asculte pe Dionysos. Acestea îl legau la ochi ca să nu le poată vedea ritualurile secrete, dar acest lucru nu afecta calitatea muzicii sale.

Dar acum nu mai cânta pentru ele. Menadele erau cuprinse de o furie cumplită. Detestau faptul că frumosul Orfeu nu se uita la alte femei și nu își lua nicio soție nouă. El ignora complet femeile, iar când cânta, era doar pentru bărbați. Pentru Menade, Orfeu devenise o insultă la adresa vieții și a marelui lor zeu al forței vitale irepresibile: Dionysos. Îl sfâșiau pe Orfeu ca și cum ar fi fost unul dintre animalele sălbatice pe care le devorau în ritualurile lor.

După aceea, Muzele i-au adunat cu tristețe membrele și le-au îngropat la poalele Muntelui Olimp, dar nu i-au mai găsit nici capul, nici lira. Se spunea că acestea au plutit pe un râu în mare, capul cântând în timp ce mergea, și au fost aduse la mal pe insula Lesbos. Acolo, lesbienele au îngropat capul cu mare respect și solemnitate și au fost răsplătite de Apollo, devenind casa poeziei lirice. Muzele au reușit să recupereze lira și au dus-o pe cerul nopții, unde a devenit constelația Lira.

Orfismul se baza pe poeme sacre scrise de Orfeu, în care Apollo și Dionysos erau reuniți într-o mare sinteză mistică reprezentată simbolic de Muntele Parnas. Acest munte magic, aflat deasupra orașului Delphi, avea două vârfuri: unul sacru lui Apollo și celălalt lui Dionysos. Întrucât se spunea că Orfeu a fost ucis de Menade pentru că nu a acordat respectul cuvenit zeului lor al pasiunii și al intoxicației, orfismul se asigura că iraționalul nu era ignorat în favoarea raționalului pur.

Templul lui Apollo din Delfi, casa spirituală a Rațiunii, era numit omphalos („buric”) de către grecii antici. Aceștia îl considerau centrul lumii.

Zagreus

Mitul religios central al orfismului îl privește pe Zagreus, fiul lui Zeus și al Persefonei. În copilărie, Zagreus a fost sfâșiat și mâncat de Titani, cu complicitatea Herei, soția furioasă și geloasă a lui Zeus, dar Atena i-a salvat inima băiatului și i-a dat-o lui Zeus. Acesta i-a exterminat pe Titani cu fulgere și a creat umanitatea din cenușa lor. Deoarece Titanii îl mâncaseră pe Zagreus, Fiul lui Dumnezeu, cenușa lor conținea o parte din esența divină. Fiecare om avea o „scânteie divină” care tânjea să scape din lumea materială și să se întoarcă acasă, în tărâmul divin.

Zeus a mâncat inima încă bătătoare a lui Zagreus, iar când a lăsat-o însărcinată pe prințesa Semele din Teba, esența lui Zagreus a trecut în copil. Când s-a născut, a fost numit Dionysos. Așadar, s-ar putea spune că Dionysos, Fiul lui Dumnezeu, a fost ucis de dușmanii săi și apoi a înviat (sau, mai exact, s-a reîncarnat) într-o formă nouă și mai glorioasă. Nu-i așa că sună vag familiar? Creștinismul a furat multe dintre doctrinele orfismului.

Dionysos era adesea numit cel născut de două ori sau Dionysos al ușii duble (pentru că a venit la viață prin două nașteri, două uși către viață).

Vedem întreaga bază a gnosticismului în orfism. De fapt, orfismul este gnosticismul original care a existat cu multe secole înainte de apariția creștinismului. Gnosticismul „creștin” a fost o încercare de a reconcilia temele creștine cu gnosticismul, dar a avut foarte puțin de-a face cu creștinismul convențional.

În orfism, rasa umană este alcătuită dintr-o componentă materială malefică, monstruoasă – cenușa Titanilor – în timp ce sufletul este scânteia divină care nu aparține acestei lumi muritoare, ci lumii superioare a zeilor nemuritori. Dar cum evadează scânteia divină din închisoarea trupească în care este închisă? Ce trebuie să facă?

Răspunsul nu constă în ceva atât de nebunesc precum „credința”, ci în cunoașterea secretă a adevăratelor mecanisme ale lumii – gnoza. Apollo este zeul rațiunii și al cunoașterii, iar prin darurile pe care le oferă ființele umane pot urca la planul divin. Dar nu vor ajunge niciodată acolo dacă nu înțeleg natura lumii-închisoare pe care o locuiesc, iar Dionysos, zeul intoxicației și al pasiunii, este cel care ne dezvăluie atracția profundă față de tărâmul materialismului.

Ce este lumea fără rațiune? Este domeniul Voinței pure. Este lumea animală, unde se aplică legea junglei.

Ce este lumea zeilor? Este lumea conștiinței, unde rațiunea poate controla Voința.

Ființele umane sunt prinse în limbul dintre rațiune și Voință. Suntem încă prea mult înrobiți de Voință, încă nu suficient de conștienți, încă lipsiți de cea mai înaltă raționalitate și de darul celei mai înalte cunoașteri pe care aceasta le aduce.

A petrece timp cu cei mai importanți gânditori ai lumii și apoi cu genul de oameni care cred că sportul, celebritățile sau cumpărăturile sunt cele mai importante lucruri în viață este ca și cum ai întâlni două specii diferite de umanitate.

Sufletul trebuie să realizeze o sinteză între Apollo și Dionysos, rațiune și Voință.

Știința, filosofia, matematica și psihologia sunt domeniul lui Apollo, iar doctrina „Păcatului pentru Mântuire" este modul în care Illuminati îl onorează pe Dionysos.

Voința – haosul și iraționalitatea dionisiace – trebuie aduse sub control rațional apolinic. Una dintre cele mai bune modalități de a realiza acest lucru este ritualizarea experiențelor Voinței, în special a celor care implică sex și ospățuri.

Grecia antică era o societate extrem de ordonată și rațională, dar grecii erau suficient de înțelepți pentru a înțelege că trebuie ținut cont de forțele iraționale, și aici a intervenit Dionysos.

Comparați grecii antici cu musulmanii. Aceștia din urmă interzic totul: băutura, drogurile, muzica occidentală, sexul ocazional. Rezultatul? Manie religioasă și psihoză. Luați în considerare cea mai recentă atrocitate. Un pastor american arde o carte, așa că o gloată afgană începe să măcelărească mai mulți angajați ai Națiunilor Unite, decapitând doi dintre ei. Victimele nu au ars nimic și nu au comis nicio crimă, dar ce le păsa musulmanilor? Cineva undeva trebuia pedepsit și ucis pentru a răzbuna „onoarea" zeității lor satanice demente – Allah.

Nu ar trebui Occidentul să se retragă acum din Afganistan și să-i lase pe retardații islamici să se scufunde înapoi în mlaștina primordială? Cum se poate aștepta cineva la vreo formă de civilizație din partea acestor oameni? Ce fel de Dumnezeu se supără când o carte este arsă? Și ce fel de Dumnezeu crede că oamenii care nu au absolut nicio legătură cu asta ar trebui decapitați?

Furia incontrolabilă pe care o simt gloatele musulmane nu are o modalitate sănătoasă de a se manifesta, devenind astfel psihotice. Tocmai pentru a dezamorsa acest tip de nebunie, grecii au sancționat ceremoniile și ritualurile dionisiace.

Orice societate sau religie care nu proiectează supape de siguranță pentru eliberarea emoțiilor reprimate este cu siguranță înnebunită. Istoria avraamismului a fost istoria azilurilor de nebuni. Cruciade, Inchiziții, procese ale vrăjitoarelor, exorcisme, arderi ale ereticilor, persecuții... acestea sunt consecințele inevitabile ale represiunii. Sunt manifestări ale

răspunsului psihologic homeostatic la controalele rigide. Sunt creații ale umbrei și au o putere distructivă teribilă.

Evreii ortodocși, fundamentaliștii creștini și practic toți musulmanii sunt practic nebuni. Când porți război împotriva lui Dionysos și îi refuzi recunoașterea pe care o cere, el apare în mijlocul tău ca un străin misterios și aduce cu el cele mai cumplite pedepse ale zeilor. Bacantele de Euripide povestește despre soarta îngrozitoare care se abate asupra regelui Pentheus atunci când acesta nu reușește să-l slujească pe Dionysos.

Religiile abrahamice, cu atitudinea lor idioată față de „păcat”, au CREAT păcatul. Acesta nu ar exista dacă abrahamiștii nu ar exista.

Răul ar trebui redefinit ca orice comportament care disprețuiește pe ceilalți, caz în care cei super-bogați și toți cei care practică sisteme de privilegii sunt răi. Avraamiștii au liste nesfârșite de păcate, dar niciuna nu amenință hegemonia celor bogați și puternici.

Putem aboli răul prin exercitarea rațiunii. Odată ce îi scoți în afara legii pe super-bogați și privilegiați; odată ce scoți în afara legii religiile religioase; odată ce implementezi condiții decente pentru toți și un sistem educațional adecvat; odată ce aplici psihologia în fiecare aspect al societății... răul ar deveni inexistent. Am putea avea o situație de Zero Infracțiuni.

Nu vindeci relele lumii spunând că e rău să mănânci mâncare non-halal, să aprinzi lumina în Sabat sau să faci sex înainte de căsătorie. Mântuiești lumea prin rațiune, iar rațiunea recunoaște nevoia de a accepta iraționalitatea. Grecii au înțeles asta, dar evreii și viziunea lor monstruoasă asupra lumii bazată pe o zeitate psihopată (pe care orice persoană rațională ar numi-o Satan) au triumfat.

Luați în considerare diferența dintre creștinism, care spune că răul este înrădăcinat în condiția umană și că numai credința în Isus Hristos și harul lui Dumnezeu pot salva sufletele omenești, și o religie precum Iluminismul, care spune că răul poate fi înțeles rațional și eliminat rațional folosind psihologia.

Petrecere Bunga Bunga

Îi putem mulțumi prim-ministrului italian Silvio Berlusconi pentru că ne-a prezentat unul dintre cele mai mari nume inventate vreodată pentru o petrecere. O petrecere Bunga Bunga este un nume pentru un ritual sexual erotic. Începe cu escorte sau vedete care fac striptease-uri sau dans la bară în fața unor invitați goi... și progresează de acolo. Bineînțeles, trebuie să fii super bogat și prieten cu Silvio ca să primești o invitație.

Tolstoi

Marele scriitor rus Tolstoi a avut o relație problematică cu sexul, considerându-l adesea dezgustător. S-a speculat că dezgustul său ar fi putut proveni din ziua în care și-a pierdut virginitatea. Fratele său mai mare l-a dus la un bordel special în acest scop (o practică obișnuită în vremurile anterioare), dar din păcate, acest bordel avea vedere la mormântul tatălui lui Tolstoi.

A te culca cu o prostituată aproape de locul unde zac oasele tatălui tău, într-o stare de putrefacție, s-ar putea să nu fie cea mai sănătoasă introducere în sex din punct de vedere psihologic.

În trecut, era tradițional ca tații sau frații mai mari să-și ducă băieții la o prostituată pentru a-i lăsa să-și piardă virginitatea. Bineînțeles, fetelor nu li se oferea un astfel de serviciu.

Sexul este adesea o dezamăgire pentru băieți și fete la prima întâlnire. Nu este atât de special pe cât ar trebui să fie. Având în vedere importanța sa, ar trebui să fie subiectul unui ritual sacru de trecere, așa cum se practica în timpurile păgâne.

Multe religii păgâne dedicate zeițelor iubirii, sexului și fertilității aprobau așa-numita „prostituție din temple”, în care toate femeile trebuiau să se dăruiască cel puțin o dată unui străin complet în schimbul unei plăți pentru întreținerea templului. Una dintre îndatoririle preoteselor prostituate era să-i inițieze pe băieți în sex. În timp ce avraamiștii sunt consternați de conceptul de sex în afara căsătoriei („Mai bine să te căsătorești decât să arzi”, spunea Sfântul Pavel), păgânii îl consideră complet natural.

Nu ar fi o introducere mult mai bună pentru băieții peste vârsta legală să fie inițiați în sex prin intermediul unei preotese în slujba Afroditei, decât o aventură sordidă de beție în spatele unei mașini? La fel și pentru fete, desigur. Un tânăr preot al zeiței ar putea fi la îndemână pentru fete.

Trebuie să facem sexul mult mai sacru, special și spiritual. Trebuie să le ușurăm băieților și fetelor timide prima lor întâlnire sexuală. Trebuie să-l transformăm într-un rit de trecere de care toată lumea se poate bucura și celebra. Sexul practicat ca un ritual este mult mai puternic decât sexul superficial.

Disfuncția sexuală, jena sexuală și stângăcia sexuală sunt boli ale societății noastre. Trebuie să le vindecăm folosind tehnici păgâne încercate și testate. Toți avraamiștii sunt obsedați sexual. Trebuie să-i eliberăm pe toți și, astfel, să eliberăm societatea.

Mai presus de toate, musulmanii au nevoie de o partidă bună de sex! Serios!

Cea mai întunecată oră?

„Întotdeauna este cel mai întuneric chiar înainte de ivirea zorilor.” – Thomas Fuller

Această expresie oferă speranță tuturor celor care trec prin vremuri „întunecate”. Când orice speranță pare pierdută, victoria poate fi chiar înainte. Dar este oare adevărat din punct de vedere științific? De fapt, este cel mai întuneric la miezul nopții, la mijlocul dintre apusul soarelui și răsăritul soarelui. Acesta este punctul în care soarele se află pe partea opusă a Pământului, adică observatorul se află la 180 de grade distanță de soare.

Eroism și iubire

Nu poți fi erou dacă nu depășești obstacolele, cu cât mai dificile, cu atât mai bine. Majoritatea oamenilor își trăiesc viața încercând să minimizeze obstacolele cu care se confruntă. Își doresc o viață cât mai ușoară posibil și, din acest motiv, nu vor fi niciodată eroi.

Cea mai mare iubire, așa cum proclamau trubadurii, necesită și obstacole extrem de provocatoare. Prin depășirea obstacolelor ne transformăm în ființe superioare, găsim cea mai profundă iubire și ne descoperim eroul interior. Așadar, nu fugi de obstacole, nu-ți jeli soarta. Dacă te confrunți cu dificultăți, zâmbește! Dacă poți învinge așteptările, ai șansa de a deveni ceva uimitor. Nu fugi. Înfruntă-le direct.

Crezul vieții ușoare și al plăcerilor ușoare a sedus aproape pe toată lumea. Dar niciunul dintre acești oameni nu este capabil de măreție. Nu vor realiza nimic semnificativ.

Toate viețile mărețe implică transformarea alchimică a metalului nefondat în aur. Spiritual, te transformi prin depășirea obstacolelor interne și externe. Îți confrunți orbirea interioară și te faci să vezi. În sfârșit, îți recunoști adevăratul sine și, prin intermediul sinelui tău superior, adevărat, înțelegi totul. Ai ajuns la punctul culminant glorios al unei aventuri glorioase.

Ar trebui să cauți dificultăți, nu opțiunea ușoară. Calea ușoară este viața către anonimat și regret fără sfârșit. Calea grea este cea care îți oferă un scop în viață și scoate la iveală tot ce e mai bun în tine. Trebuie să devii mai inteligent, mai puternic, superior pentru a depăși rezistența. Dacă fugi de calea grea, nu îți vei întâlni niciodată sinele superior.

Cum te diferențiezi de șase miliarde și jumătate de alți oameni? Făcând lucruri dificile. Cu cât provocarea pe care o accepți este mai dificilă, cu atât mai puțini oameni vor fi în competiție cu tine.

Îți ia 10.000 de ore ca să devii expert într-un anumit domeniu. Cu orice preț, trebuie să descoperi la ce te pricepi și să dedici cele 10.000 de ore necesare pentru a deveni specialist în domeniu. Va trebui să faci sacrificii enorme. Dacă nu o faci, nu vei realiza nimic. E atât de simplu.

Teoriile conspirației

Există o singură conspirație în lume care poate fi demonstrată factual publicului larg: și anume, că în ultimele trei decenii a avut loc un transfer enorm de bogăție de la oamenii obișnuiți către un grup restrâns de familii super-bogate. Toate legile lumii sunt acum configurate pentru a permite unei mici elite globale să dicteze fiecărui guvern de pe Pământ. Elita încearcă să asigure acest scop de foarte mult timp. Scopul lor este simplu: să se asigure că ei și ai lor au avantaje covârșitoare față de toți ceilalți. Sistemul pe care îl susțin se numește Privilegiu. Este un sistem în care banii conduc. Banii îți cumpără o casă mai bună, un mediu de viață mai bun, o educație mai bună, o rețea socială mai bună, o carieră mai profitabilă și îți asigură mai multă influență, mai multă putere și mai mult respect. Astfel, un sistem de privilegii este conceput în mod explicit pentru a asigura succesul permanent al privilegiaților. Este o mașinărie egoistă. Oricine nu face parte din acest sistem trebuie să lupte împotriva lui sau să devină un cetățean de mâna a doua într-o societate cu două niveluri.

Mișcarea este un grup activist internațional care militează pentru a pune capăt privilegiilor și înlocuirea lor cu meritocrația. Dacă acestea nu sunt obiectivele tale, nu te alătura Mișcării.

Oricine crede că elita este formată de reptilieni care își schimbă forma de pe Nibiru ar trebui închis. Oricine crede că guvernele Israelului și Americii au ordonat atacurile din 11 septembrie ar trebui să li se alăture în casa de nebuni.

Ideologia privilegiilor impusă în fiecare parte a lumii (inclusiv națiunilor arabe care s-au ridicat recent împotriva elitei) este singura conspirație de care ar trebui să fie preocupat oricine din Mișcare. Dacă sunteți interesat de alte conspirații, nu vă alăturați Mișcării. Pierdeți timpul tuturor, inclusiv al dumneavoastră.

Mișcarea este internațională. Oricine dorește să o transforme într-o platformă pentru preocupări și obsesii naționaliste ar trebui să meargă în altă parte.

Mișcarea se concentrează mai presus de toate pe calitate. Odată ce își stabilește un anumit nivel de calitate, va atrage în mod natural mai mulți oameni de calitate și îi va respinge pe cei care vor doar să se plângă de lumea de rahat în care trăim.

Mișcarea nu este despre comunism, socialism, anarhism, libertarianism sau orice altceva de acest gen. Este vorba despre meritocrație și conceptul conex de tehnocrație (adică utilizarea celor mai meritocratici experți tehnici pentru a rezolva probleme globale prin tehnologie avansată).

Mișcarea ar trebui să semene cu un partid politic organizat care se îndreaptă spre o nouă viziune politică asupra lumii. Nu ar trebui să semene cu un grup de teoreticieni ai conspirației, entuziaști amatori și oameni care își pierd timpul.

Mișcarea ar trebui să ofere o nouă psihologie, un nou mod de gândire religioasă, un nou radicalism, un nou model politic. Este vorba despre oameni din medii obișnuite care demonstrează că pot găsi soluții mai bune decât elita privilegiată.

M2 – Mișcarea Alternativă

Reflectând susținerea noastră preferată, intenționăm să permitem Mișcării să evolueze într-o coaliție de grupuri cu o perspectivă comună, dar care diferă în detaliile abordării lor în promovarea cauzei. Mișcarea oficială (M1) rămâne aceeași, dar acum va exista o Mișcare secundară, alternativă (M2), pentru cei care preferă o abordare diferită, mai flexibilă.

Mai multe sub-Mișcări ar putea apărea în timp. Ideea este de a ne asigura că fiecare poate găsi o manifestare a Mișcării care se potrivește cel mai bine tipului său de personalitate și la care poate contribui cel mai eficient.

Master484 și Elder Vampire sunt forțele motrice din spatele M2.

Master484 a spus: „Acum avem oficial mai multe «fețe», iar acest lucru va crea o concurență sănătoasă. Grupurile M eficiente vor prospera, iar cele ineficiente vor dispărea. Așadar, fie ca cel mai bun bărbat sau cea mai bună femeie să câștige.”

Exact așa.

Mișcarea Alternativă are multe fețe. Unii preferă să rămână ascunși deocamdată, în timp ce alții sunt acolo, în spațiul public. Suntem unul dintre grupurile «deschise», cu o atitudine «liniștită», iar grupul nostru se adresează tuturor. Unele grupuri ale Mișcării sunt mai selective în ceea ce privește calitatea de membru și au o atitudine mai «profesionistă» în tot ceea ce fac. Dar noi suntem mai «liberali» și nu impunem nicio restricție când vine vorba de exprimare. Așa că interveniți, dacă îndrăzniți, și nu vă abțineți. Lumea este a noastră și o putem lua, așa că haideți să o luăm.”

M1 va oferi o abordare profesională, sobră, sensibilă și pragmatică pentru a produce o schimbare reală și substanțială în lume.

Cu M2, orice este permis. M2 își propune să fie extrem de radical, energic și receptiv la ideile extreme și teoriile conspirației care nu ar fi binevenite în M1. Este „liberal” și experimental. Este Vestul Sălbatic!

Va fi interesant de văzut care abordare se dovedește a fi cea mai productivă și care obține cel mai mare sprijin. Dar nu uitați întotdeauna că calitatea este mult mai importantă decât cantitatea. Un milion de idioți sunt mult mai puțin eficienți decât o mie de persoane influente.

Dacă nu-ți place niciuna dintre versiuni ale Mișcării, vino cu propria ta viziune!

Sindromul Babel

În Europa medievală, clasa educată putea citi, scrie și vorbi în latină, pe lângă limba națională. Nu ar trebui acesta să fie modelul pentru viitor, engleza luând locul latinei (engleza, deoarece este deja limba internațională de facto a științei, tehnologiei, informaticii și afacerilor)? Toată lumea din lume ar trebui să învețe aceeași a doua limbă: engleza. Aceasta ar trebui să fie limba internațională.

Ori de câte ori oamenii se află în propria țară, se pot aștepta să folosească propria lor limbă, dar când comunică cu cei din alte țări, pur și simplu trec la limba internațională - engleza.

Nu vor mai exista probleme de comunicare. Oamenii vor avea întotdeauna limba internațională – engleza – la care să se bazeze. Cât despre oamenii din țările vorbitoare de limbă engleză, aceștia ar trebui să învețe limba țării care îi interesează cel mai mult.

Conform Bibliei, diferite limbi au fost introduse ca o pedeapsă pentru aroganța umanității în încercarea de a construi turnul Babel pentru a ajunge la ceruri. Dintr-o dată incapabili să comunice între ei, constructorii au fost forțați să-și abandoneze eforturile. Ce s-a schimbat? Limbile diferite reprezintă în continuare aceeași barieră în calea comunicării și a progresului, așa cum au fost întotdeauna. În această economie globală, ar trebui cât mai curând posibil să alegem o singură limbă internațională pe care toată lumea de pe pământ să o învețe. Nu vor mai exista probleme de comunicare, nu vor mai exista confuzie, nu vor mai exista risipă birocratică de a traduce documente în zeci de limbi diferite, nu vor mai exista interpreți plictisitori și greșiți. Fanii unei lumi multilingve sunt naționaliștii cu vederi înguste, dușmanii comunicării și sclavii conservatorismului. Dacă îi depășim pe acești ludiți, poate că, în sfârșit, vom putea construi acel turn care merge până la stele.

Master484 a subliniat că în Finlanda, suedeza are statut de limbă oficială, pe care toți finlandezii sunt așteptați să o învețe din cauza prezenței unei minorități suedeze mici, dar influente, în țară. Există o opinie puternică printre mulți finlandezi că suedezii ar trebui să vorbească finlandeza tot timpul. Master484 a sugerat că, dacă ar exista o a doua limbă sau „limbă comună”, aceasta ar trebui să fie engleza, mai degrabă decât suedeza, deoarece engleza este, fără îndoială, mai utilă.

Suntem întru totul de acord cu această opinie. Mulți oameni își exprimă identitatea prin limba lor, dar, sincer, suntem mult mai interesați de ușurința comunicării internaționale decât de obsesia naționalistă pentru limbă.

Uniunea Europeană se transformă într-o farsă, fiecare document trebuind tradus în fiecare limbă a tuturor statelor membre. Hoarde de traducători sunt peste tot, încercând să înțeleagă vorbăria infernală a tuturor limbilor diferite. De ce să nu fie toate documentele produse pur și simplu în limba engleză ca limbă comună a Uniunii, așa cum latina a fost odată limba comună a Europei? Mândria națională stupidă împiedică ajungerea la un acord asupra unei limbi europene comune și, datorită acestor atitudini, Europa nu poate concura cu America.

Dacă istoria ar fi fost altfel, spaniola, franceza sau germana ar fi putut fi limba comună, dar engleza a ieșit învingătoare datorită Imperiului Britanic și Americii vorbitoare de limbă engleză. Așa stau lucrurile. În viitor, toată lumea ar putea ajunge să vorbească o formă de chineză. Cine știe?

Dar haideți să punem în practică o limbă globală pe care toată lumea o poate folosi. Cine altceva decât cineva ostil ușurinței comunicării s-ar opune acestei politici?

Preoteasa

În anticul Delfi, sub Muntele Parnas din Grecia, Pythia – preoteasa lui Apollo – se îndrepta în fiecare dimineață spre adytum, camera interioară a templului lui Apollo. Ședea pe un trepied de bronz așezat deasupra unei crăpături în pământ. Mestecând constant frunze de dafin, sorbea ocazional apă din izvorul Kassotis. În tot acest timp, inhala vaporii care ieșeau din prăpastia de dedesubt. Aceștia o făceau să intre în transă, iar prețioasele profeții îi curgeau. Vaporii inhalați de Pythia erau probabil etilenă – un gaz cu miros dulceag, care poate produce o senzație de plutire și euforie.

Preoții aveau sarcina de a supune Pytiei întrebările pelerinilor. Aceștia notau răspunsurile ei oraculare și se ocupau de interpretarea lor, dar răspunsurile lor erau întotdeauna ambigue.

Preoteasa, o tânără și frumoasă fecioară din primii ani ai Oracolului, primea Cuvântul lui Apollo într-o manieră extrem de sexuală. În timp ce se zvârcolea pe trepied, zeul respira prin vaginul ei, iar cuvintele îi ieșeau din gură. Corpul ei era un tub pentru exprimarea spiritului lui Apollo. După o sesiune, s-a prăbușit, epuizată. Era ca și cum s-ar fi culcat cu zeul. Fusese în cea mai intimă uniune cu divinul. Zeul însuși vorbea la Delfi, iar Pitia era purtătorul său de cuvânt.

Împăratul Iulian (Apostatul) a consultat Oracolul. Pitia a răspuns:

Spune-i regelui că sala sculptată e în ruină;
Lui Apollo nu i-a mai rămas nicio capelă, niciun golf de profeții,
Niciun izvor care vorbește. Pârâul e secat, ceea ce avea atâtea de spus.

Oracolul își declarase propriul sfârșit!

Creștinismul a distrus Oracolul din Delfi. Inspirația lui Apollo se epuizase după aproximativ 1.200 de ani glorioși. A fost cel mai de succes Oracol din istorie. Marele Zeu al rațiunii nu mai putea vorbi. Iraționalitatea creștină îi ucisese vocea. Nici măcar Dionysos nu reușise asta, dar nimic nu este mai toxic decât credința abrahamistă.

Psihologul Julian Jaynes a scris: „La un moment dat, natura umană era împărțită în două, o parte executivă numită zeu și o parte adeptă numită om”. El a numit această ipoteză „bicameralism” deoarece sublinia natura biemisferică („bicamerizată”) a creierului. Partea executivă a creierului era emisfera dreaptă, iar emisfera stângă era partea adeptă. Bicameralismul a precedat conștiința. În bicameralism, emisfera dreaptă era dominantă; în mintea conștientă, emisfera stângă este dominantă (la persoanele dreptaci).

Jaynes considera preotesele Oracolului ca fiind extrem de bicamerale. Declarațiile lor oraculare erau rezultatul unor halucinații auditive originare din emisfera dreaptă a creierului și care altora li se păreau a fi cuvintele reale ale zeilor.

Magie sexuală

Aleister Crowley era obsedat de puterea sexului și a creat un sistem elaborat de magie sexuală bazat pe transgresiune, stimuli și ritualuri. El credea că putem deveni ceva sfânt, ceva sacru; că ne putem transforma într-o capodoperă. Sexul reprezenta o parte vitală a alchimiei necesare.

Imamii, rabinii, preoții și pastorii care încearcă să te controleze prin intermediul credințelor tale religioase au făcut din sex unul dintre tabuurile supreme. Se presupune că trebuie să faci sex doar cu partenerul/partenera ta de căsătorie, în dormitor, pe întuneric, iar în primul rând, gândul tău ar trebui să fie procrearea, nu plăcerea.

O modalitate de a le sparge controlul este de a zdrobi tabuurile lor sexuale. Comparați Islamul cu Occidentul. Islamul rămâne îngrozit de sex, în măsura în care multe femei sunt obligate cultural să se acopere din cap până în picioare, iar toate femeile trebuie să se îmbrace „modest” pentru a nu inflama pasiunile bărbaților. În Occident, în special în Europa, plină de sex ocazional, femei îmbrăcate sumar, beție și consum de droguri, creștinismul a dispărut practic ca forță semnificativă. Există o corelație directă între creșterea libertății sexuale și scăderea avraamismului. Eliberarea sexuală este toxică pentru religiile controlului.

În multe națiuni occidentale, creștinismul nu mai este o problemă. De fapt, este irelevant. Problema este că Occidentul l-a înlocuit cu noile și la fel de odioase religii ale consumerismului, culturii celebrităților și venerării lui Mamona. Sexul trebuie acum recuperat de la Mamona și să i se dea din nou o dimensiune spirituală - prin ritualuri.

Se spunea despre Crowley: „[El] nu se bucura de perversiunile sale! Le punea în practică pentru a-și depăși oroarea față de ele.”

Din nou întâlnim tema depășirii. Nu se poate sublinia îndeajuns faptul că depășirea provocărilor este esențială pentru o viață umană măreață. Majoritatea oamenilor ajung să aibă locuri de muncă repetitive, plictisitoare și lipsite de creier, care nu oferă nicio provocare; se acomodează cu o viață de familie convențională; se mulțumesc cu superficialitate cu privire la tot ce ar trebui să facă și ajung să ducă vieți false, prefăcute și superficiale, în care nu fac nimic pentru a se ridica la un nivel superior.

Crowley se bucura de epifanii spirituale prin transgresiune sexuală și nu există nicio îndoială că, dacă îți părăsești zona de confort sexual, poți intra într-o lume extraordinară a energiei dionisiace care îți revigorează viața.

Crowley a descoperit că sexul extrem poate duce la stări de transă extatică, în care puterile paranormale ale oamenilor sunt amplificate masiv. Într-un caz, iubita lui Crowley, Mary Desti, epuizată după o sesiune maraton

de sex și băut, a intrat în transă și a devenit un canal pentru vocea unui vrăjitor pe nume Ab-ul-diz, care i-a comunicat lui Crowley un mesaj, instruindu-l să scrie un text magic.

Se spune că mai multe dintre cărțile lui Crowley au fost scrise ca urmare a canalizării unor spirite superioare. S-ar putea spune la fel de bine că Joseph Smith, fondatorul mormonismului, l-a canalizat pe Îngerul Moroni, că Mahomed l-a canalizat pe Îngerul Gabriel, iar Moise (așa cum este descris în Biblia ebraică) l-a canalizat pe Yahweh. Mulți romancieri pretind că canalizează voci care izvorăsc din subconștientul lor. Abia atunci când spun povestea, vocea pleacă, aparent satisfăcută.

Magia sexuală se învârte în jurul ritualurilor. Crowley a conceput multe ceremonii elaborate, adesea bazate pe Liturghia creștină (în mod similar, Liturghia Neagră a „sataniștilor” a fost o perversiune deliberată a Liturghiei convenționale, menită să ignore tot ceea ce era mai sacru în versiunea creștină și încheindu-se întotdeauna cu un sacrificiu simulat sau real și o orgie).

Învățăturile religioase și filozofice ale lui Crowley sunt rezumate în cuvântul „Thelema” (greacă pentru „voință”), iar el a predicat nevoia de „certitudine, nu de credință”.

El a realizat o sinteză ambițioasă a magiei occidentale și a misticismului oriental, inclusiv tehnici sexuale orientale pentru sporirea spiritualității. El a promovat „iluminismul științific”, pe care l-a descris ca fiind „Metoda științei, scopul religiei”. El a proclamat: „Fă ce vrei va fi întreaga Lege”. Și, bineînțeles, aceasta este exact aceeași poziție ca și cea a „Dumnezeului” avraamist, adică voința sa este întreaga lege (dar nu voința altcuiva, desigur). Ceea ce spune Dumnezeu este valabil. El nu trebuie să consulte pe nimeni altcineva. El este întreaga lege.

Sistemul Ordo Templi Orientis (OTO):

(Extras dintr-o scrisoare către unul dintre discipolii lui Crowley):

Să începem cu începutul. Ce este un Ritual Dramatic? Este o celebrare a aventurilor Zeului pe care se intenționează să îl invoce. (Bacantele lui Euripide sunt un exemplu perfect în acest sens.) Acum, în OTO, obiectul ceremoniilor fiind Inițierea Candidatului, acesta este a cărui Cale în Eternitate este prezentată într-o formă dramatică.

Ce este Calea?

1. Egoul este atras de Sistemul Solar.
2. Copilul experimentează Nașterea.
3. Omul experimentează Viața.
4. El experimentează Moartea.
5. El experimentează Lumea de dincolo de Moarte.
6. Întregul ciclu de Evenimente Punctuale este retras în Anihilare.

În OTO, aceste etape succesive sunt reprezentate după cum urmează:

1. Gradul Zero (Minerval)
2. Gradul întâi (Inițiere)
3. Gradul al doilea (Consacrare)
4. Gradul al treilea (Devoțiune)
5. Gradul al patrulea (Perfecțiunea sau Exaltarea)
6. PI (Inițiat Perfect)

Este impropriu să dezvăluim natura acestor ceremonii; în primul rând, deoarece Inițiații lor sunt legați prin cele mai stricte jurăminte să nu facă acest lucru; în al doilea rând, deoarece surpriza este un element al eficacității lor; și în al treilea rând, deoarece Formulele Magice conținute explicit sau implicit în acestea sunt, din punct de vedere practic, atât puternice, cât și periculoase.

Iubirea este lege, iubirea este sub voință.

Frăţeşte,
666

Deși originile OTO se află în francmasonerie, Crowley a spus că scopul societății secrete era de a crea magicieni (magi), nu masoni.

OTO avea o aripă ecleziastică numită Ecclesia Gnostica Catholica (Biserica Catolică Gnostică), în centrul căreia se afla o Liturghie Gnostică (împrumutând în mare măsură din marea Liturghie Tridentină Romano-Catolică), unde erau proclamate doctrinele religioase thelemice ale lui Crowley.

Ecclesia Gnostica Catholica este încă activă în California. Ar trebui să o verificați dacă vă aflați în acea parte a lumii.

Iudaism, catolicism, protestantism, islam și gnosticism

Iudaismul susține că drumul către Dumnezeu este prin ascultarea de reguli nesfârșite, despre care se presupune că este impus de Dumnezeu. Marele filosof Immanuel Kant a susținut că iudaismul nu este deloc o religie, ci un simplu corp de legi. Evreii se gândesc foarte puțin la suflet și la viața de apoi. Sunt complet preocupați să „fie evrei”, adică să respecte toate regulile iudaismului. „Religia” lor este, așadar, mai mult ca un program de calculator. Nu este nimic spiritual în asta. Ascultarea lor servilă și lipsită de minte față de reguli a fost reprodusă la fel de fanatic de acei alți roboți umani - musulmanii, care sunt mașini încărcate cu „Programul Islamic”, pe care îl conduc 24/7.

Biserica Catolică susține că drumul către Dumnezeu este prin Biserică și sacramentele ei. Papa, capul Bisericii, este reprezentantul lui Hristos pe Pământ și nu există mântuire în afara Bisericii.

Protestantismul respinge Papa, Biserica și sacramentele și susține că drumul către Dumnezeu este numai prin Domnul și Mântuitorul Isus Hristos. Un protestant este „justificat prin credință”. Pentru protestanți, rațiunea este „curva diavolului”.

Islamul susține că drumul către Dumnezeu este exclusiv prin Coran și prin profetul lui Allah, Mahomed.

Gnosticismul spune: „La dracu’ cu toate porcăriile astea!”

Gnosticismul (în care includem și neoplatonismul și hermetismul) afirmă că nu este nevoie de intermediari între tine și divin. Nu este nevoie de Biserică, de Papă, de reguli, de cărți sfinte, de profeți, de credință. Tu însuți ești, de fapt, Dumnezeu. Pur și simplu nu îți dai seama încă. Când o faci, ai atins starea numită gnoză.

Nu este nevoie de intermediari, deoarece problema ta nu este aceea de a avea nevoie de mijlocirea altcuiva pentru a-ți pleda cauza înaintea lui Dumnezeu, ci una de lipsă de auto-recunoaștere a ceea ce ești cu adevărat. Suferi de ignoranță a adevărului. Remediul este cunoașterea, iar aceasta vine din materii precum știința, filosofia, matematica, psihologia și studiile ezoterice, nu din cărțile de revelații ale profeților cu barbă.

Vedeți diferența remarcabilă dintre abrahamism și gnosticism? Primul vrea să te facă dependent de ceva sau cineva. Al doilea vrea să te facă dependent de tine însuți. Primul vrea să te controleze, al doilea vrea să te controlezi pe tine însuți. Prima este o religie a sclavilor, a doua este pentru cele mai mari ființe umane dintre toate: cele care se consideră capabile de perfecțiune prin propriile eforturi.

Primul nu-l poate controla niciodată pe al doilea. Niciun gnostic nu va fi vreodată sclavul sistemului altui om. Un gnostic nu va respecta niciodată regulile stupide ale altcuiva, nu va aștepta un Mântuitor sau un Mesia, nu se va îndrepta către credință, nu va asculta profeți nebuni și nu va fi uimit de o carte scrisă în arabă.

Gnosticii disprețuiesc legiunile de zombi care își renunță la vieți pentru că o carte sau un profet le-a spus să o facă.

Ridică-te din genunchi. Stai drept. Gândește! Folosește-ți rațiunea. Contestă poziția ortodoxă. Pune întotdeauna întrebări (dar asigură-te că sunt bune!). Asumă-ți cât mai multă responsabilitate personală. Fii cât mai creativ posibil. Decide singur ce este bine și ce este rău. Pentru că acestea sunt calitățile care Îl definesc pe Dumnezeu.

Hell-Fire Club

Cel mai faimos Hell-Fire Club din Anglia secolului al XVIII-lea își ținea petrecerile la Abația Medmenham și celebra cu entuziasm ritualurile păgâne ale lui Pan și Priap, spre oroarea unei națiuni înfrânte și reprimate sexual.

Liderul clubului a fost Sir Francis Dashwood, membru al parlamentului care a devenit Lord și Cancelar al Trezoreriei.

Dashwood era extrem de sexual, devotat alcoolului și înclinat spre activități profane, ceea ce i-a adus porecla de „Nebunul" Dashwood. Extrem de spiritual și vesel, era fabulos de bogat și generos cu alcoolul. Bogățiile sale îi permiteau să-și satisfacă pe deplin poftele prodigioase.

În tinerețe, Dashwood a participat la mai multe „Mari Tururi" prin Europa și, cu o ocazie, a ajuns la săpăturile de la Pompei, unde a fost fascinat de „Casa Misterelor", ai cărei pereți erau decorați cu artă de bordel. Dashwood a decis să readucă la viață Casa Misterelor la scară largă în Anglia. Și-a propus să găsească materiale pornografice rare și exclusive, să studieze ritualurile sexuale păgâne și să achiziționeze cărți cu vrăji și incantații magice. Ca mulți alții, era fascinat de rozicrucieni.

Deși aceasta era epoca Iluminismului, atacul rațiunii asupra autorității religiei dominante a avut un efect secundar neașteptat: a renăscut interesul pentru tot ceea ce este păgân, inclusiv, și poate în special, Artele Negre.

Pentru un om plin de imaginație din Anglia protestantă reprimată, excesele dionisiace din Grecia și Roma îl fascinau pe Dashwood. Pentru a-și satisface dorințele, a creat o Frăție secretă de englezi bogați – Ordinul Călugărilor Sfântului Francisc de Wycombe, mai cunoscuți sub numele de Călugării din Medmenham. Cercul interior era format din doisprezece apostoli, Dashwood preluând rolul lui Hristos.

Dashwood și-a transformat enorma proprietate într-un loc de joacă păgân. Grădinile au fost amenajate în formă de femeie frumoasă. Au fost construite peșteri pentru cele mai secrete ritualuri nocturne. Vechea mănăstire cisterciană din secolul al XII-lea de la Medmenham a oferit un splendid loc gotic pentru comiterea de acte blasfemice. Statui și picturi provocatoare au fost amplasate în întreaga proprietate și a fost pusă la dispoziție o barcă de agrement pentru a permite „călugărilor" să facă excursii la lumina lunii de la abație la diverse nișe păgâne presărate de-a lungul râului.

O statuie a lui Harpocrate, zeul tăcerii, cu un deget ținut mereu la buze, cerea tăcere absolută tuturor celor care veneau la Abație.

Frăției i se alătura o comunitate de „călugărițe", multe dintre ele purtând măști pentru a-și proteja identitatea. Erau pasionate să călărească

un cal de munte falic despre care se spunea că ar fi fost folosit de cultele antice ale fertilității. De asemenea, se bucurau de flagelarea erotică și de lesbianism.

„Fă ce vrei” era motto-ul Frăției lui Dashwood, același sentiment de care a fost atras mai târziu și Aleister Crowley. Crowley ar fi fost un membru excelent al Clubului Hell-Fire.

Deși Clubul Iadului se concentra în primul rând pe căutarea superficială a plăcerii de către o elită bogată – un exemplu mult imitat de societățile secrete americane moderne ale super-bogaților și privilegiaților – acesta avea și elemente păgâne interesante, de tipul pe care Illuminati îl practicaseră cu milenii înainte și pe care îl practică și astăzi.

Ar fi multe de spus despre faptul că fiecare oraș din lume are un club de foc al iadului pentru oameni, unde aceștia se pot delecta cu plăceri păgâne, spre furia puritanilor avraamiști.

Timos

Platon a scris că sufletul are trei părți. O parte doritoare ne împinge în căutarea lucrurilor pe care le dorim și care sunt în afara noastră: mâncare, băutură, sex, metale prețioase, diamante, gadgeturi etc. O parte rațională ne permite să folosim rațiunea și logica pentru a planifica și calcula cea mai bună modalitate de a ne atinge obiectivele. În cele din urmă, există o parte numită „thymos” (spiritualitate). Aceasta se referă la curaj, la dorința de a-ți risca viața, la capacitatea de a simți indignare, la setea de glorie. Se învârte în jurul sentimentelor de furie, mândrie, vinovăție, rușine, anxietate, putere, victorie.

Am putea spune că cele trei părți ale sufletului se reflectă în cele trei părți principale ale corpului uman: capul, inima și intestinele. Capul este sediul rațiunii, inima spiritului, iar intestinele dorinței și instinctului.

Cele șapte păcate capitale dezvăluie diferența dintre dorință și thymos:

Lăcomie = poftă excesivă de mâncare
Patimă = Dorință excesivă pentru sex
Lăcomie = Dorință excesivă de bogăție
Invidie = Dorința excesivă pentru ceea ce are altcineva
Lene = Dorință excesivă de somn și inactivitate
Mândrie = Exagerare thymotică a respectului față de sine
Furie = Reacție exagerată thymotică la atacul altcuiva asupra propriei mândrii.

Dacă privim dorința ca fiind îndreptată către lucruri, mândria și furia nu sunt dorințe pentru nimic. Acestea sunt emoții produse ca răspuns la realizările noastre (în cazul mândriei) sau atacuri asupra mândriei noastre (în cazul furiei). Mândria și furia au legătură cu stima noastră de sine. O persoană mândră are o stimă de sine ridicată și este probabil să se enerveze repede. O persoană cu o stimă de sine scăzută se așteaptă să fie tratată prost, prin urmare nu se enervează ușor. Mai degrabă, devine și mai supusă și deprimată.

Totuși, dacă ne gândim mai profund la thymos, îl putem considera un tip special de dorință legată de aprecierea pe care o avem despre noi înșine și pe care o au alții despre noi. Ne dorim cu tărie ca alții să ne acorde cel puțin aceeași valoare pe care o acordăm noi înșine. Cu siguranță nu vrem să ne subestimeze. Vom fi furioși dacă o fac. Ne dorim să trăim la înălțimea propriei noastre valori de sine. Dacă o facem și chiar o depășim, suntem mândri. Dacă nu o facem, suntem furioși pe noi înșine și simțim rușine, vinovăție sau anxietate, în funcție de caracterul nostru.

Deci, thymos-ul este un fel de dorință pentru ceva abstract – dreptate. Credem că este just ca societatea să ne prețuiască așa cum credem noi că merităm să fim prețuiți. Este nedrept să ni se atribuie o valoare mai mică.

Simțim că avem o anumită valoare și vrem ca alții să o recunoască în mod corespunzător. Este posibil să simțim mândrie pentru ceva ce am făcut fără a cere recunoaștere din partea celorlalți, dar în acest sentiment este conținută convingerea că, dacă alții ar ști de realizarea noastră, cu siguranță ar recunoaște-o. Așadar, într-un fel sau altul, thymos-ul poate fi definit ca o dorință explicită sau implicită de recunoaștere; ca alții să ne recunoască valoarea, valoarea noastră. În timp ce alte dorințe ne determină să urmărim lucruri specifice, thymos-ul ne îndeamnă să căutăm recunoaștere generală din partea celorlalți. Ne dorim opinia lor înaltă - de unde și războaiele de statut în care suntem angajați majoritatea dintre noi. Oamenii sunt obsedați de semnele de statut, iar aceste semne sunt toate legate de thymos. Dacă avem simbolurile de statut potrivite, dacă afișăm semnele potrivite - mărci de designer, mașini strălucitoare, case mari, locuri de muncă bine plătite etc. - oamenii ne vor recunoaște valoarea. Thymos-ul ne face de obicei să fim obsedați de opiniile altora despre noi. Permitem opiniilor lor să ne definească. De aceea, Diogene, marele filosof cinic, a fost o figură atât de puternică. Nu-i păsa deloc de părerea celorlalți. Stima lui de sine era atât de mare încât nu avea nevoie de validare externă și, bineînțeles, ceilalți îl apreciau extrem de mult, ca o consecință directă a indiferenței sale față de opiniile lor.

Este caracteristic celor mai realizatori faptul că sunt conduși de sine, mai degrabă decât de aprecierea celorlalți. Dacă ai cele mai mari așteptări de la tine însuți, vei fi un supraveghetor mult mai dificil decât oricine altcineva.

Acei oameni care muncesc extrem de mult de dragul aparenței, pentru a se ridica la înălțimea așteptărilor prietenilor, familiei și iubiților, au de obicei căderi nervoase și nu realizează niciodată nimic de mare valoare.

În filmul Pe malul apei, Marlon Brando face o afirmație thymotică clasică: „Nu înțelegi! Aș fi putut avea clasă. Aș fi putut fi un concurent. Aș fi putut fi cineva, în loc de un vagabond, ceea ce sunt.”

Thymos-ul este, fără îndoială, cel mai important factor din societatea umană. Instituțiile, corporațiile, națiunile și religiile joacă toate jocul thymos-ului.

Mândria națională – patriotismul – este thymotică. America, cu obsesia sa pentru steag, pentru imnul național și pentru refrenul constant al „SUA, SUA, SUA”, este excesiv de thymotică. Germania nazistă, Italia fascistă și Japonia imperială erau hiperthymotice.

În societățile tradiționale, oamenii simt emoția thymotică a rușinii atunci când fac ceva greșit. Musulmanii sunt obsedați de rușine, de unde și prevalența crimelor „de onoare” pentru a șterge pata rușinii. Societățile

tradiționale se bazează pe conformismul în masă într-un mod foarte public - fiți martori la adunările enorme de musulmani care își îndeplinesc rugăciunile de vineri în sincronizare perfectă. Musulmanii par adesea mai degrabă o colonie de furnici decât ființe umane individuale, iar ideologia lor se bazează pe tratarea Islamului ca pe o fraternitate globală în care fiecare membru renunță la identitatea sa individuală de dragul comunității islamice în ansamblu. Libertatea gândirii este anatemă pentru musulmani. Cultura lor se bazează pe ascultarea robotică față de Coran, iar oricine acționează diferit este condamnat și hulit. Sunt spălați pe creier de textele lor sfinte.

În societățile orientate spre interior, vinovăția este reacția thymotică predominantă la greșeli și eșecuri. Vina este un răspuns la eșecul de a trăi conform propriilor standarde, nu celor impuse de alții.

În societățile orientate către ceilalți, anxietatea este emoția thymotică pe care oamenii o simt atunci când cred că nu își mențin conformitatea cu cei din jur. Adolescentele și băieții americani sunt descriși în nenumărate filme ca fiind îngroziți de faptul că „nu se integrează", de a fi excluși din mulțime, de a fi văzuți ca ciudați, ratați sau inadaptați. Sunt disperați să se valideze prin compararea cu ceilalți. Ideea de a fi râși de alții, de a fi considerați tocilari, tocilari, dork, „necool", preocupă conștiința unor astfel de oameni. Sunt permanent anxioși pentru că trebuie mereu să fie la curent cu cele mai recente mode. Nu se pot abate de la mentalitatea de turmă. Sunt spălați pe creier de cultura „populară". Fiecare persoană este dedicată să „țină pasul cu ceilalți". Dacă rămâi în urmă în vreun fel, ești terminat. Acești oameni emană un fel de disperare existențială. În adâncul sufletului, sunt profund pierduți și singuri.

Când reușim, simțim mândrie. Trăim o euforie imensă. Ne place când alții recunosc că am făcut ceva măreț. Când eșuăm, suntem cufundați în întunecimea rușinii, a vinovăției sau a anxietății.

Succes sau eșec, victorie sau înfrângere – acestea formează axa în jurul căreia se învârte istoria. Când Germania a fost învinsă în Primul Război Mondial și umilită de Tratatul de la Versailles, nimic nu era mai sigur decât că al Doilea Război Mondial avea să aibă loc în decurs de o generație – pentru că germanii simțeau o enormă dorință thymotică de a îndepărta pata înfrângerii. O singură persoană a cristalizat thymosul german – Adolf Hitler – și a fost ridicat la statutul de om-zeu. Evreii, după ce au fost zdrobiți și înrobiți de babilonieni, au răspuns în cel mai extrem mod, thymotic. S-au proclamat Poporul Ales al Dumnezeului Universului, cu care au încheiat cel mai solemn Legământ. Numai prin această pretenție dementă au reușit să-și recapete mândria, iar aceasta i-a susținut de atunci, în ciuda faptului că sunt unul dintre cele mai persecutate, hulite și numeric nereușite grupuri din istorie.

Supușii își exercită adesea thymosul prin intermediul unei persoane dominante. Sclavii avraamiști se aliază cu figura thymotică supremă –

„Dumnezeu”, adică fiecare avraamist individual se poate considera slab și patetic, dar crede că legământul său cu Dumnezeul său, cea mai puternică ființă existentă, îi conferă cea mai mare putere.

Goana după glorie este prin excelență thymotică. Preocuparea oii de a fi faimoasă, de a fi o celebritate, de a fi bogată, este ideea lor despre glorie.

Toți oamenii cu ambiții mari sunt guvernați de thymos. Thymos, în cele din urmă, se referă la valoare – la valoarea pe care o acordăm nouă înșine și altora, la valoarea pe care o acordăm obiectelor, serviciilor, corporațiilor, instituțiilor, religiilor, națiunilor. Prin urmare, Thymos este Funcția de Evaluare.

Musulmanii acordă o valoare infinită lui Mahomed, Coranului și lui Allah; evreii lui Moise, Torei și Yahweh; creștinii Noului Testament și lui Isus. Credințele lor religioase, nu rațiunea, le dictează sistemele de valori și, prin urmare, viața lor.

Dorința, thymosul și rațiunea lucrează adesea în armonie. Atunci când thymosul acordă o valoare mare unui lucru, atunci dorim acel lucru și începem să căutăm rațional cum să-l obținem. Din păcate, rațiunea noastră este adesea defectuoasă, iar alți factori pot fi împotriva noastră - de exemplu, este posibil să ni se fi atribuit o valoare scăzută de către societate. O persoană care valorizează puțin nu poate obține un lucru valoros, în timp ce o persoană care valorizează mult îl obține cu ușurință. Banii merg la bani, eșecul merge la eșec. O persoană care valorizează puțin se poate trezi rapid într-o spirală a morții și se poate duce la băutură, droguri și crimă.

În cazul „credinței”, o persoană și-a dat seama că nu este capabilă să înțeleagă lumea și, prin urmare, ia decizia rațională de a abandona rațiunea în favoarea a ceva ce pare să ofere toate răspunsurile: credința în „revelația” lui Dumnezeu. Avraamiștii promovează credința în detrimentul rațiunii, deoarece prima le oferă un cadru de viață care are sens pentru ei (prin Mythos și nu Logos) și elimină anxietatea de a nu înțelege viața. Credința umple golul într-un mod în care rațiunea nu o poate face pentru cei care au deficit de rațiune. Credința „răspunde” la fiecare întrebare, iar răspunsul este „Dumnezeu”, așa cum este revelat prin profeții săi în Sfintele Scripturi, cum ar fi Tora, Coranul sau Biblia.

Thymosul este modul în care ne măsurăm progresul în jocul vieții. Există doar trei posibilități. Urcăm, coborâm sau ne aflăm în poziție plată. Doar una dintre aceste stări ne face să ne simțim bine: urcarea. Ne este mereu frică de coborâre, iar când suntem blocați simțim respirația eșecului pe gât.

O societate sănătoasă și fericită este una în care toată lumea simte că face progrese, că toți urcă – mergând în sus, trecând de la metalul de bază la aur.

Vrăjitorul din Oz și sufletul platonic

Cine ar fi ghicit că Vrăjitorul din Oz este despre filozofia greacă? Sperietoarea este fără creier – îi lipsește partea rațională a sufletului. Omul de Tinichea nu are inimă – îi lipsește partea dorinței/simțirii a sufletului. Leul nu are curaj – îi lipsește thymos-ul.

Cei trei pornesc într-o călătorie pentru a deveni împliniți. Cred că au nevoie de un Mântuitor, dar, bineînțeles, ajung să-și atingă obiectivele prin propriile eforturi. Așa este întotdeauna. Nimeni nu are nevoie de un Mesia. Toți sunt la fel de fraudulosi ca însuși Vrăjitorul din Oz: numai aparență și fără substanță.

Dorothy reprezintă un suflet care atinge gnoza și, astfel, își găsește drumul „acasă”.

„Nu există loc ca acasă” – domeniul eternelor Forme Platonice.

Cine este Vrăjitoarea cea Rea din Vest? – Dumnezeul lui Avraam.

Cine sunt maimuțele zburătoare? – avraamiștii care îl slujesc pe conducătorul lor malefic.

Ce este Drumul din Cărămizi Galbene? – calea către iluminare.

Cum funcționează lumea

Iată cum funcționează omenirea:

1) Tuturor lucrurilor i se atribuie o valoare. Evaluarea este efectuată de noi individual și colectiv, aceasta din urmă având consecințele mult mai mari, deoarece reflectă o evaluare de grup mai degrabă decât una personală. Fie că nu ne place, cu toții suntem forțați să înfruntăm realitatea evaluărilor colective cu care s-ar putea să nu fim deloc de acord. În națiunile capitaliste, bogăția ta este considerată principala măsură a valorii tale umane. În societățile religioase, devotamentul tău public față de Dumnezeu este măsura valorii tale umane.

2) Orice lucru cu o valoare mare este extrem de dorit și la o cerere enormă. Orice lucru cu o valoare mică nu este dorit și nu există nicio cerere pentru el. În termeni umani, majoritatea oamenilor au o valoare mică și sunt la mică căutare. Celebritățile, antreprenorii, aristocrații, nobilimea, super-bogații etc. sunt la o cerere imensă. Oamenii obișnuiți nu își doresc nimic mai mult decât să se alăture acestei elite. În publicitate, recomandările celebrităților sunt folosite pentru a crește valoarea unui produs prin simplă asociere. Oamenii obișnuiți tânjesc să fie în compania celebrităților și a elitei, deoarece le crește propria valoare; ei cred că praful de aur se freacă de ei. Prin urmare, bogații continuă să devină mai bogați, mai puternici și mai influenți. Valoarea lor continuă să crească, în timp ce cea a persoanei obișnuite continuă să scadă. Aceasta este cultura stăpân-sclav. Stăpânilor li se atribuie o valoare infinită, iar sclavilor zero. Chiar și celor care sunt pur și simplu înrudiți cu stăpânii li se atribuie o valoare infinită (asta definim drept privilegiu: valoare nemeritată, nemeritată, artificială). Sclavii, tolerând această situație, arată că valoarea atribuită lor este corectă. Sunt lipsiți de valoare. Cum ar putea cineva din Marea Britanie care tolerează obscenitatea unui monarh ereditar privilegiat să fie altceva decât o jegoasă jalnică care merită să fie numită supusul altcuiva și etichetată drept „om de rând”? Oricine are o stimă de sine ridicată va lupta, fără îndoială, împotriva elitei și va încerca să o răstoarne. Nicio persoană cu respect de sine nu ar tolera vreodată să fie numită „supusul” cuiva.

3) Rațiunea este un instrument care ne ajută să planificăm modalități de a obține lucrurile pe care ni le dorim. Rațiunea, în sine, nu este foarte apreciată în societatea noastră. Dacă unei persoane obișnuite i s-ar oferi de ales între a fi atractivă în mod mediu, dar unul dintre cele mai mari genii ale lumii, și a fi inteligentă în mod mediu, dar una dintre cele mai mari

frumuseți ale lumii, marea majoritate ar opta pentru a doua variantă. Frumusețea este asociată cu un statut extrem de înalt în rândul prietenilor; i se acordă o valoare imensă de către potențialii parteneri sexuali; îți asigură locuri de muncă mai bine plătite și mai strălucitoare; ești tratat mai bine de oameni; ești în centrul atenției. Persoanelor inteligente li se acordă un statut inferior în lumea noastră - cu excepția cazului în care sunt bogați. Personajul fictiv Anne of Green Gables a pus întrebarea dacă ar fi mai bine să fii angelic de bun, strălucitor de inteligent sau divin de frumos. Prima opțiune ar fi de cel mai mic interes pentru majoritatea oamenilor, a doua ar atrage doar oamenii inteligenți, iar marea majoritate ar face orice pentru a treia.

Toate războaiele și conflictele lumii se bazează pe valori concurente, de exemplu, capitalismul are un sistem de valori foarte diferit de comunism. Toată lumea se luptă, într-un fel sau altul, pentru lucrurile cărora li se acordă cele mai înalte valori.

Așadar, iată-o: lumea pe scurt. Are trei faze: evaluarea, care duce la dorința pentru lucruri de mare valoare și apoi la planificarea rațională a celei mai bune modalități de a obține lucrurile dorite. Lumea noastră se învârte în jurul evaluării, dorinței și rațiunii, dar dorința este considerată mult mai importantă decât rațiunea, iar evaluările sunt adesea complet iraționale.

Animalele drăguțe și blănoase și cântăreții răi sunt aproape infinit mai atractive și mai populare decât înțelepciunea antică a lui Pitagora și a gânditorilor iluștri ai Illuminati. Aceasta este lumea în care trăim, fie că ne place, fie că nu. Nu este corect, nu este just, nu este rațional, dar lumea nu datorează nimănui nimic. Este marea noastră sarcină să inversăm acest tipar; să creăm o Nouă Ordine Mondială bazată pe rațiune. Când Nietzsche a cerut o reevaluare a tuturor valorilor, și el cerea o Nouă Ordine Mondială.

Sistemul de valori al umanității este, sincer, distrus. Nu vom avea niciodată o societate mai bună până când nu vom avea valori mai raționale. Motivul pentru care valorile noastre sunt atât de bizare este că mintea inconștientă a cosmosului, din care a evoluat conștiința noastră, se baza pe o competiție nemiloasă și pe evoluția darwinistă prin selecție naturală. Nimic nu a fost selectat din motive raționale, ci doar pentru putere brută, pură; pentru utilitatea și atractivitatea sa pentru cei mai puternici. Raționalitatea conștientă este cea mai tânără și mai puțin stabilită trăsătură a lumii. Doar ființele umane o manifestă în mod semnificativ și, de fapt, doar o mică parte a umanității. Majoritatea oamenilor rămân mai apropiați de lumea instinctivă, non-rațională a animalelor.

Uită-te cu atenție la comportamentul oamenilor cu adevărat proști și vei începe să-i vezi mai degrabă ca fiind animalici decât umani. Este o constatare profund tulburătoare.

Marea sarcină cu care se confruntă lumea este cum să reevaluăm totul conform rațiunii. Trebuie să depășim istoria evolutivă a rasei umane, în care rațiunea nu a fost invocată NICIODATĂ!

Avem sisteme de valori nebunești și iraționale, deoarece evoluția prin selecție naturală nu a procedat pe calea rațiunii. Suntem suficient de inteligenți pentru a ne depăși moștenirea, pentru a lăsa în urmă animalul și a deveni zei?

Nu putem da vina pe mintea cosmică inconștientă... scopul ei era să bâjbâie orbește către conștiința de sine, fără beneficiul vreunui plan conștient, iar cea mai bună modalitate de a realiza acest lucru era pur și simplu să permiți concurenței să decidă ce avea valoare și ce nu. Conceptul capitalist de piață se bazează pe același concept. Multe produse sunt lansate pe piață. Majoritatea eșuează și dispar. Câteva prosperă și apoi definesc piața. Moda, stilul, popularitatea, spălarea creierului, impulsul, sincronizarea bună, spiritul vremii etc., toate acestea au un impact mult mai mare decât rațiunea.

Care este motorul dialecticii? Este vorba de evaluare, care duce la dorință, care duce la conflict și competiție în ceea ce privește lucrurile dorite. Din conflict, ies câștigătorii (sunt „selectați”), iar valorile lor devin apoi valorile care definesc realitatea. Dacă câștigătorii sunt monștri sălbatici, iraționali, atunci vor impune lumii un sistem de valori sălbatic, irațional, monstruos. Asta avem acum datorită avraamismului și capitalismului. De ce nu a reușit comunismul să învingă capitalismul? – pentru că capitalismul este un sistem care seamănă foarte mult cu modul în care a funcționat întregul cosmos din zorii timpurilor. De aceea, multe dintre caracteristicile capitalismului trebuie păstrate în lumea nouă. Sunt valori „naturale”. Secretul este să le îmblânzim prin rațiune. Capitalismul rațional, social, este ceea ce susținem, nu capitalismul de tip legea junglei, roșu în gheare și dinți, pe care îl avem acum.

Putem schimba totul. Trebuie doar să avem încredere în rațiune, în cei mai inteligenți membri ai rasei umane. Avem nevoie de un sistem de valori adecvat, bazat pe rațiune, nu pe emoție și dorință. Avem nevoie de meritocrație și tehnocrație. Priviți darurile pe care știința le-a oferit umanității, în comparație cu ororile și nonsensurile religiilor abrahamice. Trebuie să aplicăm genul de raționalitate asociată cu știința tuturor valorilor noastre, întregii lumi.

*****

Megalotimia este definită ca nevoia de a fi recunoscut ca superior celorlalți, în timp ce izotimia se referă la dorința de a fi recunoscut ca fiind pur și simplu egal cu ceilalți.

„Stăpânii universului”, adică gașca super-bogaților de pe Wall Street, monarhii, aristocrații, nobilimea, celebritățile etc., toți suferă de megalotimie.

Cele mai fericite societăți de pe Pământ sunt cele bazate pe izotimie, unde decalajul dintre cei mai bogați și cei mai săraci este cel mai mic.

Lumea noastră este despre valori și nu putem face progrese până când majoritatea umanității nu va accepta că vechile valori – cum ar fi cele ale avraamismului și ultracapitalismului – sunt false și maligne.

Trebuie să reevaluăm toate valorile și să creăm valori raționale, potrivite pentru o lume nouă. Mai presus de toate, trebuie să ne îndepărtăm de megalotimie și de toate valorile folosite pentru a susține această atitudine plină de ură și răutate.

Una e să arăți altei persoane că ai un talent superior; cu totul altceva e să crezi că asta te face o persoană mai bună. Ești mai bun într-un anumit domeniu de activitate, nu ești intrinsec mai bun. Elita privilegiată a societății noastre se crede superioară în mod inerent tuturor celorlalți. Se consideră „rasa stăpână”. Ei bine, e timpul ca Spartacus să conducă o nouă revoltă a sclavilor. De data aceasta, vom câștiga, iar stăpânii nu vor mai fi lăsați să se întoarcă niciodată. Vom impune un sistem de valori complet nou, care exclude posibilitatea ca astfel de oameni să ne mai conducă vreodată.

Glorie

Despre ce este vorba în monomitul eroului? Se referă la transformarea miraculoasă a unei persoane obișnuite în cineva care descoperă că este capabil de mult mai mult decât a crezut vreodată că este posibil.

Traiectoria eroului urmează întotdeauna aceeași traiectorie. El începe ca o persoană confuză, cu un thymos scăzut. Sfârșește ca o persoană cu un thymos remarcabil de ridicat și chiar, în cazul lui Neo din Matrix, ca Mesia.

Povestea eroului este despre a ne demonstra nouă înșine că merităm o valoare mult mai mare decât cea pe care noi și alții ne-au acordat-o până acum.

Avem vieți de rahat pentru că ne subestimăm. Când te prețuiești mult, nu mai suporți nimic.

Persoanele cu un thymos ridicat sunt ambițioase și aspiraționale. Au o forță interioară extraordinară. Sunt extrem de motivate. Tânjesc după o formă de glorie, ceva care să le valideze stima de sine. Sunt adesea descrise ca fiind „motivate”. Au un conducător interior care îi împinge neobosit înainte, indiferent de situație. Multe dintre cele mai mari genii ale lumii au fost cele care au fost respinse activ de societatea contemporană, dar care au refuzat să fie deraiate. Nietzsche a concluzionat că lumea nu era pregătită pentru el, că era mult înaintea timpului său. El a declarat că se va „năște postum”. Doar cineva cu cel mai înalt thymos declară că întreaga lume greșește, în timp ce el are dreptate. Nietzsche a făcut exact asta și a fost justificat, având în vedere câți oameni creativi îl venerează acum și îl consideră un geniu extraordinar. Oamenii obișnuiți nu sunt încă în tabăra lui (nu au nicio idee cine este), dar vor fi atunci când avraamismul - una dintre principalele sale ținte - se va prăbuși în cele din urmă. Nietzsche a fost filosoful epocii morții religiei mainstream. Oamenii se vor întoarce la Nietzsche atunci când nu vor mai putea crede în vechii zei și atunci vor fi pregătiți pentru pasul către religia adevărată – Iluminismul. Dumnezeu nu este mort. De ce nu? Pentru că fiecare dintre noi este Dumnezeu.

Dacă citești cu atenție „Așa grăit-a Zarathustra” de Nietzsche, devine evident că Nietzsche își dorea să fie Dumnezeu și nu accepta niciun alt Dumnezeu. Dar, în loc să-și ducă logica la bun sfârșit și să se declare Dumnezeu, Nietzsche a ezitat. De ce? Pentru că era fiul unui pastor luteran și nu se putea îndura să proclame erezia finală și cea mai mare. Totuși, știa teritoriul în care se afla, deoarece în autobiografia sa și-a exprimat teama că într-o zi va fi declarat sfânt.

Dacă ar fi fost familiarizat cu gândirea ezoterică, nu ar fi ezitat. Și-ar fi dat seama că poziția sa nu era atât de remarcabilă pe cât o credea. Cu mult

înaintea lui, ființe umane îndrăznețe și strălucite îl denunțaseră pe Dumnezeul lui Avraam și se declaraseră Dumnezeu, sau cel puțin pe cale să devină Dumnezeu. Fără să știe, Nietzsche făcea parte din acea tradiție subterană, dar s-a oprit la Supraom. Iluminismul nu se oprește la nimic... merge până la Dumnezeu. Nu vom accepta alt rezultat decât să fim cele mai perfecte ființe din creație. De ce ne-am îndrepta vreodată atenția mai jos? Alchimia nu transformă metalul de bază în bronz. Nu se oprește până nu produce aur.

Așadar, ești plin de spirit? Ai o forță interioară de neoprit? Cauți cea mai înaltă glorie? Sau se aplică cea mai veche poveste? – spiritul este binevoitor, dar carnea este slabă. (De obicei, asta înseamnă că și spiritul este slab, desigur.)

În poveștile epice ale lui Homer, thymos-ul eroului îl împingea mai departe, îl îndemna să facă ceva remarcabil. Ahile tânjea după glorie. Tânjea după scena pe care să le arate zeilor că este demn de ei. Alexandru cel Mare se considera noul Ahile, binecuvântat în mod similar de zei. El a dus la bun sfârșit în istoria reală ceea ce Ahile a făcut în mit și legendă, dar a mers mult mai departe decât ar fi visat chiar și Ahile. Alexandru cel Mare a redefinit căutarea gloriei. Mitul părea slab în comparație cu ceea ce făcea el în realitate. Soldații săi curajoși nu au putut ține pasul. Voiau doar să se întoarcă acasă; înapoi în lumea obișnuită.

Alexandru rămâne una dintre cele mai uimitoare ființe umane dintre toate. Poate că nimeni nu a tânjit vreodată după gloria veacurilor atât de mult ca el.

Cei cu un thymos ridicat sunt plini de vitalitate. Forța vitală arde în ei. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, ei nu pot accepta să fie umiliți.

O persoană obișnuită are o baterie elaborată de mecanisme de apărare ale tymosului. Acestea sunt concepute pentru a permite oamenilor să se adapteze la stima mai mare pe care și-o atribuie lor înșiși decât cea atribuită de alții. Majoritatea oamenilor ar fi îngroziți dacă și-ar da seama că există adesea o diferență imensă între autoevaluarea lor și evaluarea lor de către alții.

Majoritatea oamenilor cred că au o calitate remarcabilă. Aproape toți ceilalți nu sunt de acord. Câți oameni cunoști care se cred grozavi într-un fel sau altul? Câți oameni grozavi cunoști de fapt?

Majoritatea oamenilor trăiesc în minciună. Se mint pe ei înșiși tot timpul. Principiul realității afirmă că majoritatea oamenilor sunt droizi și drone. Principiul fanteziei la care aderă aceiași oameni este că sunt cool, interesanți și dezirabili.

Puțini oameni se autorealizează. Puțini oameni se ridică deasupra banalității. Majoritatea sunt „ultimi oameni” obsedați de conforturi mărunte. Nu s-ar angaja niciodată într-o provocare extrem de dificilă care necesită ani de efort pentru o recompensă mică. Dar dacă nu poți prelua

sarcini dificile, ce te face să crezi că există ceva special la tine? Absolut oricine poate visa la o viață ușoară și la opțiunea ușoară. Oricine poate urmări satisfacția instantanee. Acestea nu sunt deloc provocări, dar acestea sunt modul în care majoritatea oamenilor își conduc viața, adică își petrec cea mai mare parte a timpului fugind de orice este dificil. Sunt ca niște busole care indică întotdeauna calea cu cea mai mică rezistență.

Dacă vrei să fii special, fă ceva special. Nu visa la asta. Fă-o.

Inteligenţă artificială

Cum ai programa o mașină – un android – să se comporte ca un om? În primul rând, trebuie să stabilești un algoritm care să o facă să atribuie o valoare la tot ceea ce întâlnește. Apoi, trebuie să o faci să „dorească” lucrurile cu cea mai mare valoare. Atunci când își satisface dorința prin preluarea unui anumit tip de posesie a lucrului dorit, atunci trebuie să o programezi să se simtă „bine” pentru că a făcut acest lucru, adică să experimenteze plăcere. Cu cât valoarea lucrului atins este mai mare, cu atât se simte mai bine. Așadar, dacă o programezi să caute cea mai mare senzație plăcută posibilă, o vei vedea mișcându-se rapid, concentrându-și toată atenția asupra anumitor lucruri și ignorându-le pe altele. Va părea că demonstrează intenționalitate – un comportament direcționat.

Când ați programat o mașină în acest fel, aceasta va fi în continuă mișcare, căutând lucrurile dezirabile care au o valoare ridicată. Va demonstra deja elementele de bază ale comportamentului uman.

Valoarea este baza vieții. Dacă nu am prețui nimic, nu am avea dorințe. Cât despre rațiune, la ce o folosim? – doar pentru a ne satisface dorințele, adică pentru a obține lucrurile pe care le prețuim foarte mult.

Nietzsche a scris: „În cele din urmă, omul își iubește propriile dorințe, nu lucrul dorit.” Are dreptate, desigur. Întâlnim constant anumite exemple de dorință, iar acestea ne satisfac într-o măsură mai mare sau mai mică, dar niciodată pe deplin. Dorința în sine nu este niciodată înăbușită. Dorința este o reflectare a Voinței. Nu poate muri niciodată.

Nietzsche a mai observat: „Evoluția nu își face din fericire scopul său. Ea vizează evoluția și nimic altceva.” Aceasta este întreaga problemă. Trebuie să ne folosim rațiunea pentru a îmblânzi evoluția și a o îndrepta spre fericire și împlinire.

Valoare

Așadar, întrebările supreme sunt:

1) Ce valoare îți vei acorda ție însuți?
2) Care este cea mai mică valoare pe care le-ai permite altora să ți-o atribuie?
3) Ce valoare le vei acorda celorlalți?

Elita își acordă o valoare infinită și nu permite să li se acorde o valoare mai mică. Îi prețuiesc la fel de mult pe ceilalți din grupul lor; toți ceilalți sunt evaluați la zero.

Sclavii își atribuie o valoare medie și le permit altora să le atribuie o valoare sub medie, până la zero. Îi apreciază pe ceilalți din grupul lor la același nivel ca ei înșiși și atribuie o valoare infinită stăpânilor.

Când începe o revoltă? Când izbucnește o revoluție? Este momentul în care sclavii decid că nu mai pot tolera valorile scăzute pe care le atribuie elita. De obicei, cineva apare și le insuflă o viziune în care au o valoare mult mai mare decât valoarea lor actuală.

Din punct de vedere istoric, religia a fost o forță care transformă oamenii în revoluționari. Evreii – considerându-se „Poporul Ales” – s-au revoltat împotriva puternicului Imperiu Roman. Nu mai puteau suporta disonanța de a se considera Aleși în timp ce erau tratați ca fiind lipsiți de valoare de către romani.

Creștinismul a fost descris de Nietzsche ca o „moralitate a sclavilor”, dar cu toate acestea le-a permis creștinilor să îndure persecuții teribile, inclusiv să fie mâncați de lei, și totuși să iasă victorioși asupra Romei. Musulmanii din zilele noastre nu pot împăca discrepanța dintre a fi aleșii lui Allah și totuși a fi tratați ca gunoi de către necredincioși. Așa că se martirizează pentru a demonstra că sunt într-adevăr mai puternici decât dușmanii lor.

Politica a fost o altă forță revoluționară. Revoluționarii americani au îmbrățișat pamfletele radicale ale lui Tom Paine și filosofia liberală a lui John Locke. Revoluționarii francezi s-au inspirat din filosofia politică a lui Rousseau. Revoluționarii ruși implementau teoriile lui Marx. În toate aceste cazuri, Illuminati erau agenția din culise care se străduia să producă o reevaluare radicală a valorii pe care oamenii o acordau lor înșiși (iar site-ul nostru aparține aceleiași tradiții). Pentru că aceasta este cheia unei revoluții reușite.

Religiile, sistemele politice și filozofiile atrag într-un fel sau altul thymosul oamenilor, atât individual, cât și colectiv. O mișcare de succes

este una care le declanșează thymosul și îi face brusc să se valorizeze mult mai mult. Odată ce se întâmplă acest lucru, nu vor mai tolera valoarea scăzută pe care le o acordă alții. Sunt copți pentru revoltă.

Revoltele islamice din Africa au fost cauzate de internet. Tinerii din aceste țări au văzut ce înseamnă libertatea pentru occidentali, unde oricine poate spune orice dorește despre guvernele lor, inclusiv să-i acuze de trădători vinovați de înaltă trădare (în cazul teoriei muncii interne din 11 septembrie). Musulmanii au vrut să spună astfel de lucruri despre propriii dictatori, iar internetul i-a inspirat să facă acest lucru. Internetul schimbă thymos-ul oamenilor în națiunile non-occidentale, prin urmare este revoluționar. Din păcate, în Occident, rețelele sociale se preocupă în mare parte de gunoaie consumeriste triviale, exact de natura pe care elita le-ar aplauda, deoarece le convine perfect.

Chestiunea valorii este cea mai importantă întrebare a existenței umane. Modul în care oamenii se apreciază pe ei înșiși și pe ceilalți, precum și modul în care sunt ei înșiși apreciați, determină tipul de lume în care trăim.

Illuminati, prin proiectul de a crea o Comunitate a Zeilor, caută să ridice thymos-ul tuturor cât mai sus posibil – până la infinit, de fapt. Când oamenii vor înțelege că pot fi Dumnezeu, atunci nu vor mai accepta niciodată nicio ideologie a sclaviei. Avraamismul va pieri. Super-bogații vor dispărea. Toate sistemele de privilegii vor fi dispărute. Nu vor mai exista societăți cu două niveluri și cetățeni de mâna a doua. Vom vedea abolirea permanentă a sclaviei, în toate aspectele sale.

Toate ideologiile precum avraamismul (care îi fac pe oameni lipsiți de valoare în raport cu „Dumnezeu”) și ultracapitalismul (care îi prețuiește pe oameni doar în funcție de câți bani au) trebuie distruse.

Ce este Sinele tău Superior? Este cea mai bună versiune a ta, versiunea ta cu cea mai mare valoare și, în cele din urmă, este Dumnezeu.

Arche

„Nici necesitatea, nici dorința, ci iubirea de putere este demonul omenirii.” -- Nietzsche

De nenumărate ori, revenim la chestiunea arche-ului, substanța fundamentală a existenței. În vocabularul științei, ne referim la el ca energie adimensională. Dar acesta este doar un alt mod de a descrie mintea, o substanță gânditoare fără extensie, pentru a folosi definiția lui Descartes.

Este necesar să se determine cu precizie ce este această substanță mentală misterioasă din care provine totul. În primul rând, nu este mintea conștientă. Conștiința este o stare pe care mintea o poate atinge, nu o calitate intrinsecă a minții.

Mintea are trei componente, cele descrise de Platon în relație cu sufletul: rațiunea, thymosul și dorința.

A dori înseamnă a tânji după ceva. Dacă nu ai tânji după nimic, nu te-ai da jos din pat. Ai exista într-o stază permanentă.

Așadar, arhe-ul trebuie să aibă o componentă dezirabilă pentru a oferi motivația acțiunii. Dorința poate fi definită ca o mișcare intenționată, motivată: urmărirea unui scop specific - obiectul dorinței. Dacă dorința nu ar exista, mișcarea în sine nu ar exista sau ar implica o activitate fără sens, nemotivată.

Dorința este indispensabilă unei existențe cu scop. Dar dorința, în forma sa cea mai elementară, este pe termen scurt; nu este îndreptată către obiecte ipotetice situate în viitorul îndepărtat.

Pentru a extinde dorința de pe termen scurt la termen lung, arche-ul trebuie să aibă aspecte teleologice - legate de obiective îndepărtate. Cum este posibil să se reducă imensa prăpastie dintre termen scurt și termen lung? Este nevoie de un plan. Un plan este o formulă logică, rațională, structurată și organizată pentru obținerea unui scop îndepărtat. Un plan necesită RAȚIUNE.

Dar ce este, în esență, rațiunea? Rațiunea este fundamental capacitatea de a învăța. Cei mai inteligenți și mai raționali oameni din lume sunt cei cu cea mai mare capacitate de învățare; nu doar să învețe fapte așa cum fac concurenții experți la chestionare, ci să învețe cum să CONECTEZE faptele și să creeze concepte pentru a construi ipoteze și teorii care să schimbe lumea.

Învățarea productivă înseamnă a înțelege ce funcționează și ce nu; ce lucruri sunt conectate și ce nu. Învățarea invocă invariabil logica. Logica

este mijlocul de organizare a informațiilor. Așadar, învățarea incipientă generează logică, iar logica devine fundamentul unei învățări adecvate. Și ce materie este expresia supremă a logicii? – matematica. Așadar, capacitatea mentală primordială de învățare dă naștere logicii și matematicii – domeniul rațiunii, al planurilor, ordinii și organizării.

Dar este posibil să construiești multe planuri diferite. Cum este posibil să știi care este cea mai bună opțiune? Este necesar să existe un aspect al minții care judecă lucrurile, care acordă valori diferitelor alternative. Acesta este thymos-ul – funcția de valorizare a arche-ului.

Cum se determină valoarea? Nietzsche, în Anticristul, oferă cheia:

Ce este bine? – Tot ceea ce amplifică sentimentul de putere, voința de putere, puterea însăși în om.

Ce este rău? – Tot ce vine din slăbiciune.

Ce este fericirea? – Sentimentul că puterea crește – că o rezistență este depășită.

Cu alte cuvinte, tymosul este indicatorul intern al PUTERILOR noastre. Ne simțim bine atunci când aceasta crește și rău atunci când scade.

Când ne atingem obiectivele, sentimentul nostru este unul de mândrie. Când eșuăm, ne este rușine. Când cineva ne atacă în vreun fel - minimalizându-ne, umilindu-ne, dându-ne ordine - ne spune că ne evaluează puterea ca fiind inferioară celei lor. Dacă le acceptăm judecata, atunci are dreptate. Dacă nu, ce vom face în privința asta? Trebuie să luptăm într-un fel și să le arătăm că aprecierea lor asupra puterii noastre este greșită.

Aceasta este baza dialecticii stăpân-sclav a lui Hegel. Stăpânul este cel care va lupta până la moarte pentru a demonstra că puterea sa este superioară. Sclavul este cel care capitulează.

Thymos-ul este intim legat de Voința de Putere – este o măsură permanentă a acelei Voințe. În orice moment, suntem conștienți de puterea noastră. Ori de câte ori întâlnim pe cineva, are loc un fel de concurs pentru putere. Este cealaltă persoană mai inteligentă decât noi, mai bogată, mai înaltă, mai arătoasă, mai sexy, mai bine îmbrăcată... instantaneu emitem o serie de judecăți, iar acestea determină modul în care ne raportăm la acea persoană. Dacă întâlnim pe cineva aflat în poziție de autoritate – un șef, un polițist, un tâlhar periculos – ne simțim slăbiți în prezența sa. Dacă ne opunem șefului, am putea fi concediați. Dacă îl sfidăm pe polițist, am putea fi arestați. Dacă ne luptăm cu tâlharul, acesta ne-ar putea ucide.

Ființele umane sunt extrem de experte în a măsura puterea relativă. Statusul este cuvântul pe care îl aplicăm puterii unei persoane. O persoană cu statut social înalt are mult mai multă putere decât cineva cu statut social scăzut.

O persoană cu un statut social înalt necunoscut îi detestă adesea pe cei cu un statut social înalt recunoscut. Majoritatea oamenilor care disprețuiesc cultura celebrităților cred că ei sunt cei care ar trebui lăudați de societate, nu celebritățile.

Toți oamenii dominanți au o stimă naturală de sine. Sunt furioși și amari atunci când acest lucru nu este recunoscut de ceilalți.

Fanii culturii celebrităților sunt cei cu un statut social foarte scăzut, care își acceptă rangul inferior. Ei cred că statutul lor este sporit de prezența „zeilor”. Aceștia sunt legiunile vieții de supuși slabi, patetici, cu o voință de putere scăzută. Într-o lume a dominanților, nu ar exista o cultură a celebrităților. Este un fenomen al nepotrivirii dintre dominanți și supuși, stăpâni și sclavi.

Dacă simțim că voința noastră de putere crește, atunci ajungem la concluzia că suntem pe drumul cel bun. Dacă simțim că scade, știm că ceva este în neregulă și trebuie reparat. Avem nevoie de un nou plan.

Așadar, iată toate ingredientele arhe-ului, sistemul mental triadic care a creat lumea din jurul nostru și pe care îl experimentăm direct în mintea și comportamentul nostru.

Suntem creaturi doritoare, creaturi raționale și creaturi obsedate de statutul nostru (voința noastră de putere). În fiecare dintre noi, amestecul este diferit. Unii dintre noi au o capacitate rațională mult mai mare. Unii dintre noi sunt conduși doar de dorințe pe termen scurt. Unii dintre noi sunt dominanți, iar alții supuși în raport cu voința noastră de putere.

Doar supușii îl venerează pe „Dumnezeu”. Toți cei cu o voință de putere puternică nu se pot gândi la nimic mai dezgustător decât să venereze pe oricine. Nietzsche a rezumat acest lucru când a spus că, dacă ar exista zei, atunci cum ar putea cineva să suporte să nu fie unul? Acesta este strigătul arhetipal al oricui cu o voință de putere extrem de puternică. Întregul concept al Supraomului lui Nietzsche se referă la ridicarea voinței de putere a unei persoane la maximum, la punctul său omega.

Așa cum a recunoscut Nietzsche, întreaga existență se învârte în jurul voinței de putere. Aceasta este problema fundamentală a vieții. Dorința și rațiunea sunt în slujba voinței de putere. Dacă dorințele noastre sunt satisfăcute cu ușurință, știm că suntem puternici. Dacă sunt obstrucționate, avem o problemă. Rațiunea este folosită pentru a ne spori voința de putere. Este un mijloc pentru un scop, nu un scop în sine. Dacă cineva ar îndrăzni să critice expunerea lui Hegel asupra Iluminismului, este aceea că a plasat raționalitatea în centrul său absolut. De fapt, Nietzsche, ne-Illuminatus, care a venit după Hegel, a identificat adevărata inimă vie, care respiră a existenței - Voința de Putere. Aceasta, în cele din urmă, dă victoria rațiunii (întrucât cunoașterea este putere), dar numai după o luptă extrem de lungă cu iraționalitatea. Rațiunea supremă este asociată cu conștiința, iar conștiința apare în dialectică într-un stadiu târziu, nu la început. Nu

rațiunea în sine conduce dialectica, ci Voința de Putere, al cărei instrument este rațiunea.

Voința de putere implică teleologie. Puterea pe care o avem acum nu este niciodată la fel de mare ca puterea pe care aspirăm să o avem. De fapt, dorim putere infinită – puterea lui Dumnezeu.

Avraamiștii venerează puterea infinită sub forma Dumnezeului lor; Illuminati vor să aibă putere infinită pentru ei înșiși. Și aici se află prăpastia de netrecut dintre Avraami și Iluminism. Avraamiștii își văd funcția în viață ca fiind sclavii abjecti ai puterii infinite (Dumnezeu). Illuminati vor să ia în stăpânire puterea infinită și să devină ei înșiși Dumnezeu. Nu poate exista un contrast mai mare.

Hermes Trismegistus a spus: „Nu știți voi că sunteți zei?”

Chiar și Iisus Hristos a spus că Împărăția lui Dumnezeu este în noi. Orice creștin care ar înțelege ce înseamnă asta ar înceta instantaneu să se închine lui Hristos și ar deveni un Illuminatus.

Noi suntem adevărații stăpâni, iar avraamiștii sunt adevărații sclavi.

Toți oamenii cu o voință puternică de putere sunt pregătiți să lupte, iar Illuminati s-au luptat împotriva unor obstacole copleșitoare timp de milenii. Nu vom ceda niciodată. Pentru că suntem stăpâni și stăpânii luptă până la ultima suflare. Stăpânii nu își permit niciodată să fie sclavii altora.

Cea mai mare înrobire din istorie a fost cea a africanilor de către albi și arabi, dar puteți fi siguri că mulți dintre africani nu și-au acceptat cu umilință soarta. Toți acei africani care au simțit voința de putere năvălind printre ei au rezistat cât au putut de bine împotriva unui armament mult superior. Este o denumire improprie să numim astfel de oameni sclavi. Erau stăpâni care au luptat până la moarte.

Lupte similare vor continua la nesfârșit dacă nu se vor găsi mijloace raționale pentru a rezolva conflictele vieții în mod pașnic și productiv. O competiție meritocratică este singura cale justă de urmat – să câștige cel mai bun bărbat sau cea mai bună femeie.

Așadar, în cele din urmă, arche este Voința de Putere și nimic altceva, așa cum a declarat Nietzsche. Dorința noastră motivatoare fundamentală este puterea. Rațiunea este slujitorul acestei dorințe. Thymos-ul se referă la sentimentul nostru, la evaluarea noastră, la creșterea sau descreșterea puterii noastre.

Așadar, iată povestea existenței cosmice…

La început a fost voința de putere și nimic altceva. Era o energie mentală adimensională, inconștientă. Era condusă de caracteristica sa fundamentală: dorința de mai multă putere, dorința de a converti toată puterea potențială în putere reală. Voia să simtă o putere superioară curgând prin ea tot timpul; voia să devină din ce în ce mai puternică. Urmărea, mai presus de toate, să atingă punctul omega - condiția puterii absolute, puterea cosmică maximă posibilă, adică scopul său neradicabil era

să devină Dumnezeu. Voința de putere nu este, în cele din urmă, nimic altceva decât modul în care potențialul brut este convertit în divinitate.

Voința de putere este teleologică – are un scop, și anume să se facă conștientă... ca Dumnezeu.

Voința de putere este dialectică – este condusă de conflictul de putere dintre teză și antiteză, rezultând o sinteză superioară care devine o nouă teză, provocând o antiteză superioară și așa mai departe, urcând într-o spirală ametitoare până la zenit, punctul omega mistic al împlinirii cosmice: Punctul Divin.

Voința de putere este evolutivă. Ea progresează mereu de la forme mai simple la forme mai complexe.

La început, Voința de Putere era de natura unei minți cosmice nediferențiate. Dar puterea cere conflict și competiție. Era inevitabil ca Voința de Putere să se transforme din Unu în Mai Multe. Trebuia să creeze un univers de individuație, o infinitate de centre separate ale voinței de putere, toate concurând între ele.

Prin această intensă competiție pentru putere, dialectica puterii a accelerat enorm spre divinitate. Atunci când toate centrele individuale de putere și-au atins propriul punct omega – adică fiecare suflet a devenit Dumnezeu – atunci întregul cosmos a atins actualizarea maximă a puterii.

Indiferent cât de mult ar vrea oamenii să considere asta „sfârșitul" călătoriei cosmice, călătoria, de fapt, nu se poate termina niciodată. Așa cum nu există un orgasm sexual suficient de bun pentru a pune capăt dorinței de mai mult sex, tot așa Voința de Putere nu se poate odihni pe lauri. Orgasmul cosmic pe care l-a atins devenind Dumnezeu TREBUIE repetat și, prin urmare, face singurul lucru posibil: se sinucide divin și o ia de la capăt, știind că procesul va ajunge întotdeauna la punctul culminant suprem. Ciclul cosmic al nașterii, morții și renașterii culminează întotdeauna cu sentimentul de plăcere maximă pentru că a atins puterea maximă. Prin urmare, ciclul existenței oferă o secvență nesfârșită de preludiu urmată de orgasme multiple.

Nu este acesta cel mai bun rezultat imaginabil? Existența nu poate deveni niciodată non-existență. Adevărata moarte cosmică este imposibilă. Nici un univers al devenirii dialectice nu poate atinge vreodată o stare finală de fericire permanentă, adică devenirea nu poate fi convertită într-o ființă statică, neschimbătoare. Așadar, date fiind circumstanțele, rezultatul optim este atingerea unui număr infinit de puncte culminante. Asta e tot ce face cosmosul vreodată... cicluri de la potențial maxim la actualizare maximă - în procesul cărora atinge sentimentul de realizare și satisfacție maximă - și apoi începe ciclul din nou. Universul nu are o stare finală. Dacă așa ceva ar fi posibil, s-ar fi întâmplat deja, deoarece eternitatea ne-a precedat deja.

Ideea unei ființe perfecte eterne – Dumnezeul avraamismului – este pur și simplu ridicolă și contrazice orice logică și orice fapt cunoscut al existenței.

Dumnezeu nu este altceva decât Voința de Putere și se ridică singur prin propriile sale forțe în procesul evoluției dialectice. Cu toții reflectăm Voința de Putere. Este baza tuturor lucrurilor. Cu toții suntem parte din Dumnezeu și cu toții putem deveni Dumnezeu.

Cosmosul este viu. Voința de Putere este o entitate mentală vie. Este un suflet etern, iar noi toți suntem suflete în interiorul lui.

Dacă te uiți la teoriile științei materialiste, ce vezi? Reacțiile chimice sunt versiunea chimică a unei competiții între diferite centre de putere. O substanță chimică o învinge pe cealaltă și o subsumează. Toate procesele fizice sunt competiții pentru putere. Uită-te la tsunami-ul japonez – o sursă enormă de energie care zdrobește toate centrele de putere mai mici din calea sa. Uită-te la legea junglei. Uită-te la războaiele rasei umane. Ființele umane se luptă cu sălbăticie pentru statut. Oriunde te uiți, nu este nimic altceva decât competiție și conflict. Un război pentru putere se desfășoară în permanență și peste tot.

Există un singur antidot – interesul egoist luminat, născut din rațiune.

Pentru marea majoritate dintre noi, putem avea o viață mai puternică dacă îi ajutăm pe alții să aibă o viață mai puternică. Uitați-vă la știință. Este simultan intens competitivă și intens cooperantă. Toți oamenii de știință moderni stau pe umerii giganților trecutului. Toți oamenii de știință moderni fac parte din echipe colaborative. Toți împărtășesc liber informații, chiar dacă sunt în concurență unii cu alții. De ce? Pentru că este mai bine pentru toată lumea.

Cu cât ne ajutăm mai mult unii pe alții, cu atât mai repede fiecare dintre noi poate atinge divinitatea. Ar dura o veșnicie dacă am încerca să facem totul singuri.

Haideți să copiem modelul științific. Haideți să concurăm și să cooperăm în același timp, într-un mod prietenos și reciproc suportiv. Putem avea ce e mai bun din ambele lumi. Rațiunea este calea noastră de ieșire din răutatea legii junglei. Rațiunea este baza civilizației. Rațiunea este fundamentul Iluminismului.

Nu le putem permite unor oameni – super-bogați – să se erijeze într-o elită permanentă care distruge orice competiție. Acești idoli de aramă trebuie dați jos de pe piedestalurile lor, iar bogăția lor trebuie redistribuită în numele competiției, justiției și meritocrației. Oricine are o voință puternică de putere nu va avea o dorință mai puternică decât să-i dea jos pe acești zei falși de pe tronurile lor.

Meritocrația nu este o opțiune liberală, superficială. Este vorba despre maximizarea competiției într-un mod rațional pentru a asigura un progres dialectic accelerat. Dialectica se referă la competiția contrariilor și la

atingerea unor sinteze superioare și mai productive. Meritocrația este pe deplin dedicată atât competiției, cât și cooperării în numele progresului.

Privilegiul este dușmanul concurenței. Super-bogații sunt anticoncurențiali și anti-cooperanți, prin urmare, reprezintă o piedică uriașă în calea progresului. Puterea lor trebuie zdrobită.

Filosoful cinic Diogene, un om foarte stimat de Illuminati, avea un grad uimitor de voință de putere. În ciuda faptului că era un cerșetor care trăia într-un butoi pe o stradă ateniană, era mult mai dominant decât toți oamenii înstăriți care treceau pe lângă el, privindu-l curioși. Chiar și Alexandru cel Mare, unul dintre cei mai mari cuceritori din istorie (și posedător și de o voință de putere uluitoare), a venit să-i facă curte lui Diogene. Filosoful, care nu ceruse nimic de la nimeni, a câștigat, fără îndoială, lupta voințelor cu strălucitul soldat.

Deci, nu există loc pentru autocompătimire. Indiferent cât de rău ai fi, nu ai putea fi niciodată la fel de sărac ca Diogene, și totuși el i-a dominat pe toți cei pe care i-a întâlnit. Avea un statut superior tuturor. De ce? Pentru că, așa cum spunea dramaturgul Ibsen, cel mai puternic om din lume este omul care stă cel mai singur. Toți oamenii obișnuiți se lasă definiți de ceilalți. Le pasă profund ce cred alții despre ei. Lui Diogene nu-i păsa deloc. Nu juca jocul statutului, iar asta este terifiant pentru toți cei care nu se pot gândi la nimic altceva.

Doar un zeu stă în afara jocului.

Nietzsche s-a retras și el din joc și a devenit profetul și filosoful Voinței de Putere. El a căutat să inverseze cursul dezastruos al istoriei, să corecteze catastrofa creștinismului și să reevalueze toate valorile.

În Așa grăit-a Zarathustra, el a îmbrăcat mantaua unui nou Zarathustra, unul dedicat corectării erorilor primului: „Nu am fost întrebat, așa cum ar fi trebuit să fiu întrebat, ce înseamnă numele Zarathustra tocmai în gura mea, în gura primului imoralist: căci ceea ce constituie unicitatea extraordinară a acelui persan în istorie este exact opusul acesteia. Zarathustra a fost primul care a văzut în lupta dintre bine și rău roata propriu-zisă a funcționării lucrurilor: traducerea în domeniul metafizicii, ca forță, cauză, scop în sine, este opera sa... Zarathustra a creat această eroare cea mai fatidică, moralitatea: în consecință, el trebuie să fie și primul care o recunoaște... Autodepășirea moralității prin sinceritate, autodepășirea moralistului în opusul său - în mine - aceasta înseamnă numele Zarathustra în gura mea.”

Când un filosof bolnăvicios atacă întreaga bază morală a umanității, aceasta reprezintă cea mai mare provocare posibilă la adresa regimului aflat la putere. Nietzsche considera toate valorile lumii false, dezgustătoare și, în termenii lor, complet imorale. El a văzut cu claritatea cristalină a eternului outsider că moralitatea nu era altceva decât o altă armă mânuită

în războiul voințelor concurente pentru putere. De îndată ce moralitatea este expusă ca o stratagemă a puterii, ea nu mai este morală.

Nietzsche are perfectă dreptate. În cele din urmă, nu există niciun fel de moralitate nicăieri. Ceea ce susținem noi nu este o lume mai morală, ci o lume mai dreaptă, bazată pe principiile rațiunii. Moralitatea este împletită fără speranță cu credința, o formă de dereglare. Moralitatea este, la propriu, o nebunie. Ce fel de moralitate proclamă virtuțile ascultării sclave față de un „Dumnezeu” care cere sacrificii umane și uciderea copiilor? Acest tip de moralitate este esența răului. Când moralitatea nu poate distinge binele de rău, când închinătorii la Diavol cred că sunt adepți ai unui Dumnezeu bun, atunci moralitatea este goală de valoare. Este un nonsens irațional, otrăvitor și mortal. Maniacii musulmani omucideri strigă „Allahu Akbar” înainte de a măcelări bărbați, femei și copii nevinovați. Când Dumnezeul moralității este cineva căruia i se pot oferi masacre ca dar sacru, atunci moralitatea este TERMINATĂ – definitiv.

Nu mai avem nevoie de moralitate. Avem nevoie de rațiune.

Reevaluează toate valorile.

„Sunt de departe cea mai teribilă ființă umană care a existat vreodată.” -- Nietzsche

Credința în Dumnezeul Morții

În mijlocul tornadelor care au devastat părți din America, o femeie a spus că s-a rugat la Dumnezeu să o salveze, iar El a făcut-o. Dacă nu credeai în Dumnezeu înainte, a spus ea, ar trebui să crezi și acum. El chiar există. Și milioane de oameni strigă „Aleluia!” ca răspuns la astfel de afirmații. Ți-am spus, se spune.

Și totuși, ce se întâmplă cu toate sutele de oameni care au murit? Câți dintre ei s-au rugat? Câți dintre ei erau creștini temători de Dumnezeu și care mergeau la biserică? Fără îndoială, aproape toți erau. Dezastrele naturale nu îi vizează pe atei și necreștini.

De ce oamenii proști nu văd niciodată dincolo de propriile lor vieți stupide? A spune că Dumnezeu te-a salvat în mod deliberat înseamnă a spune că i-a ucis în mod deliberat pe ceilalți. Și cine, fiind în mințile lui, ar vrea să creadă într-un Dumnezeu criminal?

Toți oamenii raționali îl exclud pe Dumnezeu din dezastrele naturale și își pun norocul de a supraviețui doar pe seama norocului, de care cei care au murit nu s-au bucurat. În fiecare dezastru, unii oameni vor supraviețui „în mod miraculos”, deoarece dezastrele implică tot felul de evenimente întâmplătoare. Șansa îi salvează pe unii, iar pe alții îi ucide. Așa se întâmplă.

Ianus

Dacă Apollo reprezintă rațiunea și logica, iar Dionysos intoxicația și dorința, atunci ce zeu îndeplinește funcția de thymos?

Cel mai bun candidat este zeul roman Ianus. Unul dintre cei mai vechi zei romani, Ianus a fost inițial un zeu al luminii, responsabil pentru deschiderea porții cerului în zori pentru a scălda lumea în lumină, apoi pentru închiderea ei la apus. Rolul său a fost extins și a devenit zeul ușilor în general și astfel a prezidat ieșirile și intrările, începuturile și sfârșiturile, oportunitățile care se deschid și oportunitățile care se închid.

La Roma, în timp de război, ușile templului său erau lăsate deschise. Ușile erau închise doar în timp de pace. Se spunea că templul a fost închis doar de trei ori în istoria romană.

Ianus a fost înfățișat cu două fețe, una privind înapoi și una înainte. Prima lună a anului este numită după el. 1 ianuarie este ziua sa prin excelență, când privește înapoi la anul care tocmai a trecut și anticipează anul care va veni. În acea zi, ni-l putem imagina evaluându-și viața și hotărând să facă îmbunătățiri și să corecteze erorile trecutului.

Ca zeitate protectoare a ușilor, el este asociat cu vigilența și protecția. Este un zeu al înțelepciunii, deoarece evaluează mereu trecutul și plănuiește viitorul.

Jim Morrison a spus faimoasa frază: „Există lucruri cunoscute și lucruri necunoscute, iar între ele se află The Doors.” Aceasta îl descrie pe Janus, stând între cunoscut și necunoscut.

Illuminati îl definesc pe Janus ca zeul evaluator, zeitatea thymosului. El devine furios și războinic dacă este subapreciat; mândru și pașnic dacă i se acordă statutul pe care îl merită.

Janus este cel responsabil să judece dacă dialectica progresează bine sau nu. Propriul nostru Janus interior determină dacă suntem pe drumul cel bun pentru a realiza lucrurile la care am aspirat.

O viață eșuată este una în care Ianusul nostru interior ne spune că nu ne-am folosit la maximum talentele. O viață împlinită este una în care Ianusul știe că am dat tot ce am mai bun și că nu am fi putut face nimic mai mult.

Cei mai mulți dintre noi eșuăm. Eșuăm în mare parte din cauza lenei, a supunerii, a faptului că suntem distrași de plăcerile pe termen scurt. Trăim într-o societate în care este ușor să ne uităm la prostii la televizor, să ne jucăm jocuri video fără minte toată ziua, să mergem la cumpărături, să discutăm fără rost despre fleacuri. Există nenumărate modalități de a ne consuma timpul și de a nu realiza nimic. Doar cei cu cea mai puternică voință pot rămâne pe drumul cel bun. Janusul nostru interior ne stabilește

ștacheta. Cei mai mulți dintre noi nu ne cerem prea mult. Avem aspirații mărețe, dar nu depunem niciun efort real pentru a le îndeplini. Janusul nostru interior nu este prea dur cu noi.

Totuși, pentru unii dintre noi, Janus ne umple de dezgust față de noi înșine dacă nu continuăm să ne îndreptăm spre obiectivele noastre. Ne chinuie și ne împinge înainte în orice condiții. Nu acceptă statutul de mâna a doua. Este preocupat de dreptate - fiecăruia i se atribuie valoarea pe care o merită. Urăște când celor lipsiți de meritu li se acordă o valoare mai mare decât merită, iar celor merituoși o valoare mai mică.

Janus poate fi considerat zeul meritocrației, deoarece dorește ca fiecăruia să i se atribuie valoarea pe care o merită.

Supereul freudian surprinde multe dintre funcțiile lui Janus. În timp ce sinele este obsedat de autosatisfacție și crede că lumea există doar pentru beneficiul său, supereul este preocupat de modul în care să trăim într-o lume în care trebuie să recunoaștem prezența și nevoile celorlalți. Pentru a ne decide propriul loc în acea lume, trebuie să fim capabili să acordăm un rang tuturor și nouă înșine în raport cu ceilalți. Suntem furioși dacă suntem subevaluați de alții. Suntem furioși dacă vedem că cei nemeritabili sunt supraevaluați. Cea mai mare parte a lumii îi disprețuiește pe bancheri pentru că sunt oameni fără talent care își acordă bogățiile lui Midas, în ciuda faptului că au adus economia mondială în pragul colapsului. Niciodată nu a existat un grup atât de nemeritat.

Ianus este cel care vrea să devenim Dumnezeu. Numai atunci va fi mulțumit. Aceasta este valoarea supremă pe care ne-o putem atribui nouă înșine.

Oricine nu aspiră să fie Dumnezeu este un laș jalnic și cu voință slabă. Legiunile de avraamiști îngenuncheați în fața lui Satan sunt dezgustătoare. Sunt o insultă la adresa rasei umane. Thymosul lor este uimitor de scăzut. Sunt sclavi născuți. Ei sunt cei care le-au permis stăpânilor să-i calce în picioare fără aproape nicio luptă.

Dacă ai un thymos ridicat, nu vei tolera niciodată să fii un cetățean de mâna a doua. Nu vei fi niciodată un sclav.

*****

Așadar, suntem conduși de trei zei: Apollo, Dionysos și Ianus. Ei definesc sufletul nostru. Apollo = Rațiune; Dionysos = Dorință; Ianus = Thymos.

În termeni freudieni, Dionysos este sinele dedicat principiului plăcerii, Ianus supraeul dedicat principiului meritului, iar Apollo eul care se supune principiului realității și încearcă rațional să satisfacă nevoile conflictuale ale

lui Dionysos și Ianus. Toți cei trei zei sunt esențiali din punct de vedere dialectic. Toți au punctele forte și punctele slabe. Niciunul nu poate fi eliminat fără ca întregul ansamblu să se destrame.

Ele sunt definiția vieții. Vin cu conflicte intrinseci. Nu există scăpare de asta. Trebuie să învățăm cum să optimizăm diferitele aspecte și să le armonizăm cât mai bine posibil, iar atunci când obținem rezultatul optim devenim Dumnezeu.

A trăi o viață „bună” nu înseamnă niciodată exterminarea lui Satan (cunoscut și sub numele de id/Dionisos), ci adaptarea la el în modul cel mai productiv. Pe cât posibil, impulsurile dionisiace ar trebui valorificate și sublimate în moduri creative. Dionysos poate fi, de asemenea, celebrat explicit în ocazii speciale, în cadrul unor mari festivaluri publice, cum ar fi cele organizate de grecii antici. În spatele ușilor închise, impulsurilor dionisiace li se poate permite exprimarea deplină, cu condiția să-i implice pe ceilalți într-un mod consensual.

Dionysos face parte din arche. El nu poate fi eliminat la fel de mult ca rațiunea sau stima de sine. Obsesia abrahamică pentru păcat și cruciada sa împotriva lui nu sunt altceva decât o încercare de a-l extirpa pe Dionysos. Niciodată nu a existat un act de nebunie mai mare. După cum știe oricine este familiarizat cu tragedia greacă, atunci când Dionysos nu este recunoscut sau i se opune în mod activ rezistență, el apare ca un străin mortal și aduce haos în urma sa. Psihologic, aceasta echivalează cu amplificarea umbrei atunci când ne înfrânăm instinctele fundamentale.

Totuși, cea mai mare ironie dintre toate este că Dumnezeul lui Avraam nu este altul decât manifestarea supremă și ultimă a sinelui. El este plin de ură, furie, răzbunare, vanitate, nesiguranță, violență, egotism, egoism, narcisism, indulgență de sine, autosatisfacție, cruzime, răutate, nedreptate. Își cere mereu propria cale. Nu recunoaște niciodată că altcineva are vreun drept. El cere ca oamenii să i se închine și să-i satisfacă fiecare capriciu. El ucide pe oricine nu este de acord cu el sau i se opune. Își trimite aproape toate creațiile în iad.

Nu avea nicio remușcare în a îneca lumea și aproape a extermina omenirea. Nu recunoaște nicio comunitate. Nu are nicio componentă de supraego. Este calea lui sau drumul cel bun (care duce direct în iad, desigur). Nu acordă niciodată, sub nicio formă, drepturi altora.

A-l venera pe Iehova/Allah/Cristos înseamnă a venera sinele și a disprețui absolut supraeul. Nu există niciun principiu al realității care să țină în frâu monstrul.

Dumnezeul lui Avraam este însuși Satana. Nu este oare un lucru de mirare? – avraamiștii i-au permis lui Satana să definească păcatul. Oricine i se opune este păcătos și rău. Toți cei care se închină în fața lui în patru labe sunt buni. Dacă nu-L asculți, ajungi în iad. Dacă faci, în mod automat, tot ce îți cere, ajungi în rai. Dacă id-ul ar putea vorbi, ar spune exact ce spune

Dumnezeul lui Avraam: ascultă-mă, închină-te mie, fă tot ce vreau – sau pieri.

În realitate, cel mai mare păcat, cel mai mare act rău, nu este altul decât a fi un închinător al Dumnezeului lui Avraam.

Adevăratul Dumnezeu – Abraxas – este exemplul nostru. El ne arată calea. El este sinteza supremă a lui Apollo, Dionysos și Ianus.

Oameni de aur, argint și bronz

Platon considera ființele umane definite de rațiune drept ființe de aur. Aceștia erau filosofii, oamenii de știință și matematicienii; intelectualii. Oamenii definiți prin spiritul lor erau clasa soldaților curajoși – erau oameni de argint. Omenirea de bronz era formată din toți ceilalți – toți muncitorii obișnuiți care sunt fundamental guvernați de dorințele lor.

În zilele noastre, există foarte puțini oameni de aur, nu mulți de argint și nenumărate legiuni de bronz. Din punct de vedere alchimic, sarcina noastră este să transformăm bronzul și argintul în aur.

Capitalismul contemporan este un sistem economic de bronz. Trebuie să creăm un sistem politic și economic de aur – meritocrație bazată pe capitalism social.

Capitalismul contemporan se lingușește în fața dorințelor și ignoră inteligența. Nu există hrană pentru suflet și minte în lumea modernă. Trăim într-o lume dionisiacă idioată și falsă (falsă pentru că adevărata putere a lui Dionysos nu este aproape niciodată dezlănțuită; Avraamismul se ocupă de asta). Apollo și Ianus sunt marginalizați.

Cultura noastră este una simplificată, cu cel mai mic numitor comun, dedicată satisfacției instantanee a dorințelor banale. Cumpărăturile și consumerismul sunt „sublimarea” lăcomiei, egoismului și statutului social. Oamenii sunt, de fapt, măsurați în funcție de obiectele pe care le dețin. Bunurile „de designer” le conferă un statut superior, devenind astfel obiecte ale dorinței supreme. Cumpărătorii sunt oameni care cred că achiziționarea unui anumit obiect prețios le poate schimba literalmente viața. Femeile cred că rochia, geanta, pantofii și machiajul potrivite le pot ajuta să-l cucerească pe Prințul Fermecător. Bărbații se gândesc la mașini ca la mijloace de seducere a femeilor; cu cât mașina ta este mai ostentativă, cu atât sunt mai multe crestături pe tăblia patului tău. Cât de trist și patetic poți fi?

Deci, ce ești - un om de aur, de argint sau de bronz?

Puterea sexului

Grecii antici vorbeau despre cosmosul care este ghidat de două forțe: iubire și conflict, pe care astăzi le numim atracție și repulsie. Iubirea poate fi imaginată ca un fel de gravitație, care ne atrage laolaltă, ne atrage pe o orbită în jurul iubitului nostru.

Eros era zeul iubirii, iar Eris zeița luptei. Eris era sora lui Ares (zeul războiului) și l-a însoțit în luptă. Ea a fost cea care a declanșat Războiul Troian. Toate zeitățile, în afară de ea, au fost invitate la o nuntă și, drept răzbunare, ea a aruncat un măr de aur în mijlocul invitaților la nuntă, gravat cu cuvintele „Ceei mai frumoase”. Acesta a fost infamul Măr al Discordiei, pe care Hera, Atena și Afrodita l-au revendicat imediat. L-au ales pe Paris, prințul Troiei, să judece cauza. Hera i-a promis puterea lumească dacă o alege, Atena înțelepciune și renume în război, iar Afrodita cea mai frumoasă femeie din lume: Elena, regina Spartei.

Paris i-a dat prețiosul măr Afroditei și i-a revendicat premiul. Astfel a început aventura sa cu femeia care a intrat în legendă drept Elena din Troia, al cărei chip frumos a lansat cele o mie de corăbii ale grecilor pentru a o aduce înapoi la soțul ei.

Grecii au fost ajutați în lungul război de Hera și Atena, dornice să se răzbune pe Paris. Eris a zâmbit. Își îndeplinise cea mai mare operă.

Cât despre Eros, în unele relatări, acesta a fost unul dintre primii zei care au ieșit din haosul primordial și el a fost cel care a unit elementele și a adus armonie în cosmos. Mai târziu, a fost caracterizat ca fiul năzdrăvan al Afroditei. Departe de a fi o figură armonioasă, el se transformase acum aproape în vechea sa dușmană, Eris. Avea aripi și era înarmat cu un arc, cu care trăgea săgeți mortale ale dorinței, precise, pe care adesea le țintea capricios sau răuvoitor, provocând probleme nesfârșite.

În orfism, Eros era primul născut – „protogonos” – al lui Nox, zeița nopții. Avea un frate pe nume Anteros („dragostea opusă”), care se opunea muncii sale, deși uneori se spunea că lucra cu Eros și îi pedepsea pe cei care refuzau să le întoarcă dragostea altora. Uneori era numit zeul iubirii nefericite.

Romanii identificau Eros cu Cupidon (dorința) și uneori cu Amor (dragostea). Aici vedem enigma clasică a pasiunii – este ea motivată de o iubire nobilă sau de o simplă poftă? – Amor sau Cupidon.

Eros, de la al cărui nume provine cuvântul „erotic”, este acum portretizat ca zeul iubirii sexuale. Jung l-a caracterizat pe Eros drept principiul feminin al iubirii și empatiei și l-a pus în contrast cu Logosul, principiul masculin al raționalității. Logosul este obiectiv, reductiv și analitic, iar Erosul este subiectiv și preocupat de sinteză și armonie.

Logosul (rațiunea, logica) poate fi, de asemenea, pus în contrast cu Mythosul (povestea), ceea ce ridică problema dacă Erosul și Mythosul sunt înrudite. Atât Erosul, cât și Mythosul sunt preocupate de emoție. Majoritatea poveștilor îl au în centrul lor pe Eros. Practic, fiecare blockbuster de la Hollywood combină Erosul și Mythosul într-un pachet elegant, axat pe celebrități. Aceleași filme ignoră aproape întotdeauna Logosul.

Logosul și Mythosul sunt moduri diferite de a privi și înțelege lumea. Cei care urmează calea Logosului sunt matematicienii, filosofii și oamenii de știință. Cei care urmează Mythosul sunt aproape toți ceilalți.

Marea diviziune dintre știință și religia tradițională constă în faptul că aceasta din urmă se bazează pe povești și nimic altceva. Nu există fapte, teorii raționale, logică, consecvență, experimente. Totul depinde de măsura în care te implici în poveștile emoționale și le tratezi cu seriozitate ca pe un mod de a-ți trăi viața. Adepții Logosului consideră absurd ca cineva să-și bazeze viața pe o poveste antică, dar cei care nu sunt ghidați de Logos sunt extrem de sensibili la „logica” narativă și, într-adevăr, folosesc aceeași logică în propriile lor vieți. Este logica emoției, care, desigur, nu este deloc logică.

Mythos este despre ceea ce, emoțional, vrem să fie adevărat, mai degrabă decât despre ceea ce este de fapt adevărat. Creștinii găsesc povestea lui Hristos captivantă emoțional și vor ca ea să fie adevărată, de aceea este (pentru ei). Miriadele de lacune raționale din poveste sunt ignorate. Mulți oameni trăiesc folosind acest tip de „gândire magică”, în care credințele lor se bazează pe dorințe mai degrabă decât pe fapte. Oamenii care joacă la loterie își doresc premiul, așa că cumpără un bilet, ignorând faptul că eforturile lor echivalează cu aruncarea banilor, deoarece șansa de a cumpăra biletul câștigător este cât se poate de aproape de zero, așa că nu face nicio diferență. O persoană cu un bilet de loterie este o persoană Mythos. În timp ce își predă banii, își imaginează deja într-o poveste minunată în care câștigă premiul, iar acest lucru le transformă viața: ies din viața de mizerie în care se află și se îndreaptă spre un paradis însorit. O persoană Logos calculează șansele și se gândește: „Îmi voi păstra banii în buzunar”.

O persoană care crede în Mythos citește povestea lui Hristos și se gândește: „Aha, acesta este biletul meu către paradis”. O persoană care crede în Logos o citește și se gândește: „Chiar cred oamenii prostiile astea?”

Iluminismul, în esență, este o religie absolut rece, a Logosului (singura din lume, de fapt), dar invocă în mod deliberat și unele elemente ale Mythosului, deoarece o religie care este numai minte și fără sânge, numai logică și fără inimă și instinct, nu este deloc religie.

Uitați-vă cum sunt predate știința, matematica și filosofia la școală. Aceste materii minunate sunt transformate în seci, lipsite de viață și plictisitoare. Li se aplică anti-alchimie, adică aurul este transformat în metal de bază.

Educația prin Logos are nevoie de o injecție uriașă de Mythos dacă vrea să fie mai persuasivă și mai eficientă și să ajungă la un public mai larg.

Dorință

Ce este dorința? Este vorba despre relația noastră cu alteritatea, cu lucrurile din afara noastră. Nimeni nu este închis în sine. A susține că Dumnezeul lui Avraam a putut exista o epocă atemporală în întregime de unul singur înseamnă a susține că nu a simțit nicio dorință. Dacă nu ar fi avut nicio dorință, atunci nu ar fi creat niciodată lumea. Nu ar fi experimentat nicio iubire și nu ar fi căutat nicio iubire. Un astfel de Dumnezeu este inutil și, într-adevăr, imposibil.

Cu toții tânjim după acele lucruri pe care nu le avem și care credem că ne vor face MAI PUTERNICI. În cele din urmă, dorința are legătură cu puterea. Ne dorim cunoaștere, bani, statut social, lux, cei mai sexy parteneri, cele mai bune locuri de muncă, cei mai cool prieteni. Dacă vedem ceva ce ne dorim, dar nu putem obține, suntem imediat nemulțumiți. După cum și-a dat seama filosoful Schopenhauer, aceasta înseamnă că suntem aproape întotdeauna nemulțumiți. Mai mult, un sistem precum capitalismul este conceput să ne umple cu dorințe pe care le putem satisface doar folosind cardul de credit. Capitalismul ne face nefericiți. Aceasta este funcția sa. Cultura celebrităților ne face invidioși. Zeii care au tot ce ne dorim sunt încontinuu etalați în fața noastră. Din nou, efectul este de a ne face nefericiți.

Dorința ne atrage în lume. Ne dam jos din pat și ne aventurăm afară pentru că ne dorim lucruri. Ne face să explorăm tărâmul alterității.

Una dintre cele mai mari probleme este cum să creăm suficientă dorință care să ne împingă mai departe, dar nu să ne înconjurăm cu atât de multă dorință încât să ne facă să ne simțim nefericiți.

Iubirea de sine

Este posibil să te dorești pe tine însuți? Narcis își privea reflexia în apă și tânjea să o posede. Reușise să se obiectiveze. Se făcuse „Altul”, apoi tânjea să se aibă pe sine.

Ce este iubirea de sine? Este atunci când prețuiești obiectul pe care l-ai făcut din tine – reflexia strălucitoare din oglindă – mai mult decât prețuiești orice alt obiect.

Dar poți vreodată să preiei cu adevărat stăpânirea de tine însuți?

Sexul și diavolul

„Sexualitatea – ca ceva dincolo de bine și rău, dincolo de iubire, dincolo de sănătate mintală; ca o resursă… pentru a depăși limita conștiinței.” -- Susan Sontag

„Diavolul nu este cu siguranță altceva decât personificarea vieții instinctuale inconștiente reprimate.” -- Freud

Baudelaire considera portretizarea lui Satan de către Milton în Paradisul pierdut drept conceptul său de frumusețe ideală. Diavolul poate fi infinit de seducător.

Nu suntem niciodată singuri

Când stai singur într-o cameră, mintea ta este plină de dorințe, idei, sentimente, vise, fantezii, valori culturale, tabuuri, interdicții, aspirații. Oriunde te duci, porți acest bagaj cu tine. Își influențează tot ceea ce faci.

Imaginează-ți că trăiești ca un avraamist. Porți literalmente Tora/Biblia/Coranul după tine în cap. Nu ești niciodată singur. Moise, Hristos sau Mahomed se uită mereu peste umărul tău, examinând cu atenție tot ceea ce faci.

Nu e timpul să le ceri să plece? Nu e timpul să te hotărăști? E chiar atât de greu să gândești singur? Trebuie să treci prin viață ca păpușă pentru ventriloc? Buzele tale se mișcă, dar nu e vocea ta. Ce viață tristă.

Mentalitatea gloatei

„Oamenii vor asculta întotdeauna, cu condiția să se poată intoxica făcând acest lucru.” -- Nietzsche

O gloată are o minte proprie. Este aproape ca o minte colectivă – o unire a minților tuturor membrilor gloatei. Are propriul sine și supraeu, iar acestea sunt foarte diferite de cele ale unui individ. Într-o gloată, oamenii fac lucruri la care nu și-ar imagina niciodată că le vor face singuri. Responsabilitatea personală este abandonată, deoarece acum poate fi răspândită asupra întregului grup.

Mintea gloatei oferă un fel de conexiune psihică între toți membrii săi. Dacă este suficient de puternică, un gând pe care îl are o singură persoană poate conduce întregul grup. Gândiți-vă la o gloată de linșare. De unul singur, membrii gloatei nu ar ucide niciodată pe cineva fără a ține cont de lege și de respectarea procedurilor legale. Dar dacă o persoană puternică din grup este hotărâtă să o facă, toți ceilalți îl urmează cu nerăbdare.

S-ar putea spune că stupii de albine și coloniile de furnici prezintă o minte colectivă. Poate că și umanitatea are capacitatea de a gândi colectiv, mai degrabă decât individual, dar această abilitate este invocată doar în momente de intensitate emoțională extremă. Prin urmare, „clari” ar fi cei care sunt capabili să acceseze acest canal psihic latent care există între toți oamenii.

Așa cum unii indivizi aflați în situații de stres extrem pot invoca un „Al Treilea Om” – un fel de înger păzitor – tot așa poate că unele grupuri de oameni se pot uni psihic atunci când se depășește un prag de intensitate emoțională. Mintea individuală dispare, iar mintea de grup preia controlul. Acest lucru ar permite timpi de răspuns mult mai rapizi în perioadele de criză. În loc ca toată lumea să discute laborios ce trebuie făcut, mintea colectivă emite comenzi și toată lumea le respectă instantaneu.

În situația în care o armată se prăbușește, mintea gloatei a ajuns la concluzia că jocul s-a încheiat și că cel mai bun lucru pe care îl poate face gloata este să fugă pentru a-și salva viața. Ideea cuprinde întreaga armată într-o clipă, iar prăbușirea disciplinei și a coeziunii este instantanee.

În unele situații, mintea de grup ia decizii catastrofal de proaste, ducând la haos și nebunie. În altele, poate da dovadă de o organizare, un scop, o dedicare și o concentrare extraordinare.

Uită-te la un videoclip pe YouTube cu fanii echipei Celtic cântând imnul lor „You’ll Never Walk Alone” (o melodie despre solidaritate absolută a grupului).

Acum uitați-vă la mintea gloatei – un videoclip de pe YouTube cu fanii lui Rangers care se revoltă după ce au pierdut cu 1-0 în fața lui Celtic în finala Cupei Scoției din 1980. Există doar o linie fină de demarcație între „civilizație” și haos.

Mintea individuală este apoloniană, în timp ce mintea colectivă aparține lui Dionysos. Mintea din urmă este mult mai emoțională, sălbatică și irațională. Este alimentată de zvonuri, povești, superstiții, insinuări, ură și frică primordiale.

Mintea bicamerală este perfect adaptată pentru a se supune Minții Dionysiace colective. Poate că grupurile de oameni timpurii nu aveau aproape nicio individualitate (conștiință) și operau colectiv în permanență. Zeii bicamerali nu vorbeau minților individuale, ci Minții de Grup. Toți membrii grupului auzeau aceleași ordine. Toți acționau împreună și, prin urmare, erau mult mai puternici decât cei care acționau pe cont propriu. Adevărații indivizi erau uciși pentru că erau „ciudați”. Au ajuns să fie considerați demoni și diavoli, vrăjitoare și vrăjitori.

Trebuie subliniat faptul că bicameralismul, rădăcina minții de mulțime, are ca scop ocolirea minții conștiente. Cea mai mare parte a reclamelor este îndreptată direct către mintea ta bicameralã, ordonându-ți să cumperi orice vând agenții de publicitate. Politicienii încearcă, de asemenea, să treacă de mintea ta conștientă. O mare parte a lumii se străduiește să ajungă la cea mai receptivă și manipulabilă parte din tine - mintea ta bicameralã care răspunde emoțional și supus. Conștiința nu este deloc apreciată de Vechea Ordine Mondială. De fapt, este un obstacol în calea obiectivelor lor. Ar prefera să nu fii deloc conștient, ci să fii complet bicameral, urmându-le ordinele în permanență.

Bicameralismul într-un grup este echivalent cu o condiție de hipnoză în masă. Hipnotizatorul (agentul Vechii Ordini Mondiale) le spune oamenilor ce să facă, iar aceștia execută ordinele fără a pune întrebări. OWO nu au niciun interes să raționeze cu oamenii. Întregul lor sistem se bazează pe manipularea minții inconștiente, a minții iraționale, a minții emoționale, a minții bicamerale supuse. Nu vor niciodată să fie confruntați de minți apolinice, adică de oameni cu adevărat inteligenți, raționali, care să le ceară socoteală. Pentru că nu au răspunsuri raționale de dat.

Ei folosesc tehnici psihologice experte pentru a ne exploata, iar majoritatea oamenilor nu au nicio idee ce se întâmplă cu ei. În timp ce masele se îngrijorează dacă sunt otrăvite cu fluor pentru că au citit o teorie a conspirației despre asta, întreaga lor viață le este furată de OWO și nici măcar nu își dau seama de asta.

Abraham ar putea fi exemplul clasic al minții bicamerale. Se poate argumenta că pur și simplu nu era conștient când se pregătea să-și ucidă fiul. Era un robot bicameral, care asculta fără minte vocea lui „Dumnezeu” din capul său.

Avraamismul este o manifestare clasică a mentalității gloatei. Nu are nicio atracție pentru mințile raționale ale indivizilor apolineeni. În schimb, face apel la Mintea de Grup Dionysiacă a isteriei, superstiției și supunerii față de voința grupului. Priviți Islamul. Este posibil să fii musulman și individ? Tot ceea ce fac musulmanii este colectiv. Priviți pelerinajul Hajj - un imens omagiu adus colectivului. Ei sunt „Borg”-ii lumii religioase. Tot ce vor să facă este să-i „asimileze” pe toți ceilalți. Ei consideră rezistența față de Islam ca fiind inutilă.

Uită-te la evreii nebuni din fața Zidului Plângerii. Uită-te la creștinii nebuni vorbind în limbi și având crize provocate de „Duhul Sfânt”. (Duhul Sfânt? Mai degrabă ca Mintea de Grup Dionysiacă.)

Toți abrahamiștii sunt nebuni. De aceea s-au dovedit atât de susceptibili față de Diavol și arhonții săi.

Trăim într-o lume foarte ciudată. Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți – sunt bicamerali. Majoritatea oamenilor nu sunt indivizi – sunt noduri ale unei gloate. Majoritatea oamenilor nu sunt apolonieni – sunt dionisiac (în cel mai rău mod!). Nu există o singură rasă umană – există mai multe (poate de ordinul celor 16 triburi ale tipurilor de personalitate Myers-Briggs).

Dacă vrei să transformi lumea, trebuie să înțelegi materia primă cu care ai de-a face. În cea mai mare parte, aceasta este de o calitate extrem de scăzută și abia dacă poate fi numită umană.

Avraamismul cristalizează tot ce este în neregulă cu umanitatea. Dezvăluie toată prostia, nebunia și sălbăticia de care sunt capabile ființele umane. Dezvăluie mintea de gloată care s-a dovedit atât de periculoasă de-a lungul istoriei.

Gloatele musulmane care devin extrem de nebunești de furie atunci când cineva îl critică pe „profet” reprezintă umanitatea în forma sa cea mai proastă, ca niște bestii, ca niște animale sălbatice complet deconectate de rațiunea umană. Indivizii apolineeni nu ar trebui să aibă decât repulsie față de Islam în special și față de Avraamism în general.

În circumstanțe corporative, mintea de grup se manifestă în mentalitatea birocratică a „gândirii de grup”. Toată lumea se supune în mod robotic culturii corporative, iar oricine se revoltă trebuie să înceapă să caute un nou loc de muncă.

Trebuie să ne valorificăm inteligența extrem de superioară pentru a învinge gloata și banda de gânditori… dar sunt mult mai mulți.

Trebuie să ne valorificăm inteligența mult superioară pentru a învinge gloata… dar sunt mult mai mulți.

Ce vor să realizeze Illuminati? – maximizarea numărului de indivizi adevărați, a conștiinței individuale, a responsabilității și a răspunderii personale, a rațiunii și logicii. Vrem să zdrobim mintea colectivă a lui

Abraham. Ea stă la rădăcina a tot ceea ce este greșit în rasa umană și a oferit canalul prin care Demiurgul a condus această lume.

Dacă mintea gloatei moare, moare și domnia lui Satan și a Vechii Ordine Mondiale.

„Prostia care crește treptat urmează oricărei stabilități precum umbra sa.” -- Nietzsche

„Suntem de la început ființe ilogice și, prin urmare, nedrepte.” -- Nietzsche

„Convingerile sunt dușmani mai periculoși ai adevărului decât minciunile.” -- Nietzsche

„Omul a fost crescut prin propriile sale erori.” -- Nietzsche

„Care a fost gloria Renașterii? Încercarea de a reevalua valorile creștine: de a face să triumfe valorile opuse, valorile nobile.” -- Nietzsche

Izabela

Când vine vorba de Biblia evreiască, o regulă generală este să-i considerăm pe toți oamenii „răi” din ea ca fiind buni și pe toți oamenii „buni” din ea ca fiind răi.

Izabela, soția feniciană a regelui Ahab al Israelului, este una dintre cele mai hulite femei din istorie, numele ei fiind sinonim cu orice „femeie desfrânată”. A fost acuzată că este vrăjitoare și curvă, iar profetul Ilie a etichetat-o drept o urâciune. A fost portretizată ca puterea din spatele tronului care l-a convertit pe soțul ei la cultul păgân al zeului fertilității canaanit și fenician Baal și al consoartei sale Astartee (numită Astartee de greci și echivalentul atât al Afroditei, cât și al zeiței babiloniene Ișstar). Izabela era de fapt o preoteasă a lui Baal (numele ei era de fapt Iz-baal, care înseamnă „laudă-l pe Baal”).

Cultul adus zeiței Aștoretei implica prostituția sacră, care avea loc chiar și în incinta Templului lui Solomon – despre care se presupunea că era locul de cult exclusiv al lui Iahve. De fapt, Solomon însuși era devotat Aștoretei și o celebra pe zeiță în mod corespunzător.

Adevărul neplăcut pentru evreii ortodocși este că Templul lui Solomon celebra politeismul, nu monoteismul. Forma zeiței Aștoret pe care Solomon o venera este cunoscută acum sub numele grecesc Sofia - zeița înțelepciunii. Dar avea și o latură pământească, sexuală, asociată cu prostituția din templu. Atât de puternic a fost impactul ei încât chiar și monoteiștii evrei au introdus-o ilegal în religia lor. Ea nu este alta decât „Șekina”.

Shekinah este cuvântul ebraic pentru „ceea ce locuiește sau rezidă”.

Yahweh nu este din lume. El stă în afara ei, fiind creatorul ei. Prin urmare, nu Yahweh însuși intră în lumea fizică, ci mai degrabă „prezența” Sa – „Șekina” – adesea caracterizată prin prisma unei femei frumoase (care ar putea fi ușor interpretată ca fiind consoarta lui Yahweh – la fel ca Baal și Aștoret!).

De fapt, „Sofia” este un concept cu multiple fațete. Unii o consideră pe Sofia o zeitate majoră în sine, alții un aspect feminin al lui Dumnezeu, reprezentând înțelepciunea. În funcție de preferințe, Shekinah poate fi considerată o entitate separată de Yahweh sau o manifestare a înțelepciunii lui Yahweh pe pământ. Dar dacă prima variantă este adevărată, atunci iudaismul nu mai este monoteist.

Sofia (Înțelepciunea) poate fi considerată și omologul Logosului masculin (Rațiune). Într-adevăr, la ce folosește rațiunea dacă nu este combinată cu înțelepciunea? Pitagora a folosit „filosofia” pentru a descrie

ceea ce făcea, mai degrabă decât philologos (dragostea rațiunii). Poate că matematica pură este subiectul prin excelență al philologosului.

Monoteismul evreiesc nu este nimic asemănător. Este un politeism deghizat, bazat pe zeii tradiționali ai regiunii. Evreii au luat toate calitățile diferiților zei și zeițe pe care îi venerau și le-au combinat într-una singură, atribuind toată această putere zeului unic Yahweh, dar, de nenumărate ori, apar licăriri ale politeismului subiacent.

De ce nu fac evreii lucrul decent și nu renunță la zeul lor diavol, Yahweh, și nu se întorc la păgânismul lui Solomon și al faimosului său templu? De ce nu devin iluminiști ca Solomon însuși și nu pun capăt coșmarului domniei tiranice a lui Yahweh?

Baal și Aștoret sunt urâți de evrei deoarece reprezintă politeismul păgân căruia i-au cedat israeliții din vechime. Numele lor apar frecvent în Vechiul Testament și este clar că închinătorii lui Iahve au purtat un război lung, amar și în mare parte nereușit împotriva păgânilor evrei. Abia când regatul lui Iuda a fost zdrobit de babilonieni și poporul a fost înrobit, zeii păgâni au căzut în cele din urmă în dizgrație. Facțiunea Iahve a promovat ideea că catastrofa a fost cauzată de eșecul evreilor de a se închina doar lui Iahve, provocându-i astfel mânia. Așadar, de atunci încolo, evreii au creat mitul că s-au închinat întotdeauna doar lui Iahve. Este una dintre cele mai eficiente activități de propagandă din toate timpurile... și o minciună completă.

Evreii erau inițial păgâni ca toți ceilalți și ar trebui să se realăture rasei umane revenind la religia lor antică bazată pe Baal și Astartee.

Banda lui Yahweh a încercat să-l demonizeze pe Baal. „Baalzebul”, care înseamnă „Baal (stăpânul) locuinței înalte”, s-a transformat în Beelzebub – „stăpânul muștelor” – Diavolul!

Izabela a fost ucisă de iahviști; au aruncat-o pe o fereastră a palatului ei, apoi au călărit peste trupul ei cu un car, înainte de a-i lăsa cadavrul să fie mâncat de câinii palatului. Tot ce i-a mai rămas au fost capul și mâinile.

Așadar, biata Izabela. În loc să fie o curvă rea, vopsită cu cosmetice diabolice, era o mare eroină păgână, a cărei reputație a fost distrusă de adevărații închinători ai Diavolului: facțiunea lui Iahve.

Feministele au lăudat-o pe Izabela ca pe o femeie puternică, independentă, înțeleaptă și asertivă, ucisă de fanaticii masculini ai unei religii dominate de bărbați, care disprețuiau faptul că a rezistat dominației lor și i-a sfidat până la ultima suflare (asemenea lui Hypatia). Izabela este pe bună dreptate o icoană feministă și toate femeile ar trebui să o admire.

Illuminati au ceremonii speciale pentru a celebra femei biblice defăimate pe nedrept, precum Izabela, Dalila și Eva. În realitate, acestea erau eroine păgâne, care luptau împotriva diabolicului Yahweh și a cohortelor sale malefice.

Cu puține excepții, toți cei lăudați de Biblie sunt răi, iar toți cei condamnați de ea sunt buni. Biblia este inversarea binelui și răului. Ce altceva te-ai aștepta de la Cartea Diavolului?

Femeia stacojie

O altă ceremonie pe care o au Illuminati este cea a „Femeii Stacojii”, unde fiecare membră feminină vine îmbrăcată în roșu provocator.

O femeie stacojie este o femeie „imorală”, o prostituată. Expresia își are originea în Cartea Apocalipsei 17:5, unde Sfântul Ioan descrie o viziune a unei femei îmbrăcate în purpură și stacojie, așezată „pe o fiară stacojie, plină de nume de blasfemie, având șapte capete și zece coarne” și cu o inscripție pe frunte: „Tainã, Babilonul cel Mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului”. Se spunea că aceasta se referă la Imperiul Roman, ajuns până în genunchi în corupție, imoralitate și sângele sfinților. Protestanții au aplicat ulterior termenul Bisericii Romano-Catolice, iar catolicii au făcut la fel.

Ca de obicei, regula este să celebrăm tot ceea ce Biblia condamnă. Dacă Prostituata din Babilon trebuie folosită într-un sens peiorativ, atunci ar trebui să fie un nume alternativ pentru avraamism în sine.

Luați în considerare faptele. Cu toate defectele sale, Imperiul Roman a adus civilizația barbarilor, a adus cu sine înalta cultură a Greciei și a pus bazele lumii moderne. Ce a făcut avraamismul? Ne-a adus cruciadele, Inchiziția, arderea vrăjitoarelor, arderea ereticilor, pogromurile, persecuțiile, operațiunile de martiriu, atentatorii sinucigași cu bombă, burqa, fanatismul religios, amenințările înfiorătoare cu focul iadului. Așadar, Roma sau avraamismul - care a fost o forță pentru un bine considerabil în lume și care pentru răul absolut?

Avraamismul este „urâciunea Pământului”.

Biblia trebuie batjocorită și subminată fără încetare. Nicio carte nu a făcut mai mult rău lumii decât aceasta, deși Coranul ajunge rapid din urmă.

Fornicație

În Roma antică, prostituatele se adunau sub arcadele Colosseumului, așteptând să iasă la iveală mulțimile pline de poftă primordială și de viață după ce au văzut atâta moarte. Cuvântul latin pentru arcadă este fornix, iar din fornix derivă fornicație.

Gladiatorii erau super-vedetele vremii lor și se aflau în apogeul formei lor fizice. Femeile, în special cele aristocratice, erau pregătite să facă orice pentru a se culca cu acești super-armăsari.

După finala Cupei Mondiale de fotbal, numărul de copii concepuți în țara câștigătoare crește... și scade în țara învinsă. Există o legătură directă între producția de testosteron și victorie.

Osama bin Laden

Și astfel, pe 2 mai 2011, am aflat de moartea lui Osama Bin Laden și, sperăm, de prețuita teorie a conspirației din 11 septembrie a „Truthers”. Aceștia susțineau că Bin Laden era un agent CIA și nu era vânat de America. Atât despre această idee nebunească. De ce s-au agățat atâția oameni de ea atât de mult timp, împotriva tuturor faptelor? Își vor cere scuze acum? Probabil glumiți. Teoria va evolua în direcții noi și se vor alătura și mai mulți fraieri. Acum se sugerează că povestea conform căreia trupul a fost aruncat în mare a fost menită să ascundă faptul că nu era deloc Bin Laden. Bin Laden, se spune, rămâne în serviciul CIA cu o nouă identitate - și nimeni nu-l mai caută acum.

„Felicitări” Serviciilor de Informații din Pakistan pentru că l-au protejat pe omul lor atât de mult timp. O treabă de top. Bin Laden nu era în munți, nu se ascundea într-o groapă în pământ, nu trăia cu membri ai triburilor fanatice. Locuia într-o vilă construită la comandă, la o mică distanță de mers cu mașina de capitala Pakistanului și la câțiva pași de echivalentul pakistanez al orașului West Point, de o bază militară și de un birou al Serviciilor de Informații. Mai mult, aveai nevoie de un permis ca să locuiești în zona aceea!

Bin Laden a fost un om al trecutului, din epoca profeților nebuni cu barbă. O barbă, dacă era purtată de o persoană cu credințe religioase puternice, ar trebui considerată un semn de boală mintală și patologie. Bărbile sunt la fel de rele ca burqa. Orice persoană religioasă cu barbă ar trebui evitată de societate. Barba religioasă reflectă un inconștient bolnav. O barbă ascunde o față și, metaforic, ascunde elementele de umbră pe care bărbatul cu barbă încearcă să le îngroape.

Bin Laden, cu barba lui lungă și deasă, a petrecut mult prea mult timp studiind Coranul și nici pe departe suficient autoanalizându-se. De fapt, niciun profet cu barbă nu se pune vreodată la îndoială. Le lipsesc în mod uimitor conștiința de sine și autoreflecția. Nu își pot imagina că greșesc. Nu își pot imagina că au defecte de personalitate. Cu orice preț, trebuie să fugă de ideea că ar putea fi nebuni, că Dumnezeu nu le-a vorbit și că totul este în mintea lor. Trebuie să fie infailibili, să nu arate nicio eroare sau slăbiciune. Puterea lor și absența absolută a îndoielii de sine îi definesc și îi impresionează pe ceilalți.

C.S. Lewis a scris: „Un om care ar fi doar un om și ar spune genul de lucruri pe care le-a spus Isus nu ar fi un mare profesor de morală. Ar fi fie un nebun – la nivelul unui om care spune că este un ou poșat – fie ar fi diavolul iadului. Trebuie să faci o alegere. Fie acesta a fost și este Fiul lui Dumnezeu, fie un nebun sau ceva mai rău. Îl poți închide gura pentru că e

prost, fie poți cădea la picioarele lui și-l poți numi Domn și Dumnezeu. Dar să nu ne gândim la prostii condescendente despre faptul că este un mare profesor uman. Nu ne-a lăsat asta deschisă.”

Când vine vorba de profeți și mesia, aceștia sunt invariabil mincinoși, nebuni sau „ceva mai rău”. Nu sunt NICIODATĂ ceea ce pretind că sunt și doar un prost ar crede vreodată că sunt.

Bin Laden și toți tovarășii săi bărboși ar fi trebuit de mult să lase Coranul jos și să bea vin în onoarea lui Dionysos, apoi să aibă parte de mult sex delicios, sănătos și obscen. Tragedia este că au preferat să citească versete ciudate și de neînțeles recitate în deșert acum 1.400 de ani de un om extrem de sugestiv și cu halucinații vizuale și auditive care se întindeau pe parcursul a mulți ani.

Așa cum stau lucrurile, Bin Laden a fost primit în „Rai” de către Allah/Yahweh/Cristos/Satan și chiar acum le atinge pe cele șaptezeci și două de fecioare care i-au fost promise.

O, umanitatea!

Și acum lumea așteaptă inevitabilele represalii din partea bărbaților cu barbă. Așa se întâmplă.

Concluzie

E timpul să reevaluăm toate valorile. E timpul să spargem sistemul de control al elitei privilegiate – Vechea Ordine Mondială. Lumea nu poate fi liberă până nu se întoarce la rațiune, până nu întoarce spatele trecutului irațional. De ce continuă oamenii din secolul XXI să creadă aceleași prostii ca niște naivi de acum mii de ani? Peste un milion de ani, vor mai exista evrei, creștini și musulmani care să creadă în aceleași vechi prostii preistorice? Nu au ei nicio rușine, nicio reverență pentru rațiune și progres? Oare toți acești avraamiști disprețuiesc Iluminismul? Trebuie să o facă pentru că se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ei continuă să-și pună credința absolută în sistemele de gândire și superstiții pre-iluministe.

E timpul pentru o Nouă Iluminism. E timpul, mai presus de toate, pentru o nouă atitudine față de păcat, bazată pe psihologie, mai degrabă decât pe așa-numita „moralitate”.

E timpul pentru versiunea secolului XXI a cărții Păcat pentru mântuire.